FIONA MOORE

Castelul dintre stejari

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Printre multele clădiri ale Londrei putem găsi cu uşurinţă imense spaţii verzi amenajate special pentru parcuri, terenuri de sport sau de joacă pentru copii. Clima în general este blândă şi umedă dar Londra este una dintre cele mai uscate regiuni ale Marii Britanii. De-a lungul oraşului curge Tamisa, la fel de batrână ca oraşul.

într-o dimineaţă frumoasă de septembrie, Caroline privea pe fereastra dormitorului ei. Frunzele multicolore de pe aleea din faţa casei dansau sub adierea unui vânt călduţ de toamnă.

Caroline privi cu atâta dragoste tot ceea ce încă îi mai aparţinea deoarece avocatul tatălui său îi adusese la cunoştinţă cu tristeţe că fondurile sale din bancă sunt insuficiente pentru datoriile care trebuiau plătite la termene ce nu suportau amânare.

Ieşi din dormitor, nu înainte de a privi cu nostalgie toate păpuşile primite cadou în timpul copilăriei sale, o copilărie frumoasă de altfel şi total lipsită de griji. Chiar şi aşa Caroline nu a fost un copil răsfaţat. Bine educată, ea se remarcă acum prin simplitatea, cinstea şi corectitudinea de care dă dovadă. Dar mai presus de toate, dă dovadă de curaj când trebuie să ia o decizie radicală pentru viaţa ei viitoare.

Ajunsă la bucătărie, puse ibricul pe aragaz pentru cafea. Deschise uşa de la intrare pentru a-şi lua ziarul de dimineaţă, iar privirea îi rămase aţintită asupra datei acestuia: 26 septembrie. Era chiar ziua când împlinea douăzeci de primăveri.

Se întoarse la cafeaua din bucătărie şi răsfoi ziarul cu repeziciune. îl închise şi fără să vrea parcurse un articol de pe prima pagină care vorbea despre realizările unui tânăr industriaş. Studia fotografia tânărului care era pur şi simplu superbă. Brusc se hotărî să meargă la avocatul familiei sale, care o aştepta. După tragicul accident în care părinţii Carolinei au decedat, bătrânul avocat a rămas aproape de fată, sfătuind-o cum a putut mai bine.

Biroul avocatului Spence era la parterul unui bloc din centrul oraşului şi se bucura de o clientelă numeroasă.

- Bună ziua, domnule avocat.

- Bună ziua, fata mea. Intră, ia loc te rog. Caroline, vreau să-ţi spun că am studiat cazul tău pe toate feţele. Singura soluţie de a ieşi la liman ar fi să vinzi casa în care locuieşti şi să-ţi cumperi un apartament mai mic. Aşa, datoriile vor fi onorate şi vei avea şi tu o sumă modestă pentru întreţinere, până îţi vei găsi o slujbă.

- Domnule avocat, vreau să vă spun că mă aşteptam la aşa ceva, nu trebuie să mă menajaţi. Aţi fost întotdeauna bun cu mine, nu voi uita niciodată.

- Caroline, dacă mai pot vreodată să te ajut, o fac cu cea mai mare plăcere, fata mea. O alinta deoarece el nu avea copii, iar Caroline crescuse sub ochii lui. O copleşea cu jucării de când era mititică, astfela s-a înfiripat o sinceră prietenie între ei şi atunci când fata îşi pierduse părinţii, pe umărul său au curs toate lacrimile ei. Părăsi biroul avocatului şi plecă pe jos să facă o plimbare. Ajunse în Hyde Park, cel mai mare spaţiu verde din centrul Londrei. Rămase în parc până la orele amiezii, apoi porni spre casă.

Ajunsă acasă, realiză că nu ajută cu nimic dacă se închide în ea însăşi pentru a-şi plânge de milă, aşa că într-o lună de zile era deja mutată într-un mic

apartament onorându-şi şi toate datoriile. Acum era hotărâtă să-şi găsească o slujbă. Cumpără un ziar şi studie ofertele de serviciu. Un articol îi reţinu atenţia.

Era vorba de o doamnă în vârstă care dorea compania, pe timp de zi, a unei tinere domnişoare. Reţinu adresa şi numărul de telefon. în urma unui apel telefonic fixase ziua de duminică pentru întrevedere.

Capitolul 2

Caroline se gândise că ar fi mai bine să parcurgă drumul cu taxiul, deoarece riscă altfel să întârzie la întâlnirea programată, pentru că nu cunoştea deloc zona unde era amplasat imobilul respectiv. Tăcută, privea pe geamul maşinii şi spre nemulţumirea ei observă că începuse să plouă. O ploaie rece de toamnă acoperi întreaga zonă şi parcă toată natura se întristă. Ieşise din oraş şi maşina urma şoseaua proaspăt stropită de ploaie. Caroline se gândi să întrebe şoferul dacă ştia exact unde anume trebuia să ajungă, dar îi fugi repede din minte întrebarea când, în depărtare, zări un imens castel prin perdeaua unor copaci.

Caroline începu să-l admire mută de uimire când, surprinsă, observă că şoferul încetini semnalizând că intră pe o alee care făcea legătura între şosea şi curtea castelului. Castelul se afla la o distanţă de aproximativ trei kilometri de şosea. Aleea traversa o pădure de stejari de toată frumuseţea, iar la capătul pădurii era intrarea în curtea principală.

Toată curtea era pavată cu diferite forme mozaicale din beton, intercalate cu şuviţe de alei cu flori multicolore de toamnă. Caroline plăti taxiul, coborî şi se îndreptă către scările de la intrarea în

castel. Sună la uşă de câteva ori şi în cele din urmă o servitoare între două vârste îi deschise uşa, poftind-o înăuntru.

De la intrare, Carolinei îi apăru o umbră de tristeţe pe faţă. Era o atmosferă atât de tristă, de apăsătoare, văzu mare parte din mobilă acoperită pentru a fi protejată, chiar şi fotoliile sau canapelele. Covoarele de pe jos erau strânse. Perdelele erau foarte uzate.

Servitoarea o scoase din gândurile ei destul de sumbre amintindu-i că doamna Peneloppe o aştepta în camera de zi. Sfioasă, o urmă pe servitoare iar aceasta, odată ajunsă, le lăsă pe cele două singure, închizând uşa în urma ei.

- Doamna Peneloppe?

- Da.Domnişoara Caroline, să înţeleg?

- Desigur. Am citit anunţul dumneavoastră în ziar şi am îndrăznit să vă deranjez în legătură cu postul pe care îl aveţi de oferit.

Bătrâna o studie pe tânăra fată din cap până în picioare şi, tăcută, asculta cum aceasta îşi puse pe tavă întreaga sa viaţă.

Deşi nimeni nu-i ceruse aşa ceva, Caroline simţi că regăseşte acea căldură, acea încredere pe care o degaja bunica ei, atunci când ea avea ceva de

povestit.

Doamna Peneloppe fu de acord ca începând de a doua zi Caroline îşi preia activitatea. înainte de a pleca, servitoarea, pe numele ei Tora, îi arătă întreg castelul.

- Cred, domnişoară, că stăpâna mea a văzut ceva deosebit la dumneavoastră, spuse Tora.

- De ce crezi lucrul acesta?

- Pentru că au mai venit până acum o grămadă de fete, dar nu a fost de acord cu niciuna din ele, răspunse Tora.

- Tora, mă bucur să aud asta şi sper să fiu pe placul dumneaei. într-un fel îmi aduce aminte de bunica mea şi asta mă face să ţin la ea, chiar dacă ea are poate încă unele reţineri.

Caroline observă că, în afară de dormitorul doamnei Peneloppe şi alte două camere de oaspeţi, celelalte aveau mobilierul acoperit, la fel ca la parter.

- Care este părerea dumneavoastră domnişoară? întrebă servitoarea.

- Simt că acest castel are farmecul său aparte şi cu puţine modificari poate arăta cald şi primitor.

- Da, poate aveţi dreptate, dar vă aduc la cunoştinţă că, deşi doamna Peneloppe este foarte bogată, niciodată nu va avea bani suficienţi pentru

modernizarea castelului. Au mai încercat şi alţii.

- Eu cred mai degrabă că nu au reuşit să o înţeleagă, Tora.

- Cum spuneţi dumneavoastră, domnişoară. Ne vedem mâine.

- La revedere, Tora.

Ajunsă acasă, se apucă să-şi prepare ceva de mâncare, dar nu încetă să se gândească la castelul pe care tocmai îl văzuse. Atâta spaţiu şi atâta libertate văzuse doar la televizor sau citise prin cărţi.

A doua zi se trezi foarte devreme şi, ajunsă la castel, Tora o informă că doamna Peneloppe nu se trezise, deci avea vreme pentru o cafea. Totodată îi pregăti doamnei o tavă cu micul dejun şi, după ce îşi bău cafeaua, urcă în dormitor cu tava în mână. Pe tavă nu lipsea un trandafir, care să-i facă plăcere doamnei. Doamna Peneloppe observă şi nu îşi putu reţine un zâmbet.

- Bună dimineaţa, Caroline! Nu ai avut somn azi-noapte?

- Ba da, dar m-am trezit dis-de-dimineaţă, nerăbdătoare să ajung la dumneavoastră. Doamna Peneloppe, vă supăraţi dacă vă fac o propunere?

- Te ascult, Caroline.

- Credeţi că aveţi suficientă încredere în mine

pentru a-mi da mână liberă să pot schimba puţin interiorul acestui castel?

- Ce rost are? Nu sunt ocupate decât dormitorul meu şi sunt pregătite încă două camere pentru cazul când avem oaspeţi şi asta se întâmplă foarte rar. O dată la două săptămâni ajunge si nepotul meu aici. El este singura mea mângâiere, dar datorită afacerilor sale nu poate să vină prea des, asa cum ne-am dori amândoi.

Dar trecând peste oaspeţi, as putea aranja interiorul numai pentru dumneavoastră si, sincer vă spun, mi-ar face o deosebită plăcere.

Te-ai gândit că va fi destul de costisitor?

- Nu si dacă studiem bine piaţa. E foarte important să cauţi întâi preţuri accesibile si o calitate destul de bunicică a materialului. Eu am să aduc mai multe oferte si dumneavoastră hotărâţi. De acord?

- Tu nu stii niciodată să renunţi?

- Nu si dacă stiu că fac un lucru bun.

Fară să-şi dea seama, doamna Peneloppe goli întreaga tavă de mâncare.

- Caroline, spuneai că locuiesti într-un mic apartament, iar drumul până la mine îţi ia aproape o oră si jumătate.

- Este adevărat.

-Atunci de ce nu rămâi si peste noapte să locuiesti cu mine, iar vinerea seara vei putea merge în oras. în felul acesta vei fi scutită de oboseala drumului zilnic.

- Vă mulţumesc, doamnă, dar nu îndrăznesc. Sunt o simplă

- Esti domnisoara mea de companie si punct. Deci ne-am înţeles. Iei un taxi imediat si îţi aduci lucrurile de care crezi că
ai nevoie pentru a putea locui cu mine sub acelaşi acoperiş.

în ochii Carolinei apărură lacrimi. Erau lacrimi de bucurie. Se simţea acum protejată şi în siguranţă alături de doamna Peneloppe, de parcă ar fi locuit cu bunica ei.

- Dacă eu accept să locuiesc aici, acceptaţi şi dumneavoastră că interiorul trebuie puţin modernizat?

- Bine, bine m-ai convins.

După ce Caroline părăsi dormitorul cu tava goală, bătrâna rămase singură şi atunci pe chipul ei apăru un zâmbet.

Caroline se întoarse în a doua parte a zilei cu lucrurile necesare. Seara, doamna Peneloppe se simţi puţin obosită şi se retrase în camera sa mai

devreme.

Caroline era mulţumită de camera pe care o alesese. Era mare, cu un pat imens şi avea o fereastră mare care dădea în grădina din spatele castelului unde era şi un mic lac şi o mulţime dei plante ornamentale şi alei. Din camera sa avea acces la o baie cum nu mai văzuse până atunci.

Caroline se aşeză la masă şi începu să facă un necesar de materiale care ar putea fi folosite pentru renovarea parterului format din salonul mare, bucatăria şi camera de zi. Cu aproximaţie puse câte un preţ, iar la sfârşit când făcu un total, acesta era cam măricel, dar şi spaţiul era enorm.

Dimineaţă, după micul dejun, doamna Peneloppe a întrebat-o cum i s-a părut noaptea petrecută în castel.

Spune-mi, Caroline, cum ai dormit?

Foarte bine. De fapt îmi era teamă să deschid ochii dimineaţă de frică să nu mă trezesc dintr-un vis.

- Mă bucur că te-ai odihnit bine.

- Doamna Peneloppe, as dori să vă arăt o listă cu ce ar trebui să cumpăr pentru a mă apuca de treabă, dar mi-e teamă să nu consideraţi că sunt o profitoare. Spunând acest lucru îi înmână caietul pe care îsi întocmise calculele. Bătrâna doamnă le

studie si în final începu să râdă.

- O profitoare spui? Eu vreau să te întreb cum te poţi descurca cu acesti bani la tot ce îmi povestesti că vrei să faci?

- Păi, cum să vă spun, mână de lucru avem, la treburile casnice mă descurc minunat graţie mamei mele, am observat o masină de cusut în salon într-un colţ, deci perdele, feţe de masă si draperii pot face eu, astfel nu vom mai plăti mâna de lucru.

- Caroline, este o muncă enormă, te rog să te gândesti bine. Eu îţi pot da banii de care ai nevoie si chiar mai mult, dar nu vreau să te obosesti prea tare. La urma urmei esti o mână de fată iar eu nu te pot ajuta prea mult.

- Dar nu e nevoie, sincer, mă descurc cu Tora, iar la nevoie am văzut că aveţi două zile pe săptămână un grădinar care ne va ajuta la treburile mai grele. Sincer, voi fi bucuroasă doar să staţi să ne priviţi.

- Bine draga mea. Cum spui tu asa să fie, spuse doamna zâmbind.

Atunci privirile li se întâlniră şi Caroline întinse mâinile şi o îmbrăţişă cu căldură. Din pragul bucătăriei, Tora privea şi nu-i venea să-şi creadă ochilor observând schimbarea în bine a stăpânei sale.

Capitolul 3

Încet-încet lucrurile începură să se schimbe la castel. Caroline o convinsese în cele din urmă pe doamna Peneloppe să coboare la bucătărie pentru a servi masa împreună cu ele. De fiecare dată la masă se instala o admosferă de bună dispoziţie. Doamna Peneloppe si Tora îşi aduceau aminte de începuturile lor în domeniul culinar. Povesteau toate boacănele pe care le făcuseră în bucătărie. Apoi o întrebară şi pe Caroline.

Tu ştii să găteşti, Caroline?

- {tiu să gătesc foarte bine.

- Cine te-a învăţat?

- Mai întâi, bunica mă ţinea întotdeauna pe lângă ea când făcea câte o prăjitură. Mă umpleam cu făină din cap până în picioare, dar niciodată nu mă certa. Orice intrare a mea în bucătărie se termina cu un drum la baie. Acolo, bunica, mă săpunea zdravăn să mă găsească mama curată.

- Apoi, mai târziu?

- Mai târziu, bunica a murit şi i-a luat locul mama. Se străduia să nu mă certe la câte boacăne făceam. Când am mai crescut, eram mai înţelegătoare şi atunci şi mamei îi era drag să mă ţină lângă ea la bucătărie. De la ea am învăţat să gătesc foarte bine.

De multe ori ne plăcea să inventăm anumite feluri de mâncare. De asemenea avea o îndemânare aparte când era vorba de aranjat aperitivele sau platourile cu mâncare sau prăjituri.

în zilele care urmară, Caroline lucră cu dăruire alături de Tora. La sfârşitul săptămânii o satisfacţie enormă le umplu sufletul de bucurie celor trei femei.

Doamna Peneloppe le făcu o surpriză şi le prepară o cafea, după care le invită să o servească alături de ea în camera de zi, care era alăturată imensului salon de la intrare.

Telefonul sună şi Tora răspunse. Era Elias, nepotul doamnei Peneloppe. După o lungă conversaţie, în care doamna nu pomeni nimic de Caroline, aceasta anunţă sosirea acasă a nepotului. Urma să vină peste două săptămâni.

în următoarele două săptămâni curăţenia era gata. Seara târziu, Caroline era ultima care se retrase în dormitor. Urcând spre dormitor îşi aminti că nimeni nu îi spusese unde anume obişnuia să doarmă Elias, nici dacă vine cu soţia şi copiii. în sfârşit, nu mai conta, pentru că acum era curăţenie peste tot. După o baie binemeritată, Caroline se aşeză în pat şi cât ai clipi adormi.

De fiecare dată, Elias ajungea aproape de miezul

nopţii. {tiindu-se aproape de casă, prefera să nu doarmă la hotel. Avea un rând de chei şi insista să nu fie aşteptat, nici măcar de Tora. Ajuns în curte, parcă maşina fără prea mult zgomot, descuie uşa şi intră încet. Aprinse lumina şi, deodată, tot salonul străluci în faţa lui. Rămase plăcut surprins că bunica lui s-a hotărât să investească puţin în interiorul acestei case. Era surprins mai ales că în niciuna din convorbirile sale telefonice nu îi pomenise despre această nouă atitudine. Oricum era mulţumit.

Trecu pe la bucătărie pentru a mânca puţin, apoi urcă în dormitor. Intră, se dezbrăcă fără a mai aprinde lumina, şi se băgă direct în pat. Somnul nu întârzie să apară.

Dimineaţa tot patul era invadat de o caldură plăcută. Se mişcă puţin şi simţi un gâdilat uşor pe obraz. Deschise ochii şi văzu o tânără deosebit de frumoasă în patul lui care dormea nestingherită. Părul blond al fetei, îi mângâia obrazul. Se dădu uşor jos din pat, îşi luă hainele şi părăsi dormitorul. Se îmbrăcă pe hol şi coborî în bucătărie.

Aici Tora pregătise micul dejun.

- Bună dimineaţa, Tora!

- Bună dimineaţa, domnule Elias, răspunse Tora zâmbind.

Mă gândeam eu ca aţi venit.

- Tora, fii draguţă şi spune-mi cine doarme în dormitorul meu?

- Domnişoara Caroline. Este domnişoara de companie a bunicii dumneavoastră.

- Da, şi cât are de gând să stea? Din câte ştiu eu niciuna nu a rezistat mai mult de o săptămână.

- Are mai mult de o lună şi bunica dumneavoastră a insistat să rămână să locuiască cu noi.

- A insistat bunica?

- Da, se pare că s-a ataşat de ea foarte mult.

- Cum aşa?

- Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar doamna a plăcut-o de prima dată când a văzut-o. Se înţeleg foarte bine. Tot domnişoara a convins-o să facă şi câteva schimbări pe aici.

- Am observat, răspunse tânărul. Mai dă-mi te rog, o cafea.

Luă cafeaua şi se întoarse să iasă din bucătărie când uşa se
deschise brusc şi cafeaua se răsturnă în totalitate pe pantalonii lui Elias.

- Domnişoară, eşti obişnuită să verşi cafeaua în fiecare dimineaţă pe pantalonii cuiva?

- Vă rog să mă scuzaţi. Nu ştiam.....nu

am vrut.....nu ştiu
cum s-a întâmplat.

- Eu cred că aţi dormit foarte bine azi-noapte şi v-aţi trezit foarte bine dispusă.

- Vă rog încă o dată să mă iertaţi.

Dar dialogul lor se opri, graţie doamnei Peneloppe, care cobora scările.

- Elias, dragul meu, ai sosit?

- Bună dimineaţa, bunico, da, am sosit azi-noapte.Dar nu serveşti micul dejun la pat?

- O, dragul meu, lucrurile s-au schimbat un pic pe aici. în fiecare dimineaţă iau micul dejun împreună cu Caroline la bucătărie, apoi facem împreună plimbarea de dimineaţă. Dar scuză-mă, nu ţi-am prezentat-o. Ea este domnişoara mea de companie, Caroline.

- îmi pare bine, spuse Caroline cam timid.

- Şi mie.

- Elias, dragule, unde ai dormit azi noapte? întrebă bunica
lui.

- în dormitorul meu.

- Dar....parcă îl luase Caroline.

- Am aflat şi eu astăzi de dimineaţă, spuse zâmbind, uitându-se la Caroline.

- Din nou îmi cer scuze. Nu ştiam, şi nimeni nu mi-a precizat că e dormitorul dumneavoastră, spuse Caroline înţepată.

-Fii liniştită, patul a fost suficient de mare pentru amândoi, spuse Elias mai încet pentru a auzi numai Caroline.

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi, merg să-mi fac bagajul, după care veţi scăpa de mine pentru aceste două zile, spuse Caroline în treacăt şi părăsi salonul.

- Bunico, ce ai spune de o plimbare cu vaporul?

- Eu ştiu, dragul meu, sună tentant dar...

- Dacă vrei, poţi să-i propui şi Carolinei să meargă cu noi. Nu mă deranjează.

- Sigur? Nu eşti gelos?

- Sigur. Du-te repede să-i propui, altfel îşi va face bagajul pentru a pleca acasă.

Doamna Peneloppe ajunse în dormitorul Carolinei când aceasta tocmai îşi terminase bagajul de făcut.

- Caroline, ce ai spune de o plimbare pe lac?

- Doamnă, nu vreau să vă supăr, dar am câteva treburi urgente de rezolvat în acest weekend. în sinea ei, Carolinei îi păru rău că o minţise pe doamna Peneloppe, dar gândul că va sta atât de mult timp în compania lui Elias o făcu să ia această decizie.

Coborâră amândouă scara mare spre salon unde

aştepta Elias.

- Elias, dragule, cred că vom fi doar noi doi în această plimbare. Caroline are treburi care nu suportă amânare.

- Putem măcar să te lăsăm în drumul nostru, Caroline? întrebă Elias.

- Nu vreau să vă deranjez. Am să chem un taxi.

- Insist să te conducem noi.

Caroline rămase fără replică, gândindu-se cât de îngâmfat era acest domn de îşi permitea să o pună în acest fel la punct.

Tot drumul îl parcurseră în tăcere până în oraş. Se despărţiră urându-şi weekend fericit. Intră în apartamentul ei şi simţi imediat singurătatea de care fugise atât. în apartament era rece, parcă timpul se oprise în loc. Caroline se schimbă şi fără să stea pe gânduri ieşi în oraş. Renunţă la ideea transportului în comun şi plecă pe jos într-o plimbare astfel vizitând şi magazinele care îi ieşeau în cale. Picadily Circus este centrul Londrei. Aici se intersectează cinci bulevarde. Noaptea, toate panourile comerciale sunt luminate.

Caroline observă, la câteva ore de când colinda magazinele, că nu îşi cumpărase nimic. Gândul ei era la Elias. Acest tânăr parcă îi era cunoscut, dar nu

putea să-şi dea seama de unde. Renunţă să se mai gândească la el şi atunci se hotărî să intre într-o cofetărie să mănânce o prăjitură apoi să meargă acasă. Abia se aşezase la o masă când ospătăriţa o anunţă că este invitată la o altă masă de o doamnă în etate. Se întoarse şi nu putu să-şi creadă ochilor când îl văzu pe Elias alături de doamna Peneloppe, care îi făcu semn cu mâna să li se alăture. Apropiindu-se, Caroline observă că Elias se ridicase şi îi trăsese un scaun pentru a se aşeza.

- Caroline, ce plăcere să te întâlnim!

- într-adevăr. Am terminat treaba şi mă gândeam să mă întorc acasă după un mic desert luat aici.

- Atunci numai bine, vom mânca împreună, şi te vom conduce acasă, spuse Elias.

Caroline se gândi că ar fi în zadar să se opună propunerii lui Elias şi fu de acord cu ideea lui. Singură în dormitor, Caroline luă o carte, dar nu înţelegea nimic din ce citea. Gândul îi zbura întruna la Elias. Oare unde dormise cu o seară în urmă? Oare chiar dormise cu ea în pat sau doar râdea de ea. îl va întreba, chiar dacă acesta va râde de ea.

Capitolul 4

A doua zi, Elias se trezi şi, coborând în bucătărie, o rugă pe Tora să-i toarne o cafea. Gândul îi zbură la Caroline. Dormise în dormitorul ei, acolo unde mirosul parfumului ei nu părăsise camera. Se simţea atras de această fată, pe care, de fapt, nu o cunoştea deloc.

Doamna Peneloppe se trezi cu o durere cumplită de cap. Elias observă că bunica lui nu se simte prea bine.

- Bunico, dacă nu te simţi prea bine, eu pot să-mi amân plecarea.

- Nu trebuie, dragule, dar am o rugăminte.

- Spune, bunico!

- Vrei să o aduci aici pe Caroline înainte să pleci? Mă gândesc că o prinde noaptea pe drum şi am să stau cu grija ei.

Plec chiar acum.

Caroline îşi turnase o cafea în bucătărie şi privirea îi fugi pe pagina unui ziar pe care îl cumpărase atunci când îşi căuta un loc de muncă. Rămase blocată când recunoscu poza de pe prima pagină a ziarului. Nu era altul decât Elias. Nu putu să creadă că era una şi aceeaşi persoană care îi ocupa gândurile de ceva timp încoace. Fu trezită la realitate de soneria de la

intrare. Caroline, ştiind că pe ea nu o caută nimeni, bănui că poate fi o greşeală. Soneria se auzi din nou şi atunci merse să vadă cine este. Deschise şi în faţa ei nu era nimeni altul decât Elias.

- Bună ziua, Caroline, spuse Elias când se văzură faţă în faţă.

- Bună ziua! Nu trebuia să veniţi după mine, domnule Elias. Aş fi venit oricum în această seară, îi răspunse pe un ton înţepat.

- Caroline, am putea să nu ne mai certăm în faţa uşii şi să mă inviţi în casă?

- Poftim, intraţi!

- Caroline, bunica nu se simte prea bine şi aş fi mai liniştit să te ştiu acolo înainte să plec.

Elias observă cum faţa Carolinei capătă un aer îngrijorat şi se gândi că fata asta chiar ţine sincer la bunica lui.

- îmi pare rău. Nu am ştiut. Am să împachetez imediat. Vă rog să mă scuzaţi două minute.

- Du-te liniştită. Te voi aştepta aici.

Caroline plecă în dormitor să-şi strângă lucrurile. Elias se uită de jur împrejur sperând să descopere ceva despre viaţa Carolinei. Pe mobilă erau fotografii cu părinţii şi bunica ei. Păreau o familie fericită. Bunica ei părea să aibă anumite trăsături

asemănătoare cu ale bunicii lui. Oare acesta era motivul pentru care Caroline s-a ataşat atât de mult de bunica lui?

în timp ce privi fotografiile Caroline intră în sufragerie.

- Domnule Elias..
- Te rog, Caroline, nu-mi mai spune domnule! Elias e foarte bine!
- Elias, îi rosti numele abia auzit, pot să te întreb ceva?
- T e ascult.
- Unde ai dormit vineri noaptea când ai sosit?

înainte să te înfurii, vreau să te anunţ că nu a fost vina nimănui. Este adevărat, am dormit împreună, dar tu nu ai ştiut că este dormitorul meu, cum nici eu nu am ştiut că dormitorul meu este ocupat; mai mult, bunica a omis să-mi transmită că mai locuieşte cineva cu noi.

- Bine, bine, nu ai ştiut, dar nici nu ai văzut?
- Ba da, dimineaţă. Când am intrat seara, nu am mai aprins lumina. Cunoşteam foarte bine camera şi fiind întuneric nu aveam cum să te văd.
- îmi pare rău. Nici eu nu te-am auzit când ai intrat.
- Te cred. Acum, dacă nu mai ai conştiinţa

încărcată că ai dormit cu un bărbat în pat, putem să mergem. Drumul e lung ,iar eu trebuie să ajung obligatoriu în noaptea asta, pentru că mâine am programată o întâlnire.

- Pleci în seara aceasta?

- Vrei să mai rămân?

- Scuză-mă, nu asta am vrut să spun, dar credeam că e prea târziu să mai pleci în seara asta.

- Hai să mergem, Caroline, bunica ne aşteaptă.

Drumul îl parcurseră în tăcere. Niciunul nu avea chef de vorbă. Când coborâră de pe şosea, pe aleea care ducea la castel se vedea soarele asfinţind. Ultimele raze se jucau prin crengile stejarilor. Caroline nu se putu abţine:

- Priveşte Elias, ce tablou minunat!

- Ai dreptate, spuse Elias, zâmbind satisfăcut de încântarea Carolinei.

Caroline se înroşi la faţă când văzu privirea lui Elias aţintită asupra ei. Imediat cum opri maşina se dădu jos şi alergă direct în dormitorul doamnei Peneloppe. Bătrânei îi apăru un zâmbet pe faţă când o văzu iar Carolina îi sări direct în braţe.

- Mă bagă şi pe mine cineva în seamă?

- Iartă-ne, Elias, chiar trebuie să pleci?

- Da, bunico, şi vreau să vă găsesc tot vesele când

mă întorc.

Se apropie de bunică o sărută pe obraz, îi sărută mâna
Carolinei şi apoi plecă. Caroline simţi cum tremură din toată fiinţa ei la atingerea lui Elias, iar din cauz emoţiilor nu reuşi să
deschidă gura să-i ureze drum bun.

în cursul săptămânii, Caroline evita să o mai scoată din casă pe bătrâna doamnă de teamă ca răceala să nu se agraveze, dar reuşi să-i facă şederea plăcută în casă, citindu-i din presă şi din cărţile preferate.

Caroline îi eliberă dormitorul lui Elias şi se mută într-o cameră alăturată. Ceva în ea aştepta cu nerăbdare întoarcerea lui Elias. Vineri dimineaţă, după ce servi cafeaua, plecă împreună cu bătrâna doamna să culeagă flori pentru aranjamentele din salon şi dormitoare.

- Caroline, te simţi bine aici cu mine? Mă gândesc că fiind doar în compania unei fiinţe bătrâne te vei plictisi foarte repede.

- Nici vorbă. Nu vreau să vă mai aud vorbind aşa. îmi face o reală plăcere să vă ţin companie şi nu ştiu ce m-aş face dacă nu aţi mai avea nevoie de mine. Vă iubesc aşa cum o iubeam pe bunica mea. Alături

de dumneavoastră mă simt protejată şi fericită.

- Auzindu-te vorbind aşa simt că întineresc cu douăzeci de ani. Fata o sărută dulce pe obraz şi o pofti să o ajute să aranjeze florile împreună. După terminarea aranjamentelor florale, serviră un ceai împreună la care o invită şi pe Tora. După ceai au mers împreună până la poartă după corespondenţă, iar la întoarcere Caroline primi o propunere:

- De astăzi înainte doresc să mă ajuţi să deschid corespondenţa, aşa mă vei ajuta să redactez răspunsurile la scrisorile care necesită acest lucru. Şi mai am o dorinţă: tot de astăzi mi te vei adresa cu "bunico" şi nu cu "doamna Peneloppe".

- Nu cred că ar fi corect faţă de domnul Elias. Doar dumnealui are acest drept.

- Sunt sigură că nepotul meu nu ar avea ceva împotrivă, deci rămâne stabilit. Cred că nu va fi nevoie să apelez la memoria ta pentru a-ţi aduce aminte.

- Pentru mine nu poate să fie decât o mare bucurie, îţi mulţumesc, bunico!

- Acum hai să deschidem corespondenţa. Câteodată poate fi ceva urgent.

Printre scrisorile primite se aflau şi două invitaţii la teatru.

- Caroline, aş fi bucuroasă dacă ai accepta din partea mea această invitaţie la teatru, spuse doamna şi îi întinse una dintre acele invitaţii.

- Mulţumesc, bunico. Nu am mai fost de mult la un teatru şi aş fi încântată să merg sâmbătă.

- Ai cu cine să mergi?

- Nu, dar pot să merg şi singură.

- Bine, atunci cealaltă invitaţie am să i-o dau lui Elias. în felul acesta vei avea şi tu un partener. Tu mă vei reprezenta, iar Elias a obişnuit conducerea teatrului cu prezenţa lui, de aceea sunt două invitaţii.

Invitaţiile erau la teatrul Globe, un teatru cu o construcţie originală, pe care Caroline nu îl văzuse decât în treacăt. Ştia despre el că este singura clădire cu acoperiş de stuf, permisă în Londra. Acum avea ocazia să urmărească şi o piesă de teatru.

Seara, după ce serviră cina, doamna se retrase în dormitorul ei, iar Caroline se retrase în bibliotecă pentru a citi o carte.

Capitolul 5

Târziu în noapte, Elias sosi însoţit de domnişoara Beatrice. Tora nu o putea suferi deloc pe această domnişoară mofturoasă care, de câte ori venea, nu făcea decât să dea ordine şi să facă observaţii la adresa ei. Acum îi luă bagajul şi, refuzând să mai servească ceva, o conduse în dormitorul pregătit pentru ea.

Elias rămase la bucătărie, bău un ceai, apoi se hotărî să urce la culcare. Se îndreptă spre scară, dar zări lumina aprinsă în bibliotecă. Se îndreptă spre ea să o stingă. Deschise uşa şi o zări pe Caroline dormind pe fotoliu cu cartea în mână. îi luă uşor cartea şi o aşeză pe masă apoi o ridică încet în braţe şi ieşi din bibliotecă, urcă scările şi o duse în dormitor. O aşeză încet pe pat, o înveli, îi stinse lumina şi ieşi din dormitor.

Neştiind că în cursul săptămânii Caroline îi înapoiase dormitorul, se hotărî să doarmă în următorul dormitor. Intră, aprinse lumina, se dezbrăcă şi se aşeză în pat. Pe perna alăturată lui era camaşa de noapte a Carolinei. Se ridică, deschise dulapul şi văzu lucrurile ei aşezate frumos. Atunci îşi dădu seama că iarăşi încurcase dormitoarele, dar nemaivrând s-o trezească din somn, dormi în locul ei.

Dimineaţă, Caroline se trezi în dormitorul lui Elias, îmbrăcată şi fără pantofi. Părăsi dormitorul şi merse în camera ei unde Elias făcuse baie şi ieşise cu un prosop în jurul taliei.

- Caroline, stai, nu pleca.

- Se pare că ne este destinat să încurcăm dormitoarele.

- Am observat. Aseară te-am găsit dormind în bibliotecă şi te-am adus sus în dormitor. Când am intrat aici am văzut lucrurile tale dar nu am vrut să te mai trezesc. Nu m-ai anunţat că mi-ai înapoiat dormitorul.

- Te las să te îmbraci şi ....bine ai venit acasă, Elias.

- îţi mulţumesc. Caroline, aseară ai vrut să mă aştepţi?

- Nu, am rămas să citesc o carte şi am adormit.

- Bine, atunci ne întâlnim la micul dejun.

- în regulă.

Coborî în bucătărie unde o găsi pe Tora îndrugând verzi şi uscate.

- Tora, pot să ştiu ce te-a deranjat aşa de dimineaţă?

- Ce o să vă deranjeze şi pe dumneavoastră, domnişoară.

- Tot nu înţeleg.

Uşa bucătăriei se deschise si doamna Peneloppe intră căutând-o pe Caroline.

- A, aici erai? Vino draga mea, vreau să te prezint cuiva.

Caroline o urmă în salon unde erau Elias si, surpriză, o
tânără domnişoară care stătea în partea dreaptă a lui Elias.

- Caroline, îţi prezint prietena nepotului meu, Beatrice.

- încântată, spuse Caroline.

Beatrice se uită mirată nevenindu-i să creadă că doamna Peneloppe îndrăznise să-i facă cunoştinţă cu o persoană care se vedea de departe că nu face parte din aceeaşi clasă socială.

Aşezându-se la masă, bunica lui deschise discuţia:

- Elias, ai primit o invitaţie la teatru.

- Ce spui, Beatrice?

- Dragul meu, aş prefera o seară dansantă.

- îmi pare rău, dar eu trebuie să merg. Am onorat toate invitaţiile teatrului până acum. Dumneata, bunico?

- Eu i-am dat invitaţia mea Carolinei. Puteţi merge

voi doi, iar eu mă voi întreţine cu Beatrice.

- O, dar va fi grozav de plictisitor, spuse Beatrice, să stăm toată după-amiaza în casă.

- Bunico, voi rămâne eu cu tine. Apoi, invitaţiile sunt pentru toată stagiunea.

- Aşa este, draga mea, dar nu uita că în această seară este premiera şi ţin neapărat să mă reprezinţi.

- Cred că mai bine voi merge eu să vă reprezint, spuse
Beatrice.

- Mulţumesc, Beatrice, dar Caroline mi-a promis că se va duce si mă aştept să se ţină de cuvânt.

- Voi merge, bunico. Se ridică şi se scuză că are treabă şi se retrase.

- {tiu că nu e treaba mea, dar cred că le daţi prea mult frâu liber servitoarelor.

- Dacă la Caroline te referi, te anunţ că nu este servitoarea mea, ci domnişoara mea de companie. Ţin la fel de mult la ea cum ţin şi la Elias. Dragul meu, sper să nu te superi, îi spuse lui Elias.

- Nu pot să mă supăr, bunico, pentru că simt că şi ea te iubeşte, iar eu nu pot decât să mă bucur că vă înţelegeţi bine.

- {tiam eu că nu eşti gelos pe Caroline. Pe mine vă rog să mă scuzaţi, merg să o caut pe Caroline,

spuse doamna Peneloppe.

Doamna Peneloppe o caută pe Caroline la bucătărie, dar nu o găsi, apoi Tora îi spuse că urcase în grabă sus. Ajunsă la dormitorul ei, bătrâna o găsi plângând.

- Caroline, nu se poate, ce-i cu tine?

- Bunico, mi-e teamă că am să-l fac de râs pe domnul Elias în această seară. Eu nu am o ţinută elegantă aşa ca domnişoara Beatrice.

- Nu ai, dar până deseară mai ai timp şi eu am să te ajut.

- Bunico, mi-e teamă că îţi fac prea multe necazuri.

- Poţi într adevăr să mă superi dacă nu eşti un copil ascultător. Acum spală-te pe faţă şi să mergem. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Tora le informase că tânărul Elias o dusese în oraş pe domnişoara Beatrice în vizită la o prietenă, urmând să o aducă a doua zi. A lăsat vorbă că se întoarce spre seară după domnişoara Caroline.

- Bine, Tora. Dacă se întoarce înaintea noastră îi spui că noi suntem în oraş şi ne întoarcem la timp, pentru a putea pleca la teatru.

- Am înţeles, doamnă!

Elias avu parte de o zi foarte plictisitoare în

compania lui Beatrice. Aceasta refuză categoric invitaţia la teatru şi rămase să doarmă la o prietenă, astfel distracţia fiindu-i asigurată.

Caroline, în schimb, alături de doamna Peneloppe, se distră pe cinste. Doamna o duse la o casă de modă cu mare renume. Aici Caroline suferi o transformare totală. Intră mai întâi la o sală de masaj, apoi părul ei fu aranjat de un stilist renumit al Londrei, după care urmă machiajul. Un machiaj discret care o aranja pe Caroline foarte bine. Merse apoi într-un mare salon, unde se probau toalete de seară. Aici Caroline rămase mută de uimire, deoarece nu ştia ce anume să aleagă dintr-un munte de rochii. Doamna Peneloppe dori să-i facă o garderobă întreagă, dar Caroline insistă că două rochii se seară erau suficiente. Urmă o ultimă rundă şi anume încălţămintea. Aici treaba a mers mai repede, deoarece piciorul ei delicat nu i-a creat probleme în alegerea a două perechi de pantofi.

Caroline se transformă în mai puţin de şase ore într-o prinţesă adevărată. împreună se amuzară pe cinste în această după-amiază, doamna Peneloppe aproape punându-se în pielea Carolinei. într-o oră şi jumătate erau acasă. Caroline îşi aranjă în dormitor toate cumpărăturile, apoi coborî şi bău un ceai

împreună cu doamna Peneloppe.

- Bunico, simt că emoţiile dau năvală de pe acum.

- Eu am încredere în tine că vei şti să ţi le ţii în frâu cu brio.

- Nu ştiu ce să spun, niciodată nu mi s-a întâmplat o schimbare atât de radicală ca acum.

- Ai dreptate, acum te rog să urci să te pregăteşti. Elias trebuie să apară dintr-un moment în altul şi apoi bărbaţii se îmbracă repede.

La scurt timp după ce urcă Carolin, apăru şi Elias.

- Sărut mâna, bunico.

- Să trăieşti, dragul meu. Arăţi cam obosit.

- Plictisit e cuvântul cel mai potrivit. Urc să mă schimb şi cobor imediat.

Elias urcă, se schimbă şi fu primul care coborî. Elegant, se alătură bunicii lui pe canapea.

- Caroline nu a coborât?

- Nu, dar nu cred că va mai întârzia mult.

Deodată, zgomotul pantofilor cu toc pe podea le atrase atenţia. Amândoi priviră uluiţi spre minunăţia care urma să coboare. Chiar şi doamna Peneloppe, care o văzuse probând toate acestea, rămase uimită de cum arăta acum Caroline. Era tot ce-şi dorise Elias vreodată de la o femeie. Caroline era simplă, caldă, placută şi frumoasă. Acum era sigur că pe ea o

aşteptase o viaţă întreagă. Caroline coborî încet scara şi se apropie de ei.

- Elias, crezi că am exagerat cu îmbrăcămintea?

- Să exagerezi? Cred că eşti o minune!

Doamna Peneloppe zâmbi privindu-şi copii cu multă dragoste.

- Ei, şi acum, dacă primesc câte un sărut de noapte bună, puteţi pleca liniştiţi.

Amândoi o sărutară, apoi Elias îi oferi braţul şi o conduse către ieşire. O ajută să urce în maşină, apoi urcă şi el la volan. Pe drumul până la teatru vorbiră numai fleacuri, ca să treacă timpul.

Ajunşi la teatru, Elias se grăbi să o ajute să coboare. îi cuprinse talia cu braţul său protector şi o conduse spre intrarea principală a teatrului. Caroline simţi mâna caldă a lui Elias pe spatele său şi picioarele parcă nu mai aveau control. Directorul se grăbi să-i întâmpine la intrare, oferindu-le câte un pahar de şampanie. O mulţime de lume îl salută pe Elias, iar el îşi prezentă partenera cu căldură.

Ajunse în cele din urmă în loja familiei sale, unde Caroline începu să privească în toate părţile, dornică să vadă totul dintr-o singură privire. Elias observă acest lucru şi veni cu multe alte informaţii despre această constructie, informaţii pe care le ştia datorită

faptului că ajutase financiar această instituţie foarte mult.

Luminile în sală se stinseră, şi începu piesa. Pe toată durata spectacolului de teatru, Caroline nu-şi luă ochii de pe scenă, dar Elias, pe furiş, o privi cu admiraţie destul de des.

După terminarea spectacolului, Elias veni cu o propunere:

- Caroline, ce spui de o invitaţie la restaurant?

Caroline se gândi că deja era prea mult faptul că o însoţise la teatru şi apoi ea nu se compara cu Beatrice, nu cunoştea felul de a se comporta într-un restaurant şi atunci se gândi că cel mai bine ar fi dacă ar refuza politicos invitaţia.

- Elias, nu pot decât să-ţi mulţumesc pentru această seară minunată, dar sunt obosită şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ne-am întoarce.

- Caroline, doar nu ţi-e teamă de mine.

- Nu, dar nu doresc să o îngrijorăm pe bunica mai mult decât trebuie.

- Bine, accept, dar cu o condiţie: data viitoare când vin acasă promiţi că accepţi invitaţia mea la restaurant?

- Sincer, nu aş dori să o supărăm nici pe Beatrice.

- Nu-mi pasă dacă Beatrice se supără sau nu. Te

rog să-mi promiţi că vei ieşi cu mine.

- Bine, promit.

Ajunşi acasă, Elias o ajută să coboare din maşină, o cuprinse cu mâna de mijloc şi o întoarse cu faţa spre el. Rămaseră tăcuţi câteva clipe. Elias înclină puţin capul şi îi atinse buzele într-un sărut plăcut, cald şi plin de emoţie. Caroline primi cu toată bucuria şi plăcerea acel sărut. Elias se îndepărtă puţin de ea, apoi văzând că nu vrea să ridice capul din pământ o luă în braţe şi o ţinu la pieptul său un timp. într-un târziu, Elias rupse tăcerea:

- Caroline, te-am rănit?

- Nu pe mine m-ai rănit. Pe Beatrice ai rănit-o.

- Caroline, în momentul de faţă suntem doar noi doi. Eu şi cu tine. Beatrice nu are ce căuta între noi. Acum, hai să intrăm în casă. S-a lăsat răcoare şi eşti cam dezbrăcată.

Elias simţi emoţia din sufletul Carolinei şi îşi dădu seama că era primul ei sărut adevărat.

O conduse până la uşa dormitorului, o sărută pe frunte şi îi ură noapte bună.

Capitolul 6

Elias adormi cu greu, dar nu acelaşi lucru se poate spune şi despre Caroline care reuşi să adoarmă abia când razele soarelui se iviră în cameră.

A doua zi dimineaţă, sosi şi Beatrice cu un taxi. Intră direct în salon unde Elias servea micul dejun alături de bunica lui.

- Bună dimineaţa, spuse Beatrice.

- Bună dimineaţa, răspunseră Elias şi bunica lui.

- Ia loc, te rog, şi serveşte ceva, o invită bunica.

- Acum că suntem doar în familie, fără servitori, cred că voi avea mai multă poftă de mâncare.

Bunica simţi cum se încruntă Elias la remarca Beatricei şi schimbă subiectul întrebând-o cum s-a distrat noaptea trecută. în timp ce aceasta povestea uitând să se mai oprească, în salon intră Tora cu o tavă de fructe în mână.

- Tora, vrei să vezi ce se întâmplă cu Caroline de nu a coborât la masă?

- Am intrat în camera domnişoarei şi se părea că doarme, doamnă.

- Nu-i stă în fire să doarmă atât de mult dimineaţa. Mă duc să văd ce e cu ea, spuse bunica.

Rămaşi singuri, Beatrice îşi exprimă dorinţa de a pleca chiar după micul dejun.

Când ajunse doamna Peneloppe în dormitor, Caroline, abia trezită, îşi ceru scuze că întârziase la micul dejun, dar doamna Peneloppe simţi că nu era vorba doar despre culcatul târziu de noaptea trecută.

- Caroline, spune-mi, ai ceva pe suflet?

- Bunico, aş dori să vorbim după ce pleacă Elias, te rog.

- S-a purtat cumva urât cu tine aseară?

- Te asigur că nu este vorba despre asta, dar vreau să vorbim când vom fi singure şi liniştite.

- De ce nu ai coborât la masă?

- Voi mânca după ce va pleca Beatrice. Bunico, te rog să mă scuzi în faţa lor, dar chiar nu vreau să dau ochii cu nimeni.

- Bine, voi trimite o tavă cu micul dejun sus şi te voi motiva că ai o migrenă. Sigur Elias nu o să creadă lucrul acesta.

- Te iubesc bunico, exclamă recunoscătoare, Caroline.

Bătrâna ieşi din dormitor. în sinea ei, cam ştia ce este în
sufletul Carolinei, dar era foarte nerăbdătoare să vadă câtă
încredere va avea în ea. Vroia să vadă dacă îi va spune tot ce are pe suflet. Coborî în salon şi o scuză

pe Caroline.

- Caroline vă roagă să o scuzaţi, nu poate să coboare din cauza unei migrene, spuse bunica.

- Bunico, crezi că trebuie să o vadă un doctor?

- Cred că mă pot descurca foarte bine şi singură cu ea, Elias.

Elias ştiu imediat despre ce migrenă era vorba. Pe Beatrice nu o putuse suporta din prima clipă, iar de el îi era ruşine în urma sărutului pasional din seara trecută.

între timp Tora coborî cu tava plină spunând că domnişoara o refuzase. Elias se ridică imediat de pe scaun, luă tava de la Tora şi porni către dormitorul Carolinei. Bătu la uşă încet, apoi deschise uşa. Aşează tava cu micul dejun pe măsuţa din dormitorul ei şi se apropie de pat.

- Bună dimineaţa, draga mea.

- Bună dimineaţa. Elias, dar nu trebuia să urci. Am rugat-o pe Tora să o lase în bucătărie pentru că voi mânca mai târziu.

- Nu am venit să-ţi cer explicaţii pentru starea ta din dimineaţa aceasta. Am venit să văd că mănânci, înainte să plec. Când mă voi întoarce vreau să purtăm o discuţie serioasă. Iar în ceea ce o priveşte pe Beatrice îţi promit că nu o voi mai aduce pe aici.

Nici pe ea nici altă fată. Am aici o fată care mă aşteaptă, spuse Elias zâmbindu-i, şi făcând cu ochiul, după care reveni la figura serioasă de mai înainte.

- Elias, te rog, nu face şi mai greu de suportat situaţia.

- Te rog, serveşte; îi întinse paharul cu lapte şi un biscuite.

Caroline îşi dădu seama că nu poate discuta cu el şi preferă
să-l asculte numai ca să-l vadă plecat mai repede. Termină laptele, apoi luă şi salata de fructe pe care el o ţinea în mână. Termină de mâncat în linişte. Elias luă tava, o puse pe măsuţă, apoi se întoarse la ea şi sărutând-o pe frunte îi spuse:

- Pe vinerea viitoare. Am să te rog să te odihneşti mai mult săptămâna aceasta. La revedere, draga mea.

- Drum bun, Elias.

Rămasă singură, se gândi că unica soluţie era să fugă. îi va spune bunicii că şi-a găsit de lucru în altă parte, ca până vinerea viitoare să poată pleca. Nu voia să se creadă că venise aici din interes, pentru averea familiei. Elias sigur îşi va găsi o fată bogată să-l facă fericit. Ea nu avea ce să-i ofere. Avea un singur apartament şi acum, gândindu-se bine,

trebuia să-l schimbe ca să-şi piardă complet urma.

Elias împreună cu Beatrice plecaseră, iar bunica o trimise pe Tora să o anunţe pe Caroline să coboare. Când coborî, o văzu pe bunica stând pe gânduri.

- Nu vreau să te necăjesc.

- Ia loc, fata mea. Te rog sa fii sinceră cu mine şi să-mi povesteşti tot ce te frământă. Caroline, te rog încă o dată să fii sinceră.

- M-am gândit mai bine şi cred că trebuie să plec să-mi
găsesc alt loc de muncă.

- îmi era teamă că-mi vei spune acest lucru. Care este motivul pentru care vrei să pleci?

- Elias. De fapt el nu are nicio vină.

- Ce s-a întâmplat între voi? S-a purtat urât cu tine?

- Nu, deloc, bunico.

- Caroline, te-am rugat ca pe copilul meu să fii sinceră cu mine.

- Sincer, între noi doi nu a fost decât un sărut. A fost primul meu sărut. Până la Elias nu m-a mai sărutat nimeni. Acum simt o atracţie puternică faţă de Elias cu toate că ştiu că nu am dreptul acesta. De aceea am hotărât că trebuie să plec, să nu ne mai întâlnim.

- Draga mea, după câte îl cunosc eu, dacă într-adevăr s-a ataşat de tine, te v-a găsi şi în gaură de şarpe.

- Te rog să mă ajuţi.Tu eşti singura care mă poate înţelege.

- Elias ştie ce simţi pentru el?

- Nu. De aceea am hotărât să găsesc un motiv care să-l facă să mă respingă şi cu timpul mă va uita.

- Pentru asta nu trebuie să pleci de aici, să mă părăseşti şi pe mine. Este de-ajuns să-i spui că nu îl iubeşti, că nu este genul de bărbat pe care te aştepţi să-l întâlneşti şi de care să te îndrăgosteşti. Eu promit că voi fi alături de tine.

- Nici eu nu vreau să te părăsesc, dar mi-e teamă că nu voi putea să-l mint în faţă.

- Hai să terminăm această discuţie şi să lăsăm timpul să decidă cum e mai bine. Te rog, Caroline, promite-mi că nu vei face prostia de a pleca fără să mă anunţi.

- Bine, voi încerca.

Luni, îşi ocupase timpul cu doamna Peneloppe, în grădina cu flori şi spre seară intraseră în casă să se odihnească. Telefonul sună si Tora răspunse.

- Domnişoară Caroline, sunteţi chemată la telefon.

- Alo, bună Elias.

- Bună ziua, Caroline. Am plecat îngrijorat în privinţa ta şi te-am sunat să văd cum te mai simţi.

- Sunt bine, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, sincer.

- Lasă-mă te rog să decid eu dacă trebuie să-mi fac grijă sau nu în privinţa ta.

- Elias, nu vreau să-ţi creez probleme cu Beatrice sau cu orice altă fată.

- Caroline, nu vreau să ne certăm la telefon, vorbim vineri. Ai grijă de tine şi de bunica.

- La revedere, Elias.

- La revedere şi pe curând.

închise telefonul şi se gândi ce plăcut era când cineva îşi făcea griji în privinţa ei. Pe de o parte Elias, pe de altă parte, doamna Peneloppe.

Restul săptămânii trecu repede, deoarece bunica îi încărcă timpul cu fel de fel de activităţi pe care le desfăşurau împreună.

Sosi şi ziua de vineri . Caroline se simţi toată ziua agitată. Bunica o simţi şi încercă să-i distrag' atenţia cât mai mult.

Seara luară cina, iar când bunica se retrase în dormitorul ei, Caroline se gândi că ar fi bine să meargă şi ea la culcare, evitând astfel să dea ochii cu Elias în acea seară.

Târziu, aproape de miezul nopţii, Caroline auzi paşii lui Elias. Urcă repede treptele scării, se opri la uşa Carolinei, ezită un moment, apoi îşi continuă drumul spre dormitorul său. Caroline avea inima cât un purice până în momentul în care auzi uşa de la dormitorul lui Elias închizându-se.

Dimineaţă, Elias fu anunţat de Tora:

- Domnule Elias, bunica dumneavoastră vă aşteaptă în bibliotecă.

- Bunica s-a trezit la ora asta?

- Da, de dimineaţă, şi vă aşteaptă.

- Bine, Tora, mulţumesc.

Se îndreptă către bibliotecă şi deschise uşa. Bunica lui privea pe geam îngândurată. Se apropie de ea şi o sărută pe frunte.

- Bună dimineaţa, bunico. Sunt îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

- Elias, dragul meu, vreau să vorbim puţin despre Caroline.

- Te ascult, bunico!

- Dragul meu, ştii că este singura persoană de care m-am ataşat foarte mult, de când mă chinui să-mi găsesc o
domnişoară de companie.

- Am văzut.

- M-a anunţat că vrea să -şi găsească de lucru în oraş.

- Poate nu o plăteşti destul de bine.

- Până acum nu a vrut să-mi ia niciun ban. Pur şi simplu a zis că a stat din plăcere şi este satisfacută că m-a scos din starea în care eram. Mă închisesem în mine şi nu mai voiam să comunic decât cu tine.

- Am observat schimbarea în bine şi nu pot decât să-i fiu recunoscător pentru asta. Dar tot nu mi-ai spus de ce vrea să plece.

-Aista îmi va fi mai greu să-ţi explic. Ştii, Elias, ea s-a speriat de sărutul pe care i l-ai dat în seara când v-aţi întors de la teatru. Era primul ei sărut şi cred că a fost foarte impresionată.

- Bunico, i-am spus că vom vorbi despre ce s-a întâmplat.

- Elias, spune-mi te rog, ce simţi tu pentru fata asta. Sincer, m-ar durea să o văd că suferă.

- Bunico, ţin foarte mult la Caroline şi am observat şi eu că nu are experienţă. îţi promit că vorbesc cu ea.

- Vreau să-ţi spun că nu mă deranjează deloc să mi-o fac nepoată cu adevărat dacă ţii la ea. Dacă nu, limpezeşte lucrurile, astfel încât să nu o pierd.

- Fii fără grijă, bunico. Hai, te rog, acum să servim

micul dejun. Astăzi, am nevoie de ajutorul tău şi al Carolinei.

- Despre ce este vorba?

- Astăzi avem un consiliu cu toate firmele de profil din ţară. La ora actuală hotelurile sunt foarte ocupate. O parte din ei şi-au găsit cazare, o altă parte şi-au căutat pe unde au putut, dar sunt şi câţiva care nu au unde să se cazeze o noapte. M-am oferit să-i găzduiesc eu aici doar deseară, pentru că este vorba de colegi care m-au ajutat mult în cariera mea.

- Dragul meu, asta nu este o problemă.

- Bună dimineaţa, spuse Caroline, intrând tocmai atunci în salon.

- Bună dimineaţa, îi răpunseră Elias şi bunica împreună. Elias se ridică şi îi oferi un scaun.

- Caroline, Elias ne-a cerut ajutorul într-o problemă. Apoi bunica îi povesti ceea ce îi relatase Elias. Acesta mânca în tăcere, ascultându-le.

- Asta nu este o problemă. Elias, te poţi baza pe ajutorul nostru, îi spuse Caroline, privindu-l în ochi.

- Mulţumesc mult. Sunt cel mai norocos bărbat pentru că am două femei încântătoare. Acum mă scuzaţi, dar trebuie să plec. Şedinţa începe cam în două ore. Se ridică de pe scaun, o sărută pe bunica

pe frunte, apoi pe Caroline şi plecă în grabă.

Bunica se uită la Caroline şi îşi zâmbiră cu subînţeles.

- Bunico, nu vreau să te oboseşti. Vreau doar să mă înveţi ce trebuie pregătit în asemenea cazuri.

- Draga mea, cred că ar trebui comandate câteva aperitive şi ceva la desert. Când vin diseară să le servim câte un aperitiv
şi apoi mâine dimineaţă, înainte de plecare.

- Deoarece, la pregătitul aperitivelor mă pricep foarte bine, nu trebuie să le comandăm gata făcute. Pot să fac şi câteva prăjituri. Ştiu câteva reţete care mi-au ieşit întotdeauna. Dar pentru toate acestea îmi trebuie ceva bani.

- Este prea multă muncă, Caroline.

- Dar este ceva special atunci când pregăteşti totul în casă. Ei sunt învăţaţi să ia masa la restaurant, de aceea vor fi încântaţi să servească şi o altfel de masă.

- Dacă tu crezi că te descurci, poţi comanda prin telefon toate produsele care îţi trebuiesc. Ele vor fi livrate la domiciliu.

Caroline îşi făcu o listă, dădu comandă prin telefon, apoi se apucă de treabă. O rugase pe Tora să se ocupe de camerele de oaspeţi. Tora o anunţă că în

afară de dormitoarele ocupate în prezent, mai sunt disponibile şapte dormitoare.

Caroline se apucă să prepare câteva prăjituri. Pentru acestea avea toate ingredientele necesare. între timp sosi şi livrarea la domiciliu cu alimentele cerute. Tora termină de aranjat dormitoarele şi, la cererea Carolinei, aşezase în fiecare dormitor câte un buchet imens de trandafiri.

Se alătură Carolinei la bucătărie, ajutând-o la pregătirea câtorva feluri de mâncare tradiţională. Doamna Peneloppe nu o părăsi nicio clipă pe Caroline. Era alături de ea şi îi dădea sfaturi atunci când fata avea nevoie.

- Draga mea, pot să-ţi spun de pe-acum că masa va fi un real succes.
- Tare mult mi-aş dori. Aş vrea ca Elias să fie mândru de noi.
- Elias este oricum mândru de noi.
- Bunico, cât este ceasul?
- Este aproape ora optsprezece.
- Mai am ultimele retuşuri şi apoi mă schimb şi eu.

Ajunsă în dormitor, se simţi obosită, dar mulţumită de
munca pe care o făcuse. Intră în baie, îşi umplu cada şi se relaxă total. Când ieşi din baie era mai

proaspătă şi mai vioaie. Se îmbrăcă cu o rochiţă simplă dar, fără să-şi dea seama, atât de provocatoare! Ea urma să stea alături de Tora la bucătărie pentru a o ajuta să servească masa.

Capitolul 1

Maşinile cu invitaţii începură să sosească. Erau mulţi, din câte vedea Caroline, prin fereastra de la bucătărie. Caroline o rugă pe Tora să-i întâmpine şi să le arate dormitoarele pe care le vor ocupa. Aceşti domni erau însoţiţi de soţiile lor, toate frumos îmbrăcate şi elegante. Se auzi vocea lui Elias pe hol, în timp ce se apropia de bucătărie.

- Unde este Caroline? o întrebă pe Tora

- în bucătărie, domnule.

Elias se îndreptă spre bucătărie. Intră şi o văzu pe Caroline ocupată cu ultimele retuşuri ale pregătirilor.

- Dumnezeule, miroase bestial. Să nu-mi spui că ai muncit toată ziua la bunătăţile astea.

- Ba da, şi sper să aibă şi succes.

Elias luă o bucată de prăjitură şi îşi linse degetele.

- Caroline, e grozavă.

între timp intră şi Tora pe uşă.

- Domnişoară, avem o problemă. Ne mai trebuie un dormitor.

- la dormitorul meu, Tora.

- Nu se poate, poţi să-l iei pe al meu, spuse Elias.

- Elias, dormitorul meu arată mai bine. Tora, condu-i în dormitorul meu, te rog.

- Cum spui tu. Acum am o rugăminte. Aş dori să mă

însoţeşti la masă. Crezi că se poate descurca Tora cu toate astea?

- Elias, nu cred că eu sunt persoana potrivită să te însoţesc în faţa acestor oameni.

- Tu eşti persoana cea mai potrivită să mă însoţească şi insist să vii. Voi fi mândru să te am alături de mine.

- Bine, Elias, dar mai întârzii puţin până vine Tora pentru a-i mai da câteva indicaţii, apoi urc să mă schimb.

- Nu contează, poţi să întârzii, dar te rog nu mă lăsa singur.

- Bine, promit.

Când sosi Tora, Caroline îi explică tot ce trebuie făcut şi ordinea în care trebuiesc servite toate acele feluri de mâncare. Urcă în dormitor, îşi scoase cea de-a doua toaletă pe care o cumpărase împreună cu bunica şi pe care Elias nu o văzuse. Se pieptănă, îşi strânse părul sus într-un coc elegant, se machie discret, îşi puse rochia pe ea, o pereche de pantofi noi şi fu gata. Avea emoţii pe care cu greu le putea stăpâni. îşi luă inima în dinţi şi coborî.

Intră în salon unde toată lumea se aşezase deja la masă.

- Bună seara, vă rog să mă scuzaţi că am întârziat.

Toată lumea o privi fără să scoată o vorbă. Domnii se

ridicară în picioare la intrarea ei. Elias veni în întâmpinarea ei, îi oferi braţul şi o conduse la locul său, după ce îi prezentă oaspeţii. Elias îi păstrase locul de lângă el. Simţi emoţiile Carolinei şi îşi aşeză mâna pe mâna ei. Ea reuşi să se stăpânească. Caroline făcu semn Torei că poate începe să servească masa.

Masa fu un adevărat succes. Tot timpul petrecut la masă se vorbi doar despre mâncarea servită, deci se vorbi doar despre Caroline. Aceasta calmă şi stăpână pe ea le declară:

- îmi place să-mi răsfaţ invitaţii cu mâncăruri tradiţionale. în restaurant nu mai întâlnim prea des aşa ceva. Pe deasupra este şi foarte sănătos.

Bunica îi sări în ajutor şi aduse discuţia pe un teren pe care Caroline era stapână pe ea, chiar venea cu completări ajutând-o să treacă mai uşor peste emoţiile ce puseseră stăpânire pe ea. Elias le privea pe amândouă cu o satisfacţie enormă.

Mai târziu, Caroline aduse în discuţie produsele naturiste şi, de aici, o întreagă discuţie pe care Caroline o conduse foarte uşor, deoarece făcuse în trecut anumite cursuri care se bazau
pe aşa ceva. De aici si îndemânarea si priceperea la bucătărie.

Tora strânse tacâmurile, aşezând ceaiurile si cafelele

alături de dulciuri. Din nou aprecierile la adresa Carolinei începură să apară. Lion, un domn mai în vârstă, care a fost sprijinul lui Elias în desfăşurarea activităţii, îl făcu atent pe Elias:

- Elias, eşti un norocos cu o aşa comoară lângă tine.
- Sunt perfect convins de lucrul acesta, domnule Lion.
- Comoara o împărţim, spuse doamna Peneloppe, deoarece când nu se bucură Elias de prezenţa ei, bucuria îmi aparţine mie.

Elias se ridică, puse o muzică lentă, după care o invită pe Caroline la dans. O prinse în braţele sale şi îi şopti la ureche:

- Eşti cea mai frumoasă femeie din această sală, ştiai?
- Cred că exagerezi.
- Vrei să cer şi părerea celorlalţi domni?
- Doamne, nu, ce-ţi veni?
- Vreau să-ţi demonstrez că ce-ţi spun este adevărat. Altfel cum îţi explici că toate privirile sunt îndreptate către noi?

Melodia se termină şi o alta începu. Elias nu-i dădu drumul din braţe. De astă dată li se alăturară şi alte câteva perechi.

Doamna Peneloppe se apropie de ei şi le şopti că se retrage la culcare. îi sărută pe amândoi, şoptindu-i

Carolinei:

- Ai fost grozavă, draga mea.

- Mulţumesc, noapte bună!

Musafirii au început să se retragă la dormitoarele ce le fuseseră repartizate, unul câte unul, până ce în salon rămăseseră doar Elias şi Caroline. Aceasta se apropie de telefon, ridică receptorul şi în momentul acela Elias apăru în faţa ei.

- Unde vrei să suni la ora asta?

- Chem un taxi. Voi merge acasă şi mâine dimineaţa voi fi aici.

- Nu vei pleca la ora asta nicăieri.

- Elias, am cedat dormitorul meu unui invitat, ai uitat?

- Nu am uitat şi chiar dacă l-aş fi cedat eu tot nu te-aş fi lăsat să pleci acasă la ora asta. Vino, te rog.

Urcară scara şi intrară în dormitorul lui Elias. Elias închise uşa după el.

- Aici vom dormi amândoi.

- Elias, nu fi copil. Nu putem dormi împreună, lumea o să vorbească.

- în primul rând, nu-mi pasă ce spune lumea, în al doilea rând, nu este prima dată când am dormit împreună şi, din câte îmi amintesc, amândoi am dormit foarte bine.

în timp ce discutau, afară se porni o ploaie şi un tunet destul de urât. Fereastra era deschisă şi zgomotul se auzi şi mai tare. Dintr-un pas Caroline fu în braţele lui Elias. Nu îi era teamă de ploaie, dar atunci când erau şi descărcări electrice Caroline se temea foarte rău. Elias o strânse în braţe şi îi vorbi încet.

- Draga mea, nu te teme, eşti cu mine. Dacă îmi dai puţin drumul voi închide geamul.

închise geamul, îi dădu o cămaşă de-a lui şi îi spuse:

- E tot ce pot să-ţi dau de schimb. Mergi la baie apoi voi merge şi eu. Până te schimbi, merg jos să mai verific o dată dacă Tora a închis toate luminile. Caroline se schimbă repede şi se băgă în pat, învelindu-se cu pătura, singura care era pe pat. Sosi şi Elias, cu o pătură în mână. Caroline îi era recunoscătoare că se gândise că nu se pot înveli cu aceeaşi pătură. Elias merse la baie, se schimbă în pijama şi se acoperi cu pătura cu care venise.

- Caroline, vreau să-ţi mulţumesc pentru această seară, ai fost formidabilă.

- Şi eu mă bucur că a ieşit bine.

- Caroline, să ştii că nu am uitat că ţi-am promis să stăm de vorbă.

- Am putea amâna discuţia? răspunse ea somnoroasă.

- Bineînţeles, nici nu intenţionam să discutăm în seara aceasta, cred că eşti foarte obosită, culcă-te.

Un fulger puternic lumină tot dormitorul. Elias îi văzu figura speriată, se apropie de ea şi o luă în braţe cu pătură cu tot. Caroline se cuibări la pieptul lui.

- Noapte bună, Caroline!

- Noapte bună, Elias!

Dimineaţă, Elias se trezi primul, deschise ochii şi o zări pe
Caroline cuibărită la pieptul său iar acum erau amândoi înveliţi cu aceeaşi pătură. Ridică pătura şi văzu picioarele ei puse peste picioarele lui. îmbrăcată doar până la brâu i se vedeau picioarele frumoase. O acoperi la loc şi închise din nou ochii. Puţin mai târziu o simţi şi pe ea mişcându-se. O sărută pe frunte şi îi zâmbi cu dragoste.

- Bună dimineaţa. După părerea mea nu a fost o noapte prea rea. După ce te-ai sucit pe toate părţile, oboseala şi-a spus cuvântul şi ai dormit până acum în braţele mele şi vreau să te anunţ că nu mă plâng absolut deloc.

Caroline observă atunci, că erau înveliţi amândoi cu o singură pătură şi ea pe jumătate goală şi tot pe jumătate urcată pe el. Se retrase uşor pe jumătatea cealaltă a patului.

- Ti-am spus că nu mă plâng.

- Nu fi rău.

- Eu, care am fost băiat cuminte o noapte întreagă cu o femeie în braţe? Eu sunt rău? începu între ei o hârjoneală, o joacă cu pernele, aşa încât Caroline uită că se află doar în camaşă şi pe jumătate goală. La un moment, dat Elias o prinse în braţe şi se priviră tăcuţi câteva secunde. Caroline închise ochii iar Elias se apropie încet de buzele ei şi un sărut pasional puse stăpânire pe ei. Elias se retrase puţin, iar Caroline abia îi rosti numele că acesta îi şi luă buzele în posesiune din nou. O ţinu strâns la piept după care îi şopti:

- Iubito, musafirii trebuie să se trezească dintr-o clipă în alta. Nu crezi că ar fi mai indicat s'-i aşteptăm în salon decât în pat?

- Ba da, dar nu ştiu dacă rochia de seară se potriveşte şi la micul dejun. Ai uitat că nu am dormit în dormitorul meu?

- Nu cred că voi uita vreodată, îi răspunse Elias zâmbind.

- Atunci cum procedăm?

- O idee bună ar fi să tragem din nou draperiile şi să ne băgăm din nou în pat.

- Elias, eşti nebun. Gândeşte-te la o altă idee, te rog.

- Bine, iubito, voi coborî eu şi când ţi se va elibera

dormitorul îţi voi aduce eu ceva de îmbrăcat, cu toate că arăţi sexy şi aşa cum eşti acum.

Caroline îi dădu o palmă în glumă apoi se prinse de gâtul lui. Elias o sărută uşor.

- Te-ai gândit că e mai bine să revenim la prima idee?
- Te rog, pleacă acum.
- Bine, şi ca să nu uit, îţi spun de pe-acum că eşti cea mai frumoasă femeie din casa asta. Intră la baie şi puţin mai târziu ieşi îmbrăcat, o sărută în fugă şi părăsi imediat dormitorul.

Elias observă când ocupanţii dormitorului Carolinei coborâră şi atunci urcă în fugă, căută în dulap un costum care îi plăcu lui şi îl puse pe patul din dormitorul său. Caroline intrase deja la baie. După ce termină duşul ieşi, se îmbrăcă şi coborî să se alăture lui Elias. Nu-i scăpă din vedere că Elias alesese cel mai îndrăzneţ costum din toate câte erau.

Ajunsă în salon, el veni înaintea ei şi o conduse la masă. O parte din invitaţi coborâseră, o altă parte urma să coboare. Caroline şi Elias îşi aruncau priviri pline de simpatie. Bunica observă aceste priviri şi nu putu decât să se bucure. Amândoi arătau plini de fericire, de bucurie, de afecţiune şi de tinereţe.

Tora servi o mare varietate de aperitive alături de cafea şi bineînţeles dulciuri. După servirea mesei,

majoritatea plecară să se plimbe prin grădină admirând varietatea de flori, în ciuda vremii reci din acea toamnă târzie.

Caroline se retrase în dormitorul ei gândindu-se cât de plăcută fusese noaptea pe care tocmai şi-o petrecuse alături de Elias, când acesta se apropie de ea pe la spate sărutând-o încet pe gât.

- La ce anume se gândeşte iubita mea?

- Mă tem că soarta mă răsfaţă prea mult şi mi-e teamă să nu pierd ceva din ce am obţinut până acum şi când spun asta mă refer la bunica şi la tine.

- Draga mea, soarta te răsfaţă deoarece meriţi şi te asigur că nimic din ce ţi s-a dat nu-ţi va fi luat înapoi.Te-am căutat să-ţi spun că trebuie să plec acum şi sper să ne vedem săptămâna viitoare.

- Bine, să ai grijă de tine.

- Am înţeles, şefa, spuse Elias zâmbind.

Săptămâna începu destul de bine. Caroline şi bunica îşi tot aminteau de musafirii care trecuseră pe acolo şi de felul cum
se desfăşurase seara trecută.

- Caroline, spune-mi te rog, ai avut timp să stai de vorbă cu Elias?

- Nu am avut timp. Am fost prea ocupaţi cu musafirii. Poate vineri când se întoarce.

Miercuri Caroline primi un telefon. Tora o anunţă.

- Alo? Bună ziua, sunt mama Beatricei.

- Bună ziua, doamnă. Cu mine doreaţi să vorbiţi sau cu doamna Peneloppe?

- Cu dumneata, domnişoară. Aş dori să ne întâlnim cât mai urgent. Sunt câteva probleme ce ţin de persoana lui Elias. Fără să ştii îi faci foarte mult rău lui Elias, dar astea nu sunt probleme ce se pot spune telefonic. Aş dori să ne întâlnim chiar mâine dacă se poate.

- Bine, doamnă.

- A! Mai e ceva, contez foarte mult pe discreţia dumitale, domnişoară.

- Bineînţeles, doamnă.

Caroline se gândi să nu-i spună nimic doamnei Peneloppe. Avea să-i spună că vrea să se întâlnească cu o prietenă pe care nu a mai văzut-o de mult.

Chiar aşa se întâmplă. A doua zi plecă spunându-i doamnei Peneloppe că avea o întâlnire. Aceasta o rugase să nu întârzie ca să n-o prindă noaptea.

Capitolul 8

Plecă la locul stabilit, care era un restaurant de la periferia Londrei.

Intră în restaurant şi văzu o femeie carei făcea semn cu mâna. Era o doamnă elegantă, între două vârste.

- Bună ziua, doamnă. Aţi dorit să mă vedeţi.

- Bună ziua, domnişoară. Văd ca Beatrice nu a exagerat când v-a descris. Sunteţi foarte drăguţă.

- Vă mulţumesc, dar cred că nu acesta este motivul pentru care aţi dorit să ne întâlnim.

- Nu, desigur. Beatrice mi-a spus că locuieşti cu doamna Peneloppe.

- Este adevărat.

- Am înţeles că de când v-aţi mutat acolo, Elias vine acasă săptămânal.

- Asta nu este treaba mea. Este casa dumnealui şi poate veni oricând.

- Domnişoară, Elias v-a adus la cunoştinţă că este logodit?

Caroline simţi că se sufocă. Nu şi-a putut imagina că a
dormit în pat cu un bărbat logodit, dar în faţa acestei scorpii nu a vrut să pară o fiinţă slabă, aşa că se hotărî să fie tare până la sfârşit.

- Doamnă, starea civilă a domnului Elias nu mă

interesează.

- Ar trebui să vă intereseze deoarece îi cam fug ochii după dumneata.

- Doamnă, nu vă permit. Este o calomnie la adresa domnului Elias.

- Domnişoară, eu nu am venit aici ca să ne certăm. Vroiam doar să vă spun că niciodată Elias nu va avea ochi pentru dumneata. Chiar a discutat sincer cu fiica mea ca anul acesta să se căsătorească. De altfel, chiar voiam să-i aduc la cunoştinţă şi doamnei Peneloppe la sfârşitul acestei săptămâni, când vom veni însoţiţi de Elias.

- Doamnă, vreau să vă asigur că eu nu stau în calea fericirii fiicei dumneavoastră. Dacă asta era singura problemă, vă rog să mă scuzaţi. O zi bună vă urez.

- La revedere, dragă, îi răspunse acru.

Caroline luă un taxi şi ajunse direct la apartamentul ei. Acolo se descărcă de durere plângând în hohote. După ce se mai răcori, începu să se gândească ce avea de făcut în continuare. Era clar că pe la castel nu mai avea ce căuta. Poate doamna aceea chiar avea dreptate. Beatrice avea o poziţie socială, avea un nume, pe când ea nu avea nimic să-i ofere în schimb. Chiar dacă Elias se simţea acum atras de ea, îi va mulţumi mai târziu că a luat o astfel de decizie.

La aceste lucruri avea să se gândească şi mai târziu, acum trebuia să ia o hotărâre în ceea ce o privea. Luă legătura în primul rând cu o firmă de imobiliare. Aici avu norocul să găsească un apartament la schimb cu apartamentul său. Tranzacţia urma să fie făcută chiar a doua zi. Acum trebuia să o sune pe doamna Peneloppe să-i anunţe decizia de a nu se mai întoarce la ea. Sună şi îi răspunse Tora.

- Tora, te rog să mi-o dai pe doamna Peneloppe la telefon.

- Imediat, domnişoară.

- Da, Caroline, ce s-a întâmplat?

- Bunico, te rog să nu fii supărată pe mine, dar nu mai pot să mă întorc la tine.

- Caroline, vorbeşti prostii. Ce este cu tine? Te simţi bine?

- Sunt bine, te rog nu-ţi face griji în privinţa mea. Am să te mai sun, îţi promit, dar te rog nu mă întreba nimic. Să ştii că te iubesc enorm. Roagă-l pe Elias să nu fie supărat pe mine, ţin la el foarte mult, de aceea am luat aceasta decizie.

- Draga mea, nu vreau să te cert, dar, te rog un singur lucru: sună-mă cât de des poţi.

- îţi promit, bunico.

- Şi nu uita că te iubesc.

Caroline începu să plângă.

- Şi eu vă iubesc pe amândoi.

închise telefonul si se puse pe plâns. A doua zi se mută si îşi ocupă tot timpul cu aranjarea apartamentului. îşi propuse întâi să-şi termine curăţenia apoi să-şi caute de lucru.

Sosi şi ziua de vineri. Elias ajunse acasă târziu. Se duse direct la dormitorul său fără să deranjeze pe nimeni. Dimineaţa la cafea, Tora, supărată, îl anunţă:

- Domnule Elias, suntem foarte supărate şi eu şi bunica dumneavoastră.

- Ce s-a întâmplat, Tora?

- Domnişoara Caroline ne-a părăsit.

Cred că glumeşti, Tora.

- Nu glumesc, domnule Elias. A plecat în cursul săptămânii şi nu s-a mai întors.

- Bine, dar nu a spus unde s-a dus?

- Nu, dar doamna Peneloppe crede că la apartamentul dumneaei.

- Bine, merg să o caut.

Elias plecă în grabă. Ajuns la apartamentul Carolinei sună la uşă, dar nu îi răspunse nimeni. Din apartamentul alăturat o bătrâna deschise uşa şi îl informă:

- Mamă, aici nu mai stă nimeni.

- Eu caut o tânără domnişoară care s-a mutat aici

acum
câteva săptămâni.

- Nu mai locuieşte aici. S-a mutat săptămâna aceasta.

- A lăsat cumva vreo adresă?

- Nu, domnule.

Elias plecă dezamăgit că nu reuşise să dea de Caroline. Se întoarse la castel unde bunica îl aştepta.

- Bunico, s-a mutat. Cred că s-a gândit că o voi căuta.

- Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu ea.

- Dar cum s-au întâmplat toate astea?

- Dragul meu, a primit un telefon şi a doua zi a plecat spunând că avea o întâlnire. Nu s-a mai întors, a dat doar un telefon explicându-mi că face acest lucru deoarece ţine foarte mult la noi. Mi-a promis în schimb că o să mă sune cât de des poate.

- Tot nu o înţeleg. Cred că există o a doua persoană implicată în toată povestea asta.

- Te gândeşti la cineva?

- Nu bănuiesc pe nimeni.

Elias plecă în dormitorul său şi nu ieşi decât târziu după-amiază. O găsi pe bunica lui în grădina cu flori. Plimbându-se amândoi văzu pe poartă intrând o maşină.

- Aştepţi pe cineva, bunico?

- Nu, dragul meu. Tu?

- Nu. Nimeni nu ştie că sunt aici.

Se apropiau de intrare când Elias recunoscu maşina doamnei Lucy, mama Beatricei. Opri maşina şi coborâră atât ea cât şi fiica ei.

- Dumnezeule! exclamă Elias. Numai de ele nu am eu chef.

- Dragul meu, păstrează-ţi calmul. Zâmbiră amândoi şi se apropiară de ele.

- Beatrice, nu mi-ai spus că vrei să vii la castel.

- M-am hotărât în ultimul moment şi mama a dorit să mă însoţească.

- Bine aţi venit! Poftiţi, vă rog.

Beatrice şi Elias au rămas să se mai plimbe prin grădină, dar doamnele intrară în casă. Doamna Lucy începu cu linguşeala pe lângă doamna Peneloppe. Din vorbă în vorbă doamna Lucy ajunse la problema pentru care de fapt venise.

- Doamnă, eu cred că aceşti copii trebuie să pună punctul pe "i", să nu se mai ascundă după deget şi să se căsătorească odată.

- Doamnă Lucy, niciodată nu am să-mi influenţez nepotul să facă pasul acesta. Eu consider că acest pas trebuie făcut o dată pentru totdeauna. Trebuie sa fie sigur pe el când va lua o decizie de genul acesta. Acum vă rog, nu vreau să ne audă copiii. Nu vreau să creadă

că îi vorbesc pe la spate.

- O, dar nici eu nu vreau să-i influenţez, dar văd că se plac.

- Asta este problema lor.

între timp, tinerii intrau în casă. Elias se scuză că are o întâlnire importantă în oraş şi plecă în grabă. Doamnele se scuzară şi ele că nu pot rămâne peste noapte şi plecară imediat după Elias. Bunica nu putu decât să se bucure de plecarea lor. Şi Elias va fi la fel de încântat.

Bunica se îndreptă către bibliotecă când auzi telefonul sunând. De când plecase Caroline, ea răspundea întotdeauna la telefon când se afla în preajma lui.

- Da, vă rog.

- Sărut mâna, bunico.

- Caroline, mă bucur să te aud. Spune-mi ce faci? Cum te descurci? Ai suficiente fonduri să stai pe picioarele tale până îţi găseşti un serviciu?

- Mă descurc foarte bine şi nu îmi lipseşte nimic. Doar voi îmi lipsiţi.

- Caroline, Elias te-a căutat imediat ce a aflat că plecaseşi. Am aflat că ai vândut apartamentul.

- Da, bunico, am luat altul mai mare. L-am aranjat puţin şi acum îmi caut de lucru.

- Caroline, postul tău aici nu îl va ocupa nimeni.

- Eşti o drăguţă, bunico. Spune-mi ce mai este pe acolo.

- Păi adineauri am scăpat de nişte musafiri neplăcuţi.

- Despre ce musafiri este vorba?

- Despre Beatrice şi mama ei.

- Ah, eram sigură.

- Ce spui, fata mea?

- Nimic, iartă-mă, mă grăbesc şi am să te mai sun eu. Te
sărut.

Târziu, aproape de miezul nopţii, bunica sa îl aştepta pe Elias. Acesta sosi şi o certă pe bunica că îşi pierde noaptea aşteptându-l.

- Bunico, te-am rugat să nu mă mai aştepţi noaptea.

- Am ceva să-ţi spun ce nu suferă amânare. Este vorba de Caroline.

- A sunat?

- Da. Printre altele i-am pomenit de vizita lui Beatrice şi a mamei sale. Ştii ce mi-a spus? "Eram sigură", adică era sigură că vin în vizită. Cine să-i fi spus?

- Nu ştiu. Dar cred că ai dreptate. O a doua persoană este implicată în povestea aceasta.

- Elias, dragul meu, sunt eu bătrână, dar nu şi proastă. Eu cred că Lucy este implicată în toată treaba

asta.

- Crezi bunico?

- Ştii de ce au venit ele astăzi? ţi-a spus Beatrice?

- Nu. Şi nici eu nu am întrebat-o.

- îţi spun eu. Au venit să grăbească căsătoria dintre voi doi.

- Dar n-am spus niciodată că vreau să mă căsătoresc cu Beatrice.

- Ştiu foarte bine, dar ele nu vor să scape o asemenea partidă.

- S-au înşelat în privinţa mea, bunico, dar acum trebuie să o găsesc pe Caroline. Trebuie să aibe o explicaţie la tot ce s-a
întâmplat cu ea. Este o fată destul de isteaţă, dar cred că de data asta s-a lăsat influenţată de cineva care nu i-a vrut tocmai binele. Dacă mai sună încearcă să afli unde este.

Capitolul 9

Zilele treceau iar Caroline, nu reuşea să-şi găsească un loc de muncă plăcut. Urmă nişte cursuri de secretariat, iar timpul liber îl petrecea în locuinţa ei, citind sau făcând schimbări prin apartament.

într-o dimineaţă, după ce îşi bău cafeaua se gândi să o sune pe bunica. Era joi aşa că nu avea să-i răspundă la telefon Elias. Telefonul sună şi în cele din urmă răspunse Tora.

- Alo! Bună dimineaţa, sunt Caroline.

- Bună dimineaţa, domnişoară, credeam că nu veţi mai suna. Nu ştiam cum să dau de dumneavoastră.

- Tora, mă îngrijorezi. S-a întâmplat ceva?

- Doamna Peneloppe este internată în spital. în fiecare zi merg să-i duc câte o gustare şi mă întreabă mereu de dumneavoastră.

- Dumnezeule, nu am ştiut. Tora îmi pare nespus de rău. Spune-mi te rog la ce spital este. Voi merge numaidecât să o văd. Domnul Elias ştie?

- Da, desigur, l-am anunţat imediat numai că acum s-au ivit câteva probleme la două din fabricile dumnealui şi nu poate veni mai curând de mâine dimineaţă.

- Bine, Tora, nu te îngrijora. Mă voi duce imediat

la spital şi voi sta cât va fi nevoie cu bunica.

- Dumnezeu să vă răsplătească, domnişoară, căci este atât de greu să fii într-un spital şi să nu ai pe nimeni lângă tine. Ne vedem atunci la spital.

Imediat cum închise telefonul, Caroline plecă în grabă spre spitalul unde era internată bunica. Ajunsă acolo, una din infirmierele de serviciu o însoţi până la rezerva doamnei Peneloppe. Pe drum până acolo infirmiera intră în vorbă cu ea.

- Sunteţi rudă cu doamna?

- Sunt nepoata ei.

- E bine că sunteţi lângă ea. De altfel şi domnul Elias sună foarte des să se intereseze de soarta dumneaei.

La intrarea ei în salon doamna Peneloppe îşi schimbă imediat expresia feţei devenind mai senină.

- Sărut mâna, bunico!

- Draga mea ce mult mă bucur că te văd.

- Ce s-a întâmplat?

- M-am simţit slăbită şi am apelat la ajutorul medicilor cu
toate că ştii foarte bine că nu-mi place lucrul acesta.

- Ştiu dar ai procedat foarte bine.

- Mai rămâi cu mine sau te grăbeşti?

- Nu mă grăbesc. Voi r?mâne atâta timp cât este

nevoie.

- Ia, spune-mi cum te mai descurci? Ai găsit ceva de lucru?

- Deocamdată nu. Am urmat câteva cursuri de secretariat şi acum urmează să caut ceva în domeniu.

- Şi între timp ai cu ce să te întreţii?

- Da, fii fără grijă bunico. Când am vândut casa părinţilor mei mi-au mai rămas câţiva bănuţi pe care nu i-am cheltuit.

- Dacă mai ai nevoie de ceva să mă anunţi.

- Bine, bunico.

- Ce ai adus acolo?

- O revistă şi câteva ziare. Vrei să-ţi citesc câte ceva?

- Da, pentru că mi-a lipsit lectura ta, să ştii.

Astfel petrecură o zi întreagă până spre seară când Caroline îşi luă rămas-bun de la bunica, promiţându-i că are să revină a doua zi. Când ieşi pe hol văzu spatele lui Elias care tocmai intrase în spital. Probabil că abia ajunsese. Caroline se întoarse cu spatele până ce Elias intră în rezerva bunicii, apoi părăsi în grabă spitalul.

Elias intră uşor pe uşa rezervei. Bunica îl auzi şi strigă la el.

- Intră, dragul meu.

- Iartă-mă, credeam că dormi.

- Cum să dorm. Abia a plecat Caroline.

- Caroline a fost aici?

- Bineînţeles, a ajuns imediat cum a auzit. A sunat acasă să vadă ce mai fac şi Tora i-a adus la cunoştinţă că sunt internată. A ajuns imediat aici şi a stat toată ziua cu mine, până acum câteva minute. A promis că se va întoarce mâine.

- Bunico, tu, cum te simţi?

- Bine, dragul meu, dar doctorii insistă să mai stau sub supravegherea lor o zi sau două.

- Caroline, ce face? E bine?

- Ea spune că da. Nu am vrut să o iscodesc prea mult. Se pare că fata asta este în stare să stea singură pe picioarele ei. M-am oferit să o ajut, dar nici nu a vrut să audă.

- Bine, bunico, merg acum acasă să mă odihnesc şi mâine de dimineaţă voi veni din nou.

- Elias, dragul meu, îţi este dor de ea?

- De fapt, simt că viaţa fără ea nu mai are sens.

- Dacă este adevărat ce spui caut-o, nu o lăsa să-ţi scape.

- Nu am de gând să renunţ la ea.

- Bine, dragul meu, mergi acum să te odihneşti,

vom mai vorbi mâine.

- Noapte bună, bunico.

Caroline nu reuşi să se odihnească prea bine. Gândul îi era numai la Elias. La spital i se păru că arăta atât de obosit, de trist. Ar fi vrut să fie lângă el, să îl alinte, să îl iubească, să îl facă să zâmbească. Atunci când zâmbea toată faţa i se lumina. Acum se gândea cum să procedeze să nu îl întâlnească a doua zi la spital.

Când Elias ajunse acasă la bunica, Tora îl aştepta cu masa pregătită.

- Tora, ţi-am spus eu că ajung acasă?

- Nu, domnule Elias, domnişoara Caroline m-a sunat şi m-a rugat să vă aştept cu masa şi să vă pregătesc şi dormitorul în cazul în care alegeţi să dormiţi acasă în noaptea aceasta.

- Şi de asemenea ţi-a mai spus să nu spui că a sunat, nu-i aşa?

Tora lăsă capul în jos şi spuse cu jumătate de gură.

- Aşa este, domnule. Mă scuzaţi, dar ne învăţasem cu dumneaei în preajma noastră.

Elias zâmbi.

- Tora, tuturor ne lipseşte. Nu trebuie să te scuzi. Şi eu îmi doresc să fie cât mai curând printre noi.

Acum poţi să mergi la culcare. îţi mulţumesc că m-ai aşteptat.

- Noapte bună, domnule Elias.

- Noapte bună, Tora.

A doua zi, Elias trecu întâi pe la birou apoi se îndreptă spre spital. Caroline trecuse dimineaţa pe la bunica apoi plecase scuzându-se că are puţină treabă. Realitatea era că nu voia cu niciun chip să dea de Elias pe holul spitalului. Elias rămase cu bunica aproximativ o oră după care plecă la o sedinţă programată cu mult timp în urmă. La scurt timp după plecarea lui, Caroline se întoarse la spital aducându-i bunicii şi câteva prăjituri şi câteva reviste. în timp ce se uitau peste ele, în salon îşi făcu apariţia nimeni alta decât Beatrice cu mama sa.

Caroline se ridică imediat ce acestea intrară în rezervă scuzându-se că trebuie să plece. O sărută pe bunica şi îi şopti la ureche că avea să revină curând, apoi ieşi. Beatrice părăsi rezerva, imediat după ce ieşi ea şi o strigă:

- Caroline putem sta puţin de vorbă?

- îmi pare rău, dar mă cam grăbesc.

- Bine voi fi cât se poate de succintă. Voiam să ştiu dacă ai avea plăcerea să vii la nunta noastră.

- Beatrice nu cred că frecventăm aceleaşi cercuri

sociale aşa că nu te deranja cu invitaţia în numele meu.

- Eu ştiu mai bine ca oricine lucrul acesta dar mă gândeam să nu se supere Elias.

- Cu siguranţă, nu se va supăra. Stai liniştită. Şi acum scuză-mă, dar sunt lucruri mult mai importante decât nunta ta, în ceea ce mă priveşte.

- A! în ceea ce o priveşte pe doamna Peneloppe, poţi să nu-ţi mai faci griji. Mă voi ocupa personal de ea.

Caroline simţi că i se urcă sângele la cap de furie.

- Ascultă, Beatrice, dacă în privinţa lui Elias deţii tot controlul nu îmi pasă. Dar când vine vorba de bunica, află că te voi distruge dacă pui beţe în roate relaţiei noastre. Te sfătuiesc prieteneşte să-ţi vezi de treburile tale. Tu niciodată nu vei fi în stare să ai grijă de o persoană în vârstă. Tu nu eşti în stare să ai grijă nici de tine darămite de o persoană de lângă tine. încearcă dacă eşti în stare să-l faci fericit pe Elias. De bunica mă voi ocupa personal. Bagă bine la cap ce-ţi spun că nu am de gând să mai repet. în ceea ce-l priveşte pe Elias, nu îl cunosc prea bine, dar sincer nu ştiu ce a văzut la tine. Eu personal nu am găsit nimic care să mă atragă, în schimb oferi toate motivele pentru a fi respinsă.

Caroline îi întoarse spatele brusc şi se făcu nevăzută pe holurile spitalului. Beatrice reveni în rezerva bunicii cu zâmbetul pe buze de parcă tocmai se despărţise de cea mai bună prietenă.

Caroline luă un taxi până acasă. Ajunsă acasă îşi pregăti un ceai şi se gândi la discuţia avută cu Beatrice. Se simţea uşurată că o pusese la punct. La început îi era oarecum ruşine de comportamentul ei. Niciodată nu a ridicat vocea la cineva, dar acum dacă nu se descărca, simţea că are să explodeze. în tot cazul se gândi că nu are de ce să-i fie ruşine. Beatrice a meritat fiecare cuvinţel din partea ei.

După plecarea celor două "distinse doamne" sosi şi Elias.

- Scuză-mă că am întârziat, bunico, am crezut că nu se va mai termina şedinţa asta. Cum te simţi? Ce spune doctorul?

- Doctorul meu nu a fost astăzi şi nici mâine nu vine, între timp mi-a dat o medicaţie de urmat, aşa că mai am de stat câteva zile. Sinceră să fiu abia aştept să ajung acasă.

- Caroline a mai fost pe la tine?

- Da şi timpul trecea foarte plăcut în compania ei numai că vizita ei a fost întreruptă de Beatrice şi mama ei.

- Dar de unde au ştiut că te afli în spital?

- A sunat acasă şi probabil Tora i-a spus. Ce mă îngrijorează pe mine este cu totul altceva.

- Ce anume, bunico?

- Când a plecat Caroline, Beatrice a urmat-o şi s-a întors câteva minute mai târziu cu zâmbetul pe buze de parcă toate lucrurile mergeau bine.

- Dumnezeule, spuse Elias, ce ar fi putut să-i bage în cap?

- Nu ştiu şi asta mă îngrijorează, cu atât mai mult cu cât, Caroline, mie nu-mi spune nimic, să nu mă supere.

- Când mă voi mai linişti cu problemele la fabrică mă voi ocupa personal de Beatrice.

A doua zi dimineaţa, Caroline ajunse la spital în jurul orei şapte. Deschise uşa uşor şi o găsi pe doamna Peneloppe dormind. îşi propuse să se aşeze pe canapeaua pentru oaspeţi din rezervă şi să citească presa până când se va trezi bunica. Se apropie de pat, o sărută pe frunte şi se întoarse spre locul unde era pusă canapeaua. Ochii i se măriră de uimire când constată că acea canapea era ocupată. Elias stătea cuminte şi aştepta să se trezească bunica lui. Primul gest al Carolinei fu acela de a părăsi în grabă rezerva. Elias o urmă imediat pentru

a nu o pierde.

- Caroline, te rog, aşteaptă.

- Elias, voi reveni mai târziu.

Elias, o prinse de mână şi o întoarse cu faţa spre el.

- Caroline, te rog, trebuie să vorbim.

în timpul acesta telefonul lui Elias sună. Răspunse la telefon şi se pare că era ceva important, deoarece Elias rămase fără glas ascultând vocea de la celălalt capăt al telefonului. Caroline profită de faptul că se întorsese puţin în timp ce discuta şi se furişă pe hol luând imediat primul taxi oprit la intrarea în spital. După terminarea discuţiei, Elias observă că rămase singur.

- La naiba Caroline! De ce trebuie să dispari mereu?

într-adevăr la fabrică era nevoie de prezenţa lui. Doi
muncitori se accidentaseră şi acum o comisie ancheta cele întâmplate.

Caroline, sosi ceva mai târziu la spital, scuzându-se la bunica pentru întârziere. Au rămas împreună câteva ore bune, timp în care trecură în revistă câteva fotografii aduse de Caroline. Se amuzară copios de chipul ei din copilărie. Parcă era o păpuşică

din vitrinele magazinelor.

- Caroline, nu vrei să te întorci la mine acasă?

- Bunico, ştii bine că nu pot să fac lucrul acesta.

- Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt? De ce ai ajuns să iei o astfel de decizie?

- Nu vreau să ne stricăm ziua cu nimicuri. Vreau cât stau cu tine să te simţi bine. Şi atunci când vei merge acasă îţi promit că voi veni sigur în vizită cât de des pot.

- Draga mea, ştii foarte bine să ocoleşti subiectul, dar îţi promit eu că nu voi avea pace până ce nu am să aflu cine te-a necăjit. Acum poţi să mergi, nu vreau să te ştiu noaptea singură pe străzi.

Fata se aplecă să o sărute în timp ce îi promitea că are să revină şi a doua zi.

A doua zi, doctorul doamnei Peneloppe sosi în spital. După un control amănunţit îi spuse pacientei că se poate pregăti de plecare.

- Doamnă vă anunţ că puteţi merge astăzi acasă.

- Domnule doctor, este o veste care mă bucură.

- Are cine să vă însoţească?

- Desigur, nepoata mea. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

- Atunci, ne-am înţeles. Când soseşte mă anunţaţi să pot face formele de externare.

- Bine, domnule doctor, vă mulţumesc.

Când ajunse Caroline în rezerva spitalului o găsi pe bunica ei îmbrăcată, aşteptând cuminte sosirea ei.

- Bunico, doar nu vrei să pleci fără să ştie doctorul?

- Nu, draga mea, am permisiunea să plec acasă, numai că îmi aşteptam nepoata care în dimineaţa asta nici măcar nu m-a sărutat.

Caroline zâmbi şi se apropie de pat sărutând-o pe amândoi obrajii. Pentru câteva secunde, bunica o ţinu strâns la pieptul ei.

- Ei, să nu-mi spui că nu mă poţi conduce acasă.

- Te voi însoţi, bineînţeles.

Ajunsă acasă, bunica se plimbă prin toată casa, parcă nu se sătura să o mai privească. îşi petrecu toată ziua în compania Carolinei. Toată ziua, chipul ei radiase de fericire până în momentul când aceasta o anunţă că trebuie să plece.

Capitolul 10

Elias îşi mută biroul central în nordul Londrei. De aici îşi coordonă toată activitatea. Era tot la fel de dificil să ajungă seară de seară acasă la bunica, dar cel puţin garanta că săptămânal putea ajunge. Avea o secretară de încredere, doamna Camila, dar vedea clar că aceasta nu mai putea face faţă singură la tot ce ţinea de noul birou. Doamna Camila a fost lângă Elias de când şi-a început activitatea.

Săptămâna începu cu multe probleme ce trebuia rezolvate. Elias o anunţă că poate să-şi caute un ajutor, adică o a doua secretară. De asemenea o anunţase că va lipsi vreo câteva săptămâni, deoarece două întreprinderi aveau câteva probleme care trebuia rezolvate fără întârziere.

- Doamnă Camila, eu voi pleca, dar îţi voi anunţa adresa imediat ce mă voi caza la un hotel. Ai mână liberă să angajezi o
fată de nădejde. Am încredere în alegerea ta.

- Am înţeles, domnule Elias, dar referitor la salariu?

- Promite-i un salariu atrăgător deoarece este mult de muncă şi o să-l merite.

- Bine, domnule. Mergeţi liniştit.

Trecu o săptămână de când doamna Camila

căuta, în urma unui anunţ la ziar, o secretară, dar nu reuşi să o găsească. Sună telefonul:

- Bună ziua. Doamnă, fiţi drăguţă, am citit un anunţ în ziar în legătură cu un post de secretară.

- Da, este adevărat. Aţi putea veni să ne întâlnim?

- Desigur, pot chiar astăzi.

- Bine, vă aştept.

La telefon era chiar Caroline. După ce vorbi cu doamna Camila, se gândi cât de departe este de locuinţa ei, dar era singurul post care îi stârnise interes până acum, aşa că se gândi să nu mai zăbovească mult şi să plece.

Ajunsă la locul indicat, văzu o echipă de zugravi agitându-se pe holul imobilului respectiv. Doamna Camila le dădea indicaţii, când o zări pe Caroline:

- Vă pot ajuta cu ceva?

- Ştiţi, am venit în urma unui apel telefonic, în legătură cu o angajare.

- A, dumneata trebuie să fii domnişoara Caroline.

- Da, eu sunt.

- Hai să intrăm. O pofti în biroul său şi începu să-i explice despre treaba care trebuie făcută la acea societate.

- Doamnă, nu mă sperii de muncă. Când pot să încep?

- Chiar de astăzi, dacă vrei.

- Bineînţeles.

- Nu te interesează şi ce salariu vei primi?

- Cred că voi primi ceea ce merit, doamnă.

- Aşa este. Doamna refuză să-i spună că o va recompensa cu un salariu atrăgător, în schimb nu o cunoştea decât de puţin timp şi voia să o pună la încercare.

Se puseră amândouă pe treabă fără să-şi dea seama că le prinse noaptea în acel birou.

- Scuză-mă, Caroline, dar nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu. Dar nu este o problemă, pentru că avem maşina firmei care ne va duce pe fiecare acasă. Asta este dispoziţia şefului nostru.

- Pentru mine nu era o problemă transportul în comun.

- Nici nu mă gândesc. Vom merge amândouă cu maşina. întâi mă va lăsa pe mine acasă, apoi te va duce pe tine şi mâine ne vom întâlni din nou.

A doua zi maşina o aştepta în faţa scării. O luaseră în drum şi pe doamna Camila şi se îndreptară spre serviciu. Ajunse la birou îşi făcură câte o cafea şi se apucară de treabă. Telefonul suna întruna, dar la el răspundea doar Camila, deoarece cunoştea toate informaţiile care trebuia furnizate. Tot

dumneaei îşi suna şi patronul pentru a-i da raportul zilnic.

Trecură două săptămâni şi tinerele terminaseră de aranjat toate birourile. Carolinei îi fu repartizat un birou mai mic de lângă biroul patronului. Camila îi repartiză o parte din actele pe care le avea de făcut, urmând să-i mai paseze şi altele. Caroline se descurcă minunat şi Camila era foarte încântată de ea. Zilele trecură şi aşa Caroline împlini o lună de când lucra la această firmă. Sosi şi ziua primului salariu. Caroline fu deosebit de surprinsă cand văzu câţi bani urma să ridice.

- Doamna Camila, nu credeţi că s-a strecurat vreo greşeală la calculul salariului meu?

- Nu, drăguţă. Este salariul pe care eu l-am propus şi şeful nostru l-a semnat. Am primit aseară aprobarea prin curierat. Şeful nostru mai întârzie vreo două săptămâni, apoi va fi mai mult alături de noi.

Capitolul 11

Se apropiau sărbătorile de iarnă şi Caroline se gândea din ce în ce mai des la bunica şi la Elias. Se gândi să-i facă o vizită bunicii în cursul săptămânii, deoarece Elias nu ajungea acasă decât la sfârşitul săptămânii. Aşa nu risca să se întâlnească cu el. îi cumpără din primul său salariu un şal frumos să i-l dea cadou şi se hotarî joi seara să treacă pe la bunica. îi cumpără şi Torei un fular grosuţ pentru iarnă.

Ajunsă la castel, sună la uşă. Tora deschise şi începu să strige în gura mare la doamna Peneloppe când o văzu pe Caroline. Bunica începu să plângă când o văzu pe Caroline şi o strânse în braţe cu toată puterea ei.

- Draga mea, ce surpriză plăcută ne-ai făcut!

- Bunico, şi eu mă bucur că am reuşit să trec să vă văd.

- Spune ce faci? Cum îţi merge?

- De curând m-am angajat şi îmi place ce fac acolo. Sunt plătită foarte bine. Deocamdată nu-mi cunosc şeful, dar lucrez cu secretara dumnealui care este foarte amabilă cu mine. Elias ce mai face, bunico?

- Elias s-a schimbat complet de când ai plecat,

fetito. Acum de câteva săptămâni mă tot sună întruna că nu poate să ajungă. Are câteva probleme de rezolvat şi nu poate ajunge acasă. De câte ori sună mă întreabă şi de tine. Spune-mi, Caroline, cumva doamna Lucy este amestecată în povestea cu plecatul tău?

- Poate că este mai bine aşa.

- Deci ea te-a sunat şi ţi-a dat întâlnire atunci.

- Nu vreau să vorbim despre ele acum. Te rog! Acum chiar trebuie să plec, dar promit că am să revin.

O sărută pe bunica şi pe Tora şi plecă. Pe drum se gândi cum de ghicise bunica amestecul doamnei Lucy în povestea ei. Faţă de bunica nu mai putea avea niciun secret. Măcar lui Elias să-i meargă bine.

La sfârşitul săptămânii, Elias sosi acasă mai devreme ca de obicei.

- Sărut mâna, bunico. O sărută pe frunte.

- Bine ai venit, dragul meu. Cum ţi-a mers?

- în cele din urmă este bine. Am reuşit să îndepărtăm problemele care se abăteau asupra fabricii.

- Pot să-ţi dau şi eu o veste bună?

- Dacă este vorba de Caroline, atunci da.

- A venit să mă viziteze.

- Nu se poate! Şi nu ai reuşit să-i ceri un număr de telefon, o adresă să pot da de ea?

- Nu, dragul meu. Nu am vrut să o sperii. Altfel nu ar mai fi venit pe aici. Dar eu cred că lucrurile se vor rezolva în favoarea voastră.

- Ce face ea acum?

- Este secretară la o firmă nou-venită în oraş.

- Nu ştii cum se numeşte?

- Nu a pomenit numele firmei. Spunea doar că este mulţumită de ceea ce face acolo.

- Deci până la urmă tot nu ştiu unde să o caut?

- Eu zic că trebuie să mai ai un pic de răbdare.

Elias rămase două zile să se odihnească la castel. Luni de dimineaţă sosi în noul birou şi fu încântat de aranjamentul făcut acolo. Semnă hartiile şi o chemă pe Camila.

- Camila, vreau să ştiu ce alte priorităţi mai am pe ziua de astăzi.

- Astăzi nu mai sunt urgenţe, dar diseară va trebui să mergeţi la un dineu care se va ţine la un restaurant care s-a deschis acum.

- Da, cred că ştiu despre ce este vorba şi te-aş ruga să mă însoţeşti şi să ai la tine şi datele problemelor ce se vor discuta. Am lipsit mult şi nu mai sunt la curent.

- Domnule Elias, tocmai voiam să vă cer permisiunea de a lipsi. Nepoţelul meu împlineşte zece anişori si voiam să merg la el. Dar am o soluţie. Noua noastră secretară este în temă cu toate problemele şi sunt sigură că va face faţă.

- Bine, dacă tu crezi, nu este nicio problemă. Poţi să pleci liniştită. Acum am câteva treburi de rezolvat. Diseară voi fi la restaurantul de care pomeneai.

- Bine domnule Elias, vă mulţumesc.

- Nu ai pentru ce. Dacă întradevăr ai încredere în noua noastră secretară, ar trebui să-ţi iei şi tu un concediu. Ai nevoie de puţină odihnă.

- Doriţi să vă prezint noua noastră angajată?

- Acum nu. Sunt foarte grăbit. O voi cunoaşte diseară.

- Am înţeles.

Elias plecă şi doamna Camila se duse în biroul Carolinei.

- Draga mea, am o rugăminte la tine.

- Vă ascult.

- Eu va trebui să plec puţin mai devreme astăzi. Şeful mi-a spus că pot pleca dacă vorbesc cu tine.

- Bineînţeles nu este nici o problemă. Rămân eu aici, nu trebuie să vă faceţi griji.

- Caroline, mai este o problemă. şeful are o

întâlnire în această seară la un restaurant cu alţi câţiva patroni. De regulă, la astfel de întâlniri îl însoţesc eu, deoarece am întotdeauna la mine o mapă cu informaţiile de ultimă oră. Acum nu o să pot să-l însoţesc. Crezi că mă vei putea înlocui?

- Dacă îmi spuneţi despre ce este vorba voi merge cu plăcere. Dar eu nici nu-mi cunosc şeful.

- Asta nu este o problemă deoarece acolo când te prezinţi, spui numele firmei şi vei fi condusă exact lângă şeful nostru. Ca descriere pot să-ţi spun că este cel mai frumos dintre toţi şefii pe care îi vei vedea acolo.

- Mulţumesc, sper să mă descurc. Doamna Camila, am uitat să vă întreb, ce ţinută se pretează la o astfel de întâlnire?

- Este indicată o ţinută de seară. Este un restaurant nou şi cred că va fi multă lume bună. Dar nu-ţi face griji, te vei descurca sigur.

- Puteţi pleca liniştită, nu înainte de a-mi face cunoscute problemele care vor fi discutate în această seară.

Doamna Camila o puse la curent cu tot ce trebuia să ştie, apoi plecă.

Caroline începu să studieze cât mai bine toate documentele pe care le adusese Camila, reţinând

toate datele care figurau ca importante deorece nu voia să pară ca o şcolăriţă cu caietul deschis pe bancă şi atunci se hotărî să renunţe la mapă.

Plecă târziu de la serviciu, renunţă la maşina care îi stătea la dispoziţie şi începu să cutreiere magazinele pentru a-şi cumpăra o ţinută de seară. Era prima ei ieşire cu şeful şi nu voia să-l facă de râs.

îşi alese o rochie lungă de culoare crem, cacao cu lapte cum se spune, o pereche de pantofi de aceeaşi culoare cu rochia, iar de restul se putea ocupa singură. Când ajunse acasă, făcu o baie să se mai relaxeze, apoi începu să se îmbrace. îşi aranjă părul, se machie discret şi era gata de plecare. Sună la o firmă de taxi şi în scurt timp era în drum spre restaurant. Din cauza aglomeraţiei întârzie un pic, astfel încât ajunse ultima.

Ajunsă la uşa restaurantului, se prezentă şi aşteptă să poată fi anunţată. Chelnerul făcu vreo doi paşi şi se întoarse:

- Mă scuzaţi, domnişoară, nu v-am reţinut numele.
- Caroline este numele meu.
- Vă anunţ imediat.

Chelnerul merse la masa rezervată, se apropie de Elias şi îi şopti:

- Domnule Elias, domnişoara Caroline vă aşteaptă.

- Cum ai spus?

- Secretara dumneavoastră, domnişoara Caroline a sosit. Doriţi să o însoţesc la masă?

- Nu, mulţumesc, voi merge eu înaintea ei. Pe drum până la uşa se gândi dacă soarta chiar i-a surâs. Oare putea să fie chiar Caroline a lui?

Din câţiva paşi fu la intrare. La recepţie nu era nimeni alta decât frumoasa lui Caroline. Era întoarsă cu spatele şi admira ornamentele din holul restaurantului.

- Bună seara, domnişoară. Ai cam întârziat. Camila mi-a spus că eşti punctuală.

Caroline văzu o privire aspră şi rece totodată. Oare era chiar el şeful ei? Era trist şi atât de schimbat. Era foarte elegant îmbrăcat. Se apropie de ea şi îi oferi braţul.

- Să mergm. Suntem aşteptaţi.

- Elias, adică domnule director, îmi cer scuze.

- Vorbim mai târziu despre asta. Ai adus cu tine şi mapa?

- Nu este nevoie. Am reţinut toate datele importante.

Se apropiară de masa rezervată întâlnirii, o prezentă şi îi prezentă şi ei toate persoanele care se aflau la masa aceea.

- Elias, îl întrebă unul dintre ocupanţii mesei, nu ne spui şi nouă care sunt criteriile pe baza cărora angajezi tu secretarele?

- Nu eu mă ocup cu angajarea personalului meu. Am personal calificat care se ocupă cu aşa ceva şi după cum vedeţi îşi face treaba destul de bine.

- Asta se vede foarte bine.

Discuţia începu şi Caroline era atentă la tot ce spunea Elias, venind cu completări acolo unde Elias avea nevoie. Reţinuse toate calculele, toate datele contractuale cu care firma lucra, toţi beneficiarii şi furnizorii şi de aici mai departe discuţia era foarte uşor de purtat.

Elias era foarte încântat de ea, dar nu lăsa să se vadă lucrul acesta. Orchestra restaurantului începu să cânte. Două perechi dintre cele prezente se ridicară şi porniră spre ringul de dans. Elias se ridică şi îi întinse mâna Carolinei invitând-o la dans. Se îndreptară spre ringul de dans şi se lăsă purtată pe ritmul muzicii în braţele lui Elias.

- Elias, cred că îţi sunt datoare cu o explicaţie.

- Crezi? Eu sunt sigur. Stai liniştită, vei avea tot timpul să-mi dai explicaţii, pentru că de astăzi înainte voi fi numai cu ochii pe tine.

- Elias, nu este ce crezi.

- Nu? Eu cred că e dragoste. Tu ce crezi?
- Eu cred că putem să mai amânăm puţin discuţia.
- Aşa cum ai făcut data trecută, fugind?
- Nu voi fugi de data asta.
- Nici prin gând să nu-ţi treacă.

Melodia se termină şi Elias o conduse la loc. Elias era foarte fericit că alături de el era Caroline dar nu lăsa să se vadă acest lucru pentru că îi era teamă că va fugi din nou. îşi păstră acel aer serios de la începutul serii. Se hotărî să fie distant pentru a nu o intimida. Caroline era invitată foarte des la dans, iar Elias privea neputincios, de pe margine, cum alţii o ţineau în braţe. Seara se apropie de sfârşit şi la ultimul dans aveau să fie din nou împreună pe ring.

- Caroline, te voi conduce eu acasă.
- Nu trebuie Elias, un taxi rezolvă problema foarte uşor.
- Nimeni în locul nostru nu rezolvă această problemă foarte uşor. Avem şi alte lucruri de discutat în drum spre casă.

îşi luară rămas-bun de la ceilalţi meseni şi porniră spre ieşirea restaurantului, el ţinând-o protector de după mijloc, aşa cum făcuse în seara când au mers la teatru. Ajunşi în parcare,
deschise portiera şi o invită să urce.

- Elias, încă mai pot lua un taxi.

- Nu Caroline, vreau să înveţi să mă cunoşti mai bine, urcă te rog.

Porni motorul şi maşina îşi urmă drumul în tăcerea celor doi ocupanţi ai săi. După un timp, Elias deschise discuţia:

- Spune-mi Caroline, eşti mulţumită de munca ta aici?

- Da, e foarte plăcută.

- Şi salariul? Te întreb pentru că eu nu am fost la negocierea salariului tău. Doamna Camila s-a ocupat de problema asta.

- Sunt foarte mulţumită.

- Caroline, vreau să te rog ceva. Doamna Camila este foarte mulţumită de tine şi are foarte multă încredere în tine, dar totuşi nu a îndrăznit să-mi ceară să-şi ia un concediu. Sunt ani buni de când nu a mai avut un concediu. Crezi că te-ai putea descurca singură o lună de zile?

- Da, sunt sigură.

- Şi eşti de acord să-i dăm o lună de zile concediu? Mă gândesc că acum când sărbătorile de iarnă se apropie ar fi foarte bucuroasă să şi le petreacă în sânul familiei.

- Da, cred că se va bucura tare mult.

- Vreau să-ţi spun că nu eşti chiar singură. Acum, că am rezolvat problemele în deplasare, voi fi mai mult timp la birou şi te voi ajuta şi eu. De acord?

- Da. De acord.

-A! Mai este ceva. M-aş bucura tare mult dacă şi pe viitor mi te vei adresa tot cu "Elias" şi nu cu "şefu’".

-Am să încerc cu toate că te-ai schimbat foarte mult de când nu ne-am mai văzut.

- Cineva anume m-a schimbat foarte mult şi aştept ca tot acel cineva să mă facă să mă regăsesc.

Caroline îşi dădu seama că de ea era vorba şi nu mai continuă discuţia. Ajunseră acasă la Caroline. Aceasta îi dăduse adresa corectă deoarece oricum avea toate datele ei şi nu avea rost să mintă. Ajunşi în faţa blocului, Elias coborî, o ajută să coboare, îi sărută mâna şi îi spuse:

- Caroline, îţi mulţumesc pentru ajutorul dat în această seară. Noapte bună! Pe mâine!

- Noapte bună, Elias.

Capitolul 12

A doua zi, Caroline ajunse prima la serviciu, pregăti corespondenţa şi aşteptă sosirea lui Elias. Acesta sosi o oră mai târziu.

- Bună dimineaţa, Caroline. Te rog frumos, fă-mi legătura cu Camila.

- Bună dimineaţa, Elias, imediat.

După o discuţie îndelungată, Elias o anunţă pe Caroline cât de fericită era Camila de decizia lor. Caroline era fericită că o putea înlocui pe Camila. Ştia că are nepoţi pe care nu-i mai văzuse de mult. Acum se putea plimba şi se putea bucura de ei timp de o lună de zile.

Mai trecură trei săptămâni, timp în care îşi vedeau fiecare de treburile lui. Elias nu ezită să o ajute atunci când Caroline îl solicita. De altfel o cam dojenea că nu-şi respectă orele de masă şi timpul său de odihnă. Elias făcu în aşa fel încât să servească masa de prânz cu ea. Comandă în fiecare zi pentru el şi în numele ei de asemenea, apoi nu acceptă niciun refuz al invitaţiei la masă. Aşa reuşi să mai facă un pas, acela de a fi împreună la masă. La masă discutau altceva decât problemele de serviciu. Evitau de asemenea să discute despre relaţia lor.

în după amiaza zilei de vineri Elias o anunţă:

- Caroline, am sunat-o pe bunica şi i-am spus că lucrăm împreună. Era foarte bucuroasă. M-a rugat să te duc pe la ea. Vrei să mergi în după-amiaza aceasta?

- Aş avea câteva probleme de rezolvat.

- Dacă acele câteva probleme ţin de mine, te anunţ că eu voi fi doar în trecere pe la castel. Ve-ţi fi doar voi două şi cu Tora, bineînţeles. Te voi lăsa astăzi şi te voi lua înapoi duminică după-amiază.

- Bine, voi merge.

- Să înţeleg că acele câteva probleme ţineau de prezenţa mea la castel?

- Elias, eu...

- Caroline, ţi-am spus că te voi lăsa să mă cunoşti mai bine. Nu voi insista asupra relaţiei noastre. Te voi lăsa pe tine să faci primul pas atunci când vei fi pregătită.

- îţi mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc că aştepţi ca timpul să rezolve problema şi nu dai bir cu fugiţii.

Spre seară înainte de a pleca de la birou, Elias o întrebă:

- Caroline, vrei să trecem pe acasă pe la tine să-ţi iei schimburi?

- Nu, mai am la castel rămase câteva schimburi.

- Ai dreptate, uitasem.

- Atunci vom trece pe la apartamentul meu să-mi iau eu câteva schimburi, vom mânca ceva şi apoi vom pleca la bunica.

Caroline nu ştia nici cum să-l refuze şi nici dacă trebuie să-l refuze aşa că a lăsat lucrurile să treacă de la sine.

Ajunşi la apartamentul lui Elias, Caroline intră condusă de el în holul imens de la intrare.

- Acesta este un apartament obişnuit? Mă refer la faptul că mi se pare foarte mare.

- Nu este unul singur. Sunt patru apartamente transformate într-unul singur. Te poţi plimba să-l vezi pe tot. Când ajungi la bucătărie pregăteşte ceva uşor de mâncare. Eu merg să fac un duş apoi mă ocup de bagajul meu.

Elias plecă la baie. întreg apartamentul era frumos amenajat, cu gust şi modern. Totul în jur crea o ambianţă plăcută. De la fereastră avea o privelişte minunată. Avea sentimentul că întreaga Londră este la picioarele ei. Aproape uitase că trebuie să pregătească masa. Se hotărî să meargă spre bucătărie. Deschise o uşă şi îl văzu pe Elias într-un halat de baie.

- Caroline, vrei te rog să mă ajuţi să-mi strâng

câteva
lucruri? Cele pe care le-am scos pe pat.

- Nu am pregătit încă masa.

- Nu-i nimic. O vom pregăti împreună.

Au stat câteva clipe privindu-se, apoi Elias rupse tăcerea.

- Dacă nu rezolvăm mai repede cu bagajul s-ar putea să nu mai ieşim din dormitorul meu prea curând.

Caroline, ca trezită din vis, se îndreptă spre pat, îi strânse lucrurile frumos şi le aşeză în micul geamantan. între timp, Elias se îmbrăcă în baie şi ieşi doar cu cravata în mână. O puse rapid la gât cam strâmbă. Caroline se amuză, se îndreptă spre el şi îl ajută să-şi îndrepte cravata. Elias o prinse de mijloc, ea rămase cu mâinile pe umerii lui şi parcă timpul se opri în loc pentru ei.

- Elias mi-e foame.

- Şi mie. De tine. Ţi-am promis ceva şi vreau să mă ţin de cuvânt. Hai acum la bucătărie.

O bucătărie imensă, la fel ca cea de la castel, cu un frigider foarte bine aprovizionat. Elias o ajută să pregătească o gustare.

- Ştii, Caroline, mi-ar plăcea să am o soţie pe care să o ajut la bucătărie.

- Nu crezi că este plictisitor?
- Nu, cred mai degrabă că este relaxant.
- Aşa este, şi mie mi se pare la fel.

Mâncară în tăcere. După aceea, Caroline spălă vasele, iar Elias făcu un ceai. Serviră ceaiul în timp ce Caroline nu mai contenea cu laudele la adresa apartamentului său. După ce terminară ceaiul, Caroline se apucă să spele ceştile, iar Elias se duse după bagaj în dormitor. Caroline se urcă pe un scaun să aşeze ceştile sus de unde le scosese Elias. Le aşeză şi când să coboare se dezechilibră cu scaunul, dar nu apucă să cadă că Elias o prinse în braţe, o întoarse cu faţa spre el şi o puse jos fără să-i dea drumul.

- Te alegeai cu o căzătură destul de urâtă.
- Asta dacă nu erai tu. Aştepţi vreo recompensă?
- Crezi că merit să fiu un pic încurajat?

Caroline se apropie de el şi îl sărută pe obraz. Rămase lipită de obrazul lui Elias. Acesta întoarse puţin capul şi buzele sale le căutară pe cele ale Carolinei. La început timid apoi din ce în ce mai pasional, sărutul se prelungea spre satisfacţia amândurora. Elias îşi plimbă mâinile pe spatele ei, prin păr, stârnind în ea mii de senzaţii necunoscute.

- Elias, dacă nu ne oprim o să întârzii.

- Nu, iubito, dacă nu ne oprim acum, nu o să ne mai putem controla şi eu ţi-am promis că o să am răbdare să mă cunoşti mai bine. îmi doresc din toată inima să rămâi lângă mine, dar vreau să fii sigură că ştii lângă cine rămâi.

- Mergem la bunica?

- Da.

- Hai, iubito. O sărută încă o dată, apoi o mai ţinu o clipă strâns la piept. O să-mi fie dor de tine până duminică. Te vei
gândi la mine?

- în fiecare clipă.

- A şa să faci, iubita mea.

O parte a drumului îl parcurseră în tăcere, Elias ţinându-i mâna într-a sa.

- Caroline, vreau să-ţi spun că ştiu de intriga doamnei Lucy, din pricina căreia ne-ai părăsit. La câteva zile a venit la bunica cu ideea de a grăbi căsătoria între mine şi Beatrice, căsătorie de care nu s-a pomenit niciodată, nici măcar în glumă.

- Elias, mie mi s-a spus că sunteţi la un pas de căsătorie.

- îmi imaginez. Beatrice joacă aşa cum îi dictează mama ei. Nu este capabilă să stea pe picioarele ei. Acum nu mai vreau să aducem discuţia despre ele.

Nici acum, nici altădată. Am avut o seară frumoasă şi nu vreau să ne întristăm acum din pricina lor. îţi mulţumesc din suflet, Caroline, pentru acele câteva clipe de plăcere petrecute la mine în apartament. M-am simţit foarte bine cu tine.

- Elias, câteodată mi-e teamă că nu merit atât de mult. De aceea ezit să mă gândesc că între noi poate fi ceva frumos şi durabil. Aş renunţa oricând la tine dacă aş şti că fără mine viaţa ta ar avea alt sens. Eu nu mă tem. Sunt învaţată să muncesc şi înainte de toate vreau ca tu să fii fericit, iar dacă fericirea ta ar fi cu altă fată, oricând mă voi da la o parte din calea ta.

- Eşti o fată ce merită toată atenţia. Faptul că nu eşti bogată nu îţi dă dreptul să te judeci atât de aspru. Eu vreau o soţie care ştie să se descurce în orice împrejurare. Sunt foarte multe fete, chiar eu le-am întâlnit, care dacă abaţi un pic discuţia de la modă, nu mai au alt subiect de conversaţie. Nu ştiu altceva. Te-am admirat atunci, seara la restaurant. Dădeai impresia că lucrezi de ani buni la firma mea. Acasă, la castel, când am avut acei invitaţi i-ai eclipsat cu cunoştinţele tale în domeniul culinar, atât teoretice cât şi practice. Am fost foarte mândru de tine. O iubeşti pe bunica, iubeşti castelul ca şi cum ai

fi crescut acolo. Fără tine viaţa la castel nu mai e aceeaşi. Totul pare trist şi fără sens. Vreau, atunci când va veni timpul, copiii mei să aibă o mamă care să ştie să-i educe, să le facă copilăria fericită. Toate acestea tu le poţi oferi. Crezi că este puţin? Ce pot face eu cu toţi banii pe care-i am dacă nu sunt împlinit, nu sunt fericit? Vreau să te gândeşti la toate astea şi când vei fi pregătită vom vorbi. Bine?

- Bine. Am ajuns, aproape.

- Da, bunica o să fie foarte fericită să te vadă. Abia astăzi i-am dat vestea că lucrăm împreună.

O ajută să coboare din maşină şi se îndreptară amândoi spre intrare. Tora le deschise şi o şi sărută pe Caroline. Bunica îi aştepta bucuroasă.

- Bine aţi venit, dragii mei.

- Bunico, am să o las pe Caroline în grija ta. Eu trebuie să plec. Am să mă întorc duminică să o iau.

- Bine, dragul meu. Pleacă liniştit.

- A! Vezi bunico că nu prea mănâncă.

- Bine, bine, lasă că vedem noi.

O sărută pe bunica, apoi îi sărută mâna Carolinei, îi zâmbi cu subînţeles, apoi plecă.

Bunica observă că fata radia de bucurie, dar nu sări cu gura pe ea să-i ceară explicaţii.

- Draga mea, mă bucur că eşti din nou acasă.

- Ce frumos sună, bunico!

- Caroline, nu ştiu ce va fi între tine şi Elias dar eu vreau ca aici să te consideri ca acasă la tine, să vii de câte ori îţi face plăcere. Eu te voi aştepta mereu ca pe copilul meu.

Caroline începu să plângă. Dar de data asta erau lacrimi de bucurie. îşi puse capul pe genunchii bunicii, iar aceasta îi mângâia părul lung şi mătăsos.

Capitolul 13

Bunica merse la culcare, iar Caroline îşi luă o carte din bibliotecă şi se retrase în dormitorul ei. Acum se gândi la o grămadă de lucruri. Se întâmplaseră multe lucruri frumoase în viaţa ei în ultima vreme. Elias avea dreptate şi poate că merită şi ea un strop de fericire. Se gândi la toate lucrurile pe care le auzise de la Elias pe drum şi îi dădu dreptate. Se hotărî în cele din urmă să dea o şansă relaţiei lor.

A doua zi, Caroline împreună cu bunica şi cu Tora îşi organizară o grămadă de activităţi. Dimineaţă, după micul dejun, ieşiseră în grădina de flori. îşi petrecură acolo mai bine de două ore. Se plimbară apoi pe aleile din curtea castelului. Caroline era încântată de acest castel şi de grădinile sale. Erau multe de făcut pentru a le întreţine, dar primeau şi ajutorul unui grădinar.

Tora le chemă la masa de prînz apoi se apucară împreună să facă câteva prăjituri. Aşa le trecu ziua şi se simţiră minunat.

Caroline se uită apoi la televizor până adormi. A doua zi dimineaţă coborî la micul dejun unde doamna Peneloppe îşi exprimă deja regretul că avea să plece.

- Draga mea, a trecut atât de repede timpul cât

am stat împreună!

- Ştiu, bunico, dar promit să vin cât mai des.
- Poţi să vii şi săptămâna viitoare?
- Dacă nu sunt probleme la serviciu, cu cea mai mare bucurie.
- Acum am văzut că te înţelegi mai bine cu Elias.
- Să spunem că ne-am înţeles într-un punct de vedere.
- Eu îmi doresc din tot sufletul ca voi să vă înţelegeţi bine.
- De fapt, m-am hotărât să dau o şansă relaţiei noastre.
- Asta este foarte bine, Elias ştie?
- Nu, aseară m-am hotărât. Ce spui bunico?
- Contează părerea mea?
- Pentru mine, da.
- Draga mea, eu m-am căsătorit din dragoste, de aceea nu am alergat să-i aranjez viitorul lui Elias. Vreau ca el să se căsătorească din dragoste, la fel ca mine. Doar aşa o căsnicie poate fi reuşită. Aşa te sfătuiesc şi pe tine. Lasă şi inima să ia o hotărâre. Banii nu rezolvă şi problemele sufletului.
- îţi mulţumesc pentru sfat, bunico.

După ora prânzului sosi şi Elias. O sărută pe bunica şi întrebă imediat de Caroline.

- Bunico dar.

- Nu te speria, de data asta nu a mai fugit , este în dormitor îşi pregăteşte bagajul de plecare. Elias, ai grijă de ea. E hotărâtă să încerce o relaţie cu tine.

- Ţi-a spus ţie? păru el neîncrezător.

- Da. De aceea îţi spun să te porţi delicat cu ea.

- Voi avea grijă, stai liniştită.

Urcă în dormitorul Carolinei. Uşa era deschisă. Caroline privea pe fereastră, cu spatele la uşă. Elias ciocăni uşor. Ea se întoarse speriată şi deodată se lumină la faţă când îl văzu pe Elias. Acesta îi deschise braţele. Ea veni şi se cuibări în braţele lui.

- Iubito, s-a întâmplat ceva?

- Nu. Te aşteptam să putem pleca.

- Atunci hai să mergem să ne luăm rămas-bun de la bunica şi apoi vom pleca către oraş.

Batrâna era fericită să-i vadă împreună.

- Elias, dragule, ai să mi-o aduci pe Caroline şi săptămâna viitoare?

- Nu ştiu, dacă patronul ei îi va da liber, o voi aduce.

Se amuzară împreună şi apoi plecară. Pe drum, Caroline încercă să-i spună ceva lui Elias dar mereu se oprea când era aproape de subiect. Elias îşi dădu seama şi o lăsă să ia singură

decizia.

- Caroline, vrei să intrăm pe la mine să bem un ceai?

- Mai bine, nu. Se face destul de târziu şi mâine trebuie să fim la serviciu.

Ajunşi la locuinţa ei, Elias se grăbi să-i deschidă portiera şi s-o ajute să coboare.

- Merit şi eu un ceai?

- Da. Te rog.

Intrând în apartamentul Carolinei, se dezbracă şi apoi inspectă cu privirea tot apartamentul. Caroline aştepta să audă ce avea de spus.

- Nu se compară cu apartamentul tău, Elias.

- Nu, dar este foarte ordonat şi destul de primitor. Tu ai făcut toate aranjamentele?

- Da.

Caroline se îndreptă spre bucătărie să prepare ceaiul. Se uită în frigider după ceva dulce, dar nu avea nimic pregătit. Atunci scoase câteva căpşune, le aşeză în două boluri micuţe de sticlă şi puse peste ele frişcă. Aşeză câte o linguriţă pe farfurioară şi le duse în sufragerie. Elias îşi scosese şi haina de la costum, îşi lărgise cravata şi se aşezase comod într-un fotoliu. Se ridică, îi lua din mână cupele cu căpşune şi le aşeză pe măsuţă, apoi se aşezară

amândoi pe canapea privindu-se în tăcere. Brusc, Elias rupse tăcerea:

- încă de pe drum simt că vrei să-mi spui ceva.
- Nu prea ştiu cum să încep.
- Vrei să te ajut eu?
- Nu. Mi-ai spus că vrei să fac primul pas şi
- E atât de greu?
- Dacă eşti de acord m-am hotărât ....să...
- Să dăm o şansă relaţiei noastre?
- Da.
- Iubito, nici nu ştii cât mă faci de fericit.
- Şi eu sunt fericită de alegerea făcută, dar eşti primul meu prieten şi...
- Şi cunoştinţele tale în domeniul baieţilor sunt limitate. Să ştii că asta nu este o ruşine. Caroline, mută-te, te rog, la mine. Când spun asta nu spun musai să împărţim acelaşi dormitor. Nu voi face niciun pas până ce tu nu vei fi de acord. Dar sunt de părere că locuind sub acelaşi acoperiş ne va fi mai uşor să ne apropiem.

Fără să ezite, Caroline spuse:

- Să-mi împachetez câteva lucruri şi apoi mergem.
- Te aştept, iubito.

Caroline fu gata în mai puţin de jumătate de oră. Băură ceaiul şi mâncară căpşunele apoi plecară.

Ajunşi în apartamentul lui Elias, acesta o întrebă.

- Ce dormitor preferi?

- Am să-l iau pe cel de lângă al tău. Are o privelişte atât de frumoasă.

- Cum vrei tu. Pânâ îţi aranjezi lucrurile eu am să pregătesc o tavă de friptură şi o bag la cuptor.

- Bine, voi veni să te ajut imediat ce termin aici.

- Te aştept.

Caroline îşi aranjă lucrurile şi i se alătură lui Elias în bucătărie. Acesta cânta şi pregătea cina.

- Mă laşi pe mine acum?

- Nu, ne vom împarţi sarcinile în mod egal.

Caroline zâmbi.

- Pot să ştiu şi eu de ce te amuzi?

- Mă gândeam că nu îţi stă chiar rău cu şorţul de bucătărie.

-A, da? Ia vino încoace domnişoară. îi legă un şort la mijloc şi o studie. Nici ţie nu-ţi stă rău.

Terminară de aşezat masa. Friptura mai trebuia lăsată puţin timp, aşa că îşi turnară câte un pahar de vin. Elias scoase friptura care mirosea ademenitor, o servi mai întâi pe Caroline apoi îşi puse şi el în farfurie.

Cina fu delicioasă. Masa o strânseră împreună, apoi îşi luară câte un pahar de vin în sufragerie unde se uitară la televizor. Se aşezară amândoi pe aceeaşi

canapea. Târziu, Caroline adormi în braţele lui Elias. Acesta o luă în braţe şi o duse în dormitor.

- Să ştii că nu dormeam.

- Sigur, sigur, hai, odihneşte-te. Noapte bună! O sărută dulce pe gură, o înveli şi îi închise uşa dormitorului.

Capitolul 14

Urmă o perioadă de câteva zile foarte aglomerate la serviciu. Elias era din ce în ce mai ocupat. Seara ajungea foarte târziu acasă motiv pentru care insista să nu fie aşteptat. Caroline îi lăsa întotdeauna mâncarea pregătită pe masă înainte să se retragă în dormitorul ei.

Un alt incident, la o fabrică situată la aproximativ şase sute de kilometrii depărtare, îl ţinu pe Elias departe de casă aproape o săptămână şi jumătate.

Cât timp acesta era plecat, Caroline se descurca la birou singură. într-o zi, Camila o sunase să vadă cum se descurcă.

- Bună dimineaţa, Caroline, Camila sunt.

- Bună dimineaţa, doamna Camila, mă bucur să vă aud. Cum vă simţiţi în concediu?

- Trebuie să recunosc că mă răsfăţaţi prea mult. O să mă obişnuiesc prea mult cu statul în concediu şi o să-mi fie greu când o să încep serviciu.

- După atâţia ani de muncă este binevenită şi o perioadă de odihnă.

- Ai dreptate, fata mea, nu mai sunt la o vârstă când pot întoarce lumea pe dos. Anii îşi spun cuvântul.

- Ce fac nepoţii?

- Fac numai năzdrăvănii, dar sunt atât de drăgălaşi de uiţi imediat de prostioarele pe care le fac.

- Tu, Caroline, cum te descurci singurică?

- Fiţi liniştită în privinţa mea, m-am obişnuit deja cu ritmul de lucru.

- Domnul Elias, ce mai face?

- De câteva zile este plecat la una din fabrici, în rest este foarte aproape de mine şi mă ajută atunci când avem mai mult de lucru, iar timpul ne presează.

- Caroline, dacă ai cumva nevoie de mine, să nu eziţi să mă suni. Voi veni imediat. Oricum prea mult nu cred că mai pot trândăvi. Eram obişnuită cu un ritm de viaţă, iar aici la copii mei sunt atât de răsfăţată încât mă simt inutilă.

- Doamna Camila, nu spuneţi aşa ceva. Copiii dumneavoastră sunt bucuroşi să vă aibă lângă ei, sunt sigură.

- Eşti atât de drăguţă, Caroline, abia aştept să mă întorc la serviciu să mai stăm la poveşti. îmi lipseşti mult de tot.

- Şi eu vă aştept cu toată dragostea.

Camila se ataşase foarte mult de Caroline. în sinea ei, Caroline simţi din discuţia avută că ceva nu este în regulă cu doamna Camila. Până la plecarea ei

în concediu aceasta îi spusese despre copiii ei că nu aveau o căsnicie prea reuşită. Acesta oare să fi fost motivul pentru care acum la telefon o simţi mai retrasă?

Spre sfârşitul programului acelei zile de muncă, Elias suna de la fabrica de unde era plecat.

- Sărut mâna, Caroline.

- Bună, dragul meu. Astăzi nu ai sunat deloc. Sunt probleme serioase acolo?

- în mare parte eu zic că au trecut, dar trebuiesc ţinute sub supraveghere strictă cel puţin vreo trei, patru zile. De aceea, te-am sunat să-ţi comunic că voi mai întârzia. Tu eşti bine?

- Nu-ţi face probleme în ceea ce mă priveşte, mă descurc.

- La serviciu sunt probleme?

- Nu, poţi sta liniştit să-ţi vezi de treabă acolo.

- La bunica ai mai fost?

- Nu am reuşit, dar am sunat-o în fiecare zi. Sper să pot trece pe la ea în acest sfârşit de săptămână.

- Ai face bine pentru că îţi duce dorul. Am vorbit mai devreme cu ea şi îşi făcea probleme că îţi dau prea mult de lucru, fapt pentru care nu reuşeşti să mai treci pe la ea.

- Stai liniştit, Elias, voi trece pe la ea negreşit

zilele astea.

- Caroline, voiam să-ţi mai spun ceva.

- Te ascult.

- îmi este foarte dor de tine.

- Şi mie, dar nu peste mult timp vom fi din nou împreună.

- Ştiu, dar aceste zile mi se par o veşnicie. Ai grijă de tine.

- Şi tu să ai grijă de tine. Pe curând, Elias.

în următoarea dimineaţă, Caroline pregătea câteva materiale pentru o şedinţă care urma să se ţină la întoarcerea lui Elias. în timp ce studia acele acte, uşa fu deschisă brusc şi în prag apăru nimeni alta decât Beatrice.

- Ce cauţi tu aici? întrebă Beatrice.

- Bună ziua, domnişoară Beatrice, răspunse politicos Caroline, eu aici lucrez.

- Am venit să vorbesc cu Elias.

- îmi pare rău, dar domnul Elias nu este astăzi la birou.

- Dumneata văd că ai avansat de la servitoare la secretară.

- Am anumite cursuri care îmi dau dreptul să profesez această meserie.

- Sigur că da. Nu o să te reţin prea mult pentru că

văd că eşti foarte ocupată. Am trecut să-i las lui Elias câteva pliante. Sunt câteva locaţii unde sugerez eu să facem petrecerea de nuntă, apoi luna de miere. Am să te rog să i le dai imediat ce revine la birou.

Caroline nu intenţiona să se amestece, dar rămase pur şi simplu blocată de siguranţa cu care Beatrice expunea problema. îşi luă inima în dinţi şi porni o discuţie pe care mai
târziu o regreta.

- Domnul Elias, nu a pomenit nimic de vreo nuntă.

- Poate că Elias nu este foarte convins că vrea să facă acest pas, dar când va afla că îi port copilul cu siguranţă nu va mai sta pe gânduri.

- Cum aţi spus?

- Cum ai auzit drăguţo. Copilul lui Elias se va naşte peste câteva luni. Caroline simţi că paralizează la aflarea unei astfel de veşti. îşi aduna tot curajul de care mai era în stare să poată scăpa de Beatrice.

- Nu vă faceţi probleme, domnul Elias va intra în posesia pliantelor imediat cum va sosi la birou.

Beatrice ieşi trântind uşa după ea. Caroline rămase câteva minute bune nemişcată. Nu îi venea să creadă că viaţa ei luase dintr-o dată o altă întorsătură. începu să răsfoiască pliantele pe care Beatrice le aruncase pe birou în faţa ei. în primul

pliant deschis erau numai localuri de lux unde cei doi îşi puteau desfăşura petrecerea de nuntă. în următorul pliant erau diferite case de modă care îşi prezentau creaţiile vestimentare pentru mirese şi miri. O sumedenie de rochiţe de mireasă erau prezentate acolo. Câteva din ele erau încercuite cu pixul. Probabil din acelea avea să-şi aleagă Beatrice rochiţa pe care o va purta. în ultimul pliant erau prezentate mai multe hoteluri de lux, unde puteau să-şi petreacă luna de miere.

Caroline se gândi că oricât de mult o dispreţuia Elias pe
Beatrice acum trebuia să-i treacă totul cu vederea datorită acelui copil. Ea ştia cât de mult suferise imediat după ce părinţii ei au decedat. Şi acum le simţea foarte mult lipsa şi-ar fi dorit din tot sufletul să-i fi avut acum lângă ea să o poată mângâia, să o poată consola. Doar bunica lui Elias ar fi putut înţelege şi asculta acum. Caroline se gândi mai bine şi îşi spuse că nu are dreptul să o bage pe bunica la mijloc. Cu siguranţă îl va obliga pe Elias să se ocupe de copilul care urma să se nască. Nu ştia cui să ceară ajutorul şi nici în faţa cui să-şi descarce sufletul.

Telefonul sună, dar Caroline era departe cu gândul. în cele din urmă tresări. Se uită la ceas.

Trebuia să fie plecată de aproximativ două ore de la serviciu. Se întrebă cine putea fi la ora aceea. Răspunse totuşi fără nicio tragere de inimă.

- Alo, Caroline, sunt eu, Camila. Eram prin zonă şi mă gândeam dacă te mai găsesc la birou să putem bea o cafea împreună.

La celălalt capăt al firului se auziră suspine.

- Caroline, s-a întâmplat ceva?

- Doamna Camila, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

- Fata mea, ce s-a întâmplat?

- Vă aştept la birou.

- în cel mult cinsprezece minute ajung. Linişteşte-te, te rog. Nu poate fi atât de rău. Dumnezeule, fata mea, ajung imediat. Ca să-ţi ocupi timpul cât mă aştepţi ce-ar fi să pregăteşti o
cafea?

- Pun imediat filtru în priză.

- Bine, draga mea, ajung imediat.

Caroline se mai linişti, dar când Camila intră în birou se aruncă în braţele ei şi începu din nou să plângă. Aceasta o strânse la pieptul ei şi o lăsă să se descarce apoi îşi scoase batista şi îi şterse ochii înlăcrimaţi.

- Caroline, din prima clipă când te-am văzut

intrând în acest birou m-am ataşat foarte mult de tine. Poate nu am vrut să recunosc până acum, dar mi-am dorit foarte mult ca fata mea să-ţi semene. Acum dacă şi tu eşti pregătită să-mi povesteşti te anunţ că eu sunt pregătită să te ascult şi dacă apoi vei vrea, poate te pot ajuta cu vreun sfat. Te ascult.

Caroline se mai linişti, o servi pe Camila cu o cafea, îşi turnă şi ea o cafea apoi se aşezară amândouă pe o canapea. Fata începu să-i povestească toată istoria în cele mai mici amănunte. Se opri din povestit când ajunse la evenimentele petrecute cu câteva ore înainte.

- Draga mea, spuse Camila, până aici nu văd decât o poveste desprinsă dintr-un frumos roman de dragoste.

- Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Camila, dar astăzi Beatrice s-a întors.

- A venit aici?

Caroline se ridică de pe canapea, se apropie de birou şi luă în mână cele câteva pliante întorcându-se din nou lângă Camila
pe canapea.

- Da, a venit şi mi-a trântit pe birou aceste pliante.

Camila luă revistele şi le răsfoi rapid pe fiecare în

parte.

- Ascultă, fata mea, eu o cunosc pe Beatrice înaintea ta. De când o ştiu, nu am auzit un lucru bun despre ea. în schimb când e vorba de făcut rău, ea este cea mai pricepută. Te-ai gândit că poate asta este dorinţa ei, dar nu şi a domnului Elias.

- Da, m-am gândit, dar vestea care pune capac întregii poveşti abia acuma vine. Este însărcinată şi poartă copilul lui Elias.

- Cum? Dumnezeule asta chiar pune capac. Nu ştiu ce, dar în toată povestea asta ceva este cusut cu aţă albă. Nu pot să-mi dau seama ce anume dar e ceva ce nu îmi place. Şi tu ce ai de gând să faci în continuare?

- Vreau să dispar din viaţa lui Elias.

- Iarăşi?

- Da, Camila. Dacă aş rămâne ar fi ca şi cum aş lăsa un copil fără tată şi acest lucru nu aş putea să-mi iert niciodată. Şi din câte o cunosc eu pe bunica, cu siguranţă îl v-a obliga să rămână să aibe grijă de acest copil.

- Mi-e teamă că ai dreptate, draga mea. Dar totodată nu vreau să te grăbeşti să iei o decizie greşită.

- în primul rând voi avea nevoie de ajutorul

dumneavoastră. Eu nu mai pot rămâne să dau ochii cu Elias. Până la întoarcerea lui, trebuie să fiu plecată.

- Asta nu este o problemă. Pot veni aici în locul tău. Dar unde vei merge tu?

- Deocamdată nu am nicio idee. Mă gândesc că ar trebui să-mi schimb din nou apartamentul ca să nu poată Elias să dea de mine. De aceea va trebui să plec chiar de mâine.

- Fata mea, te poţi baza pe mine chiar de mâine, dar spune-mi cu ce te pot ajuta? Dacă mă întreabă domnul Elias de tine ce să-i spun?

- Poţi să-i spui adevărul. îi vei povesti de vizita domnişoarei Beatrice, îi vei arăta pliantele pe care i le-a adus să le studieze şi poţi desigur să îl anunţi că în scurt timp va fi tătic. Dacă nu îi vei spune adevărul voi risca să mă judece greşit. Cu toate că atunci când va auzi de copil cu siguranţă îmi va da dreptate.

- Caroline, îmi promiţi că mă vei suna şi îmi vei spune cum te descurci?

- Doamna Camila, atunci când mă voi stabili cu casa şi cu serviciu în altă parte vă voi suna să vă spun cum mă descurc.

- Vrei să te ajut să-ţi strângi lucrurile?

- Mi-aţi fi de mare ajutor.

în urmatoarele ore terminară de împachetat, comandă un taxi şi după ce încărcă bagajul, îşi luară rămas-bun şi se despărţiră în faţa sediului.

A doua zi, Caroline sună la o firmă de imobiliare pentru a putea face schimb de apartament. Acest lucru fu pus în aplicare chiar în acea zi deoarece zona în care locuia Caroline era chiar în centru şi era foarte căutată. îşi găsi un apartament la fel de mare, dar într-o zonă ceva mai retrasă, mai liniştită. Din banii pe care îi avea strânşi putea să se întreţină fără să se grăbească să-şi găsească urgent de lucru.

Capitolul 15

După trei zile, Elias sosi seara târziu la apartamentul său din Londra, locuinţa care mai nou o împărţea cu draga lui Caroline. Ajuns acasă la miezul nopţii merse uşor prin apartament să nu o trezească pe Caroline. Dimineaţa se trezi devreme pregăti cafeaua şi micul dejun apoi merse la uşa dormitorului fetei. Ciocăni uşor, dar nu auzi niciun răspuns. Deschise uşor uşa şi găsi dormitorul întunecat cu draperiile trase. Ajuns lângă fereastră, trase draperiile de o parte şi de alta a ferestrei şi deodată rămase locului fără a mai putea face un pas. Patul era aranjat de parcă nu dormise nimeni peste noapte. Merse la baie, nimeni. Deschise uşile şifonierului şi găsi umeraşele goale. Elias încremeni. Din nou Caroline îl părăsise fără un cuvânt. Se îmbrăcă şi fără să mai mănânce se grăbi să ajungă la birou. Era nervos când ajunse la birou şi

deschise cu furie uşa secretariatului. Camila se sperie de zgomotul produs.

- Bună dimineaţa, domnule Elias.

- Bună dimineaţa, Camila, te rog, spunei domnişoarei Caroline că o aştept în birou la mine.

- Domnişoara Caroline nu mai lucrează la noi.

- Cred că glumeşti.

- Nu glumesc domnule Elias. M-a rugat să-i ţin locul până veniţi dumneavoastră.

- Care a fost motivul pentru care a plecat?

Camila, se gândi să-i povestească întocmai cele petrecute în lipsa lui. Doar aşa o putea ajuta pe Caroline.

- Domnişoara Beatrice i-a făcut o vizită zilele trecute. După ce i-a aruncat câteva pliante pe birou spunând că sunt planurile dumneavoastră pentru nuntă şi luna de miere, i-a adus la cunoştinţa Carolinei că este însărcinată şi copilul vă aparţine.

- Este ce?

- Este însărcinată, domnule Elias şi peste câteva luni va da naştere copilului dumneavoastră, aşa s-a exprimat domnişoara Beatrice.

- Dumnezeule nu pot să cred că a putut merge până aici. Camila, spune-mi te rog, ştii unde este

acum Caroline?

- Nu ştiu domnule, sincer. Mi-a promis că după ce se va aranja în altă parte, îmi va da de ştire.

- Camila vreau să-ţi spun că dacă Beatrice este într adevăr
însărcinată, acela nu este copilul meu.

- Bănuiam, domnule Elias că nu poate fi adevărat, dar fata asta chiar întrece orice măsură.

- Mă duc chiar acum la Beatrice. Vreau să-i spun care îi este locul în toată povestea asta. Vreau să înţeleagă o dată pentru totdeauna că de mult timp nu mai joacă niciun rol în viaţa mea. Dacă între timp sună Caroline, spunei te rog că Beatrice a jucat din nou după propriile reguli.

- Am înţeles domnule Elias, mi-aş dori foarte mult să sune.

- Scuză-mă, am uitat să te întreb dacă ţi-ai terminat concediu?

- Da domnule, nu vă faceţi probleme. Eu sunt de câteva zile întoarsă la muncă.

- Bine, Camila, ai tu grijă aici, te rog.

- Mergeţi fără grijă, domnule.

Beatrice şi mama ei locuiau într-o vilă cu etaj în centrul Londrei. Elias care din bunul-simţ cu care a

fost crescut nu le trecea pragul niciodată fără flori pentru ambele femei acum era plin de nervi şi nerăbdător să dea ochii cu Beatrice.

Elias sună la uşă şi aşteptă ca vreun servitor să-i deschidă uşa.

- Bună dimineaţa, domnule Elias.

- Bună dimineaţa, domnişoara Beatrice este acasă?

- Da, dar nu s-a trezit încă. Doriţi să aşteptaţi?

- Nu cred că voi mai avea răbdare de data asta. Mulţumesc,
oricum cunosc drumul.

Ajuns în faţa dormitorului, Elias bătu serios la uşă. Se auzi o voce somnoroasă şi supărată totodată. Nu-i făcea plăcere să o trezească cineva dimineaţa, până nu-şi termina somnul de frumuseţe. Elias intră nerăbdător, închizând uşa în urma lui.

- Bună dimineaţa, spuse Elias pe cel mai serios ton posibil.

- O, dragule, tu eşti? Intră, te rog, mă îmbrac imediat.

- Nu este nevoie să te deranjezi nici acum, nici mai târziu. Nu rămân decât câteva minute. Pot să ştiu ce este cu pliantele acelea de pe biroul meu?

- Dragul meu, am căutat înnebunită ceva potrivit pentru noi. Abia am găsit câteva idei şi am rugat-o pe Caroline, să ţi le dea să te uiţi pe ele.

- Sună frumos. Şi povestea cu copilul?

- Dragul meu, cred că sunt însărcinată. în fiecare dimineaţă am stări de vomă. Am zis că trebuie să merg la un control.

- Da, ar fi bine, dar poate poţi să-ţi aranjezi şi un control la cap.

- Mă jigneşti, dragul meu.

- Chiar aş dori lucrul acesta dar nu cred că voi reuşi. Tu ori nu vrei să recunoşti, ori nu te duce capul să accepţi că relaţia noastră s-a terminat o dată pentru totdeauna. în ce priveşte copilul, dacă acesta există, mergi şi pune-i-l în braţe adevăratului tată. Noi doi nu am mai împărţit un pat de aproape un an de zile. îţi mai dau un sfat, Beatrice: stai departe de mine şi de Caroline şi încearcă să uiţi adresa şi numărul meu de telefon. {tiu că nu îţi va fi greu.

Elias deschise uşa şi porni nervos spre ieşire. Beatrice sări din pat pe urmele lui.

- Elias, dragul meu, nu putem pune capăt relaţiei noastre tocmai acum. Am investit atâta timp şi pasiune în relaţia noastră.

- Ai dreptate, păcat de atâta timp pierdut.

Elias, părăsi casa trântind uşa de la intrare în urma lui.

Capitolul 16

Caroline îşi petrecea timpul numai în apartamentul ei. De cele mai multe ori. Era convinsă că procedase cât se putea de corect în ceea ce îl priveşte pe Elias. Dar acum trebuia să şi-l şteargă din minte şi să pornească mai departe.

Trebuia să se gândească la un serviciu. Nu ştia la cine să apeleze. Deodată gândul îi zbură la avocatul familiei sale, domnul Spence. îşi aminti că atunci când se despărţiseră îi promisese că o va ajuta atunci când va apela la ajutorul lui.

Cu această hotărâre, plecă Caroline în ziua imediat următoare către biroul domnului Spence. Ajunsă la birou, secretara o rugă să mai aştepte câteva minute până se va elibera domnul avocat.

- Aveţi programare? o întrebă secretara.

- Nu, domnul avocat mi-a spus că pot veni oricând la
dumnealui fără programare.

- Am înţeles, numai că în ultimul timp este destul de ocupat, de aceea vă spun că era mai bine să vă programaţi. Mai aşteptaţi puţin, poate următoarea întrevedere va fi puţin întârziată şi atunci veţi putea intra dumneavoastră.

- Nu este nicio problemă, mai aştept.

La câteva minute, uşa biroului se deschise şi domnul Spence ieşi însoţit de un bărbat cu care se pare că voia să părăsească clădirea.

- Domnişoară, spuse avocatul secretarei, vă rog să-mi anulaţi următoarele întâlniri deoarece trebuie să ies neapărat.

- Am înţeles domnule, dar este cineva aici care vă aşteaptă de ceva timp.

Avocatul întoarse capul şi o zări pe Caroline. Plăcut surprins o luă în braţe şi o sărută pe frunte aşa cum făcea întotdeauna.

- Caroline, cât mă bucur să te văd. Ce este cu tine? Nu te-am mai văzut de mult.

- Voiam să stăm puţin de vorbă. Dar văd că vă grăbiţi aşa că nu este nicio problemă, pot reveni în altă zi.

- Nici gând. Nu am timp acum dar ne putem vedea deseară la un restaurant. Chiar mă întrebam cum am să pot da de tine. Am o surpriză destul de plăcută pentru tine. Ce spui, poţi veni deseară?

- Desigur, vă mulţumesc.

- Domnule Spence pot să ştiu şi eu ce comoară ascunzi?
întrebă bărbatul care tocmai ieşise din biroul său.

- Scuză-mă, Patrik, ea este fiica mea Caroline.

Acesta întinse mâna.

- Sunt încântat domnişoară. îi luă mâna Carolinei şi o sărută întârziind să-i dea drumul.

- îmi pare bine, spuse Caroline retrăgându-şi mâna cât mai repede.

- Atunci aşa rămâne draga mea, pe deseară.

Cei doi plecară, iar Caroline rămase să stabilească cu secretara locul şi ora întâlnirii din acea seară. După ce acestea fură puse la punct, Caroline plecă spre apartamentul său. Se opri în drumul ei să mănânce ceva, apoi urcă să se pregătească pentru întâlnire.

Era impresionată cât de frumos se purtase avocatul cu ea. Chiar ţinea la ea dacă o recomandă drept fata lui. în acel moment se simţi protejată de parcă un tată adevărat avea grijă de ea.

Totodată se întreba ce surpriză avea avocatul pentru ea. Ce este drept greşise când plecase fără să lase un număr de telefon unde putea fi găsită. Chiar secretara îi spusese cât de mult încercase să dea de ea.

Ajunsă la restaurant fu condusă la masa rezervată. Acolo avocatul o aştepta studiind lista de bucate. Văzând-o că se apropie se ridică şi o sărută pe frunte.

- Bine ai venit, Caroline.

- Bine v-am găsit. Mă scuzaţi că am întârziat.

- Nu este nicio problemă. Mă gândeam că va fi invers. La câte probleme am avut de rezolvat astăzi, am crezut că eu o să întârzii. Ia spune-mi, ce mai faci?

Caroline se simţi atât de apropiată de el încât îi povesti prin tot ce trecuse, bineînţeles fără să dea nume. îi povesti de asemenea că vizita pe care i-o făcuse la birou era pentru a o ajuta să-şi găsească un serviciu.

- Acum, draga mea, poţi fi liniştită. Vestea pe care am să ţi-o dau te va linişti din punct de vedere financiar. în ceea ce priveşte problema ta sentimentală cred că ar trebui să laşi timpul să clarifice lucrurile. Nu întotdeauna problemele sunt aşa cum par, de aceea nu trebuie să judecăm prea aspru anumite persoane. în cazul tău, ai greşit când ai plecat fără să-i dai tânărului dreptul să se explice. Te-ai gândit, că poate este nevinovat şi tu te-ai grăbit să-l judeci?

- Am făcut ce am crezut pe moment că este mai potrivit.

- Te cred, numai că mă gândesc că te-ai cam grăbit.

- Despre ce surpriză este vorba? întrebă Caroline încercând să schimbe subiectul.

- Ei bine, tatăl tău a lăsat câteva acţiuni. Ele nu au fost trecute în testament deoarece nu s-a ştiut de ele până acum ceva timp când directorul întreprinderii unde se aflau aceste acţiuni m-a căutat ştiind că m-am ocupat de testamentul tatălui tău. El se oferă să cumpere acele acţiuni la un preţ destul de bun. Acum depinde de tine dacă vrei să le vinzi. Vreau să-ţi spun că m-am interesat şi acele acţiuni sunt destul de valoroase, iar întreprinderea este destul de prosperă.

- Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

- Vreau să-ţi spun că dacă ţi-ai bate capul puţin ai putea chiar tu să-ţi coordonezi acţiunile intrând în consiliul de conducere al acestei întreprinderi. Ai suficiente acţiuni pentru a avea un cuvânt de spus în acel consiliu de conducere.

- Dar eu nu ştiu nimic despre această întreprindere.

- Dacă doreşti am să te pun eu la curent cu toată tehnologia. Ai putea să studiezi şi apoi să abordezi problemele cu foarte mare uşurinţă. Ce spui? Aşa cred că rezolvi şi problema serviciului. Vei fi o adevărată femeie de afaceri.

- Credeţi că voi fi capabilă?

- Nici nu-mi fac probleme în sensul acesta.

- Atunci nu rămâne decât să aştept să-mi aduceţi materialul după care să pot învăţa.

- Aşa te vreau fata mea. între timp nu rămâne decât să-ţi deschizi un cont în care să-ţi fie virată suma de bani care îţi revine de câteva luni încoace. Aşa nu vei duce grija banilor şi vei putea învăţa fără grijă.

Restul serii au petrecut-o foarte bine împreună. Caroline se simţi atât de apropiată de avocat încât recunoscu cu voce tare.

- Vreau să vă spun că m-am simţit extraordinar de bine alături de dumneavoastră. Cred că dacă tatăl meu ar fi trăit,
m-aş fi simţit la fel de bine şi cu el.

- Mă bucur enorm de mult, fata mea, pentru că dacă eu nu am putut avea copii, te-am simţit atât de apropiată de mine ca şi cum ai fi fost copilul meu. Aceste luni de când nu am mai ştiut nimic de tine au fost foarte grele. Mă gândeam mereu cum îţi merge acolo unde eşti.

Ajunsă acasă, Caroline se gândi că acesta putea fi un nou început. Dacă tatăl ei s-a gândit să investească în această întrepridere de ce să nu ducă mai departe munca tatălui ei? Mai ales acum când

avea un ajutor destul de solid în persoana avocatul Spence.

La câteva zile, acesta o căută şi îi aduse o parte din materialul pe care trebuia să-l parcurgă. După alte câteva zile îi aduse alte materiale de studiu. în problemele juridice avocatul îi aranja în timpul său liber, şedinţe de studiu unde amândoi puneau cap la cap diferite probleme care puteau apărea în anumite situaţii create într-o astfel de întreprindere. După câteva săptămâni, Caroline se transformase într-o adevărată femeie de afaceri. Urma ca avocatul să-i programeze întâlnirea cu consiliul director al acelei întreprinderi unde Caroline avea să anunţe că nu renunţa la acţiunile ei, dimpotrivă avea să se alăture consiliului pentru a putea pune umărul în conducerea întreprinderii. Trecuse atâta timp de când nu mai ştia nimic de Elias şi nici de bunica. Se gândi să o sune pe Camila, dar se temea să nu răspundă chiar Elias la telefon. Voia de asemenea să o sune pe bunica dar nu ştia ce anume îi povestise Elias despre copil. Dacă acesta nu îi spusese nimic, cum avea ea oare să-l dea de gol? Aşa rămase doar cu gândul la ei fără să poată face nimic. Curios lucru, gândindu-se la Elias, avea să constate că obiectul de activitate al întreprinderilor sale se asemăna foarte mult cu cel al

întreprinderilor unde avea ea acţiunile. Probabil de aceea învăţase foarte repede deoarece deja cunoştea unii termeni şi semnificaţiile acestora.

La câteva zile, avocatul Spence o sună să-i propună o întâlnire cu directorul adjunct al întreprinderii unde ea avea să fie acţionară.

Se întâlniră la acelaşi restaurant unde ea şi avocatul obişnuiau să ia uneori masa. Spre surprinderea ei avea să constate că acesta nu era nimeni altul decât Patrik.

- Bună seara, scumpă domnişoară, spuse acesta sărutându-i mâna.

- Bună seara, domnule Patrik.

- Bună seara, fata mea, spuse avocatul sărutând-o părinteşte pe frunte. Caroline vreau să-ţi comunic că domnul Patrik este directorul adjunct la întreprinderea unde tu ai acţiunile. I-am explicat domnului cum stă situaţia şi bineînţeles punctul tău de vedere.

- Este adevărat, spuse Patrik, noi credeam că dăm de o persoană care abia aşteaptă să vânda acţiunile şi să pună mâna pe bani, dar se pare că nu este chiar aşa. Se pare că dumneata chiar vrei să dai o mână de ajutor, mai mult chiar am înţeles că ai destule cunoştinţe în ceea ce priveşte activitatea firmei.

- Este adevărat, spuse Caroline, pe un ton foarte serios. Aş dori să ştiu când îi pot întâlni pe ceilalţi membrii ai consiliului de conducere şi de ce nu şi pe patronul acestei întreprinderi.

- înţeleg nerăbdarea dumitale domnişoară, dar întâlnirea de care pomeneaţi nu poate să aibe loc mai devreme de două săptămâni.

- E în regulă, ne vedem atunci. Acum aş dori să mă scuzaţi am o treabă care nu suportă amânare. Se ridică, dădu mâna cu Patrik, apoi se întoarse cu faţa către avocat. Avocatul se ridică să o conducă.

- Te voi conduce, Caroline.

- La uşă, înainte să-şi ia rămas-bun, avocatul o felicită.

- Bravo, Caroline, mi-a plăcut atitudinea ta autoritară. Mă aştept să faci o figură tot aşa de bună şi la prima ta şedinţă.

- Aş dori să fiţi alături de mine şi atunci. Ca şi astăzi şi atunci voi simţi nevoia să fiu protejată.

- Voi fi alături de tine, draga mea, pentru că din punct de vedere legal trebuie să te susţină cineva la prima ta înfăţişare ca acţionară. Sunt acţionari versaţi care te-ar putea lua în gheare.

- Atunci sunt liniştită.

- Acum fii sinceră şi spune-mi chiar ai o problemă

care nu suferă amânare sau a fost doar un pretext?

- Adevărul este că nu mai puteam să-i suport privirea lui
Patrik asupra mea.

- Ai dreptate când vine vorba de femei se crede un bărbat irezistibil. Şi sincer să fiu tu cam tai răsuflarea oricărui bărbat.

- Domnule avocat

- Caroline, scuză-mă că te întrerup, dar dacă te simţi cât de cât apropiată de mine spune-mi te rog pe nume. Dacă aş fi avut
o fată nu aş fi acceptat să-mi spună domnule.

- Până acum nu am îndrăznit. Şi eu simţeam o oarecare barieră între noi dar nu mi-am permis.

- Te rog, de acum, să-mi spui pe nume. Ce anume spuneai?

- Spence, spuneam că în momentul de faţă nu sunt în stare să încep o nouă relaţie de aceea am vrut ca întrevederea cu Patrik să fie cât mai scurtă.

- Bineînţeles, fata mea, cum spui tu. Am să te scuz din nou când mă întorc confirmându-i că erai grăbită. Să nu-ţi face griji deoarece nu ai nicio obligaţie faţă de acest Patrik. S-ar putea să ajungă să te urască singur când va afla cât de rece poţi fi când e vorba de afaceri.

Amândoi începură să râdă. Spence o sărută pe frunte şi îi ura să aibă o seară plăcută. O conduse până la taxi apoi se întoarse în compania lui Patrik.

Spence era cât se putea de fericit. De când Caroline se întorsese se simţea mai împlinit, mai puternic. Chiar în acea seară îi spuse soţiei sale că simţea cu adevărat că avea un copil, prin prezenţa Carolinei. Şi nu unul oarecare, ci o frumuseţe de fată. Pe cât de frumoasă pe atât de deşteaptă. îi promise soţiei sale, că o va convinge pe Caroline să îi viziteze cât mai curând posibil.

Cele două săptămâni trecură foarte greu pentru Caroline. Se gândi în acest timp şi la propunerea lui Spence de a urma o facultate pentru a ieşi avocată. îi explicase că nu era un capriciu de a avea aceeaşi meserie cu a lui, dar că astfel putea să o ajute mai mult. îşi aminti ce îi spusese:

- Draga mea, vreau ca urmând această şcoală să te poţi apăra singură. Atât pe tine cât şi bunurile tale. Acum sunt eu în spatele tău, dar când nu voi mai fi eu va trebui să te descurci singură. Şi nu vei reuşi decât dacă vei înţelege toate drepturile şi îndatoririle ce ţi se cuvin. îţi dau un exemplu. Dacă nu studiam bine problema ta care a fost pusă în cu totul altă lumină, te-aş fi sfătuit probabil să accepţi banii pe

acele acţiuni, dar tu, de fapt, stai acum pe o mină de aur. Ai să-mi dai dreptate când ai să vezi cum stau treburile acolo. Şi sincer să fiu nu ştiu cât de implicat este directorul acestei întreprinderi cât este Patrik. Directorul când m-a sunat a dorit să-l sfătuiesc ce să facă cu acele acţiuni acum când acţionarul de drept decedase. Chiar m-a întrebat dacă nu este cineva care să-l moştenească. Ori Patrik a pus problema cu totul altfel când a venit la mine la birou. Asta mi-a dat de gândit că el este direct interesat de soarta ta.

înţelegând îngrijorările lui Spence, Caroline se înscrise la facultatea de drept. în seara zilei de înscriere, l-a sunat pe Spence să-i dea vestea. Acesta se arăta extraordinar de încântat de decizia ei.

Luni dimineaţă se trezi din zori încercând să-şi stăpânească emoţiile dinaintea şedinţei. Spence o sună şi îi propuse să treacă pe la ei să servească micul dejun şi cafeaua împreună. Apoi, aveau să meargă spre întreprinderea unde urma să se ţină şedinţa.

Atmosfera fu cât se poate de plăcută la masă. Soţia lui Spence o răsfaţă cu un mic dejun copios încheiat cu o salată de fructe şi o cafea.

Caroline era îmbrăcată într-un costum care impunea respect. Spence şi soţia sa o felicitară

pentru alegerea costumului. Pe cât era de sobră pe atât era de sexy. Era exact ca o bombă ce sta să explodeze. Plecă împreună cu Spence cu doar o jumătate de oră înainte. în maşină Caroline îl întrebă:

- Nu am plecat cam târziu? Ajungem la timp?

- Tocmai asta urmăresc. Să întârziem puţin. Vom da vina pe traficul de dimineaţă. Suntem musafiri astăzi aşa că ne este permis.

Surpriza mare abia acum veni. întreprinderea unde Caroline îşi făcea apariţia nu era alta decât cea a lui Elias. Când Caroline trecu pe hol alături de Spence, Elias rămase câteva clipe fără suflarea. Secretara veni să-l anunţe că tocmai sosise noua acţionară a întreprinderii. Elias o rugă să-l invite pe Patrik
urgent în biroul său.

- Bună dimineaţa, domnule Elias!

- Bună dimineaţa, Patrik! Cum se numeşte domnişoara care îi va ţine locul defunctului acţionar?

- Domnişoara Caroline, domnule Elias, şi este chiar fiica defunctului!

- Ştii sigur lucrul acesta?

- Da, avocatul Spence s-a ocupat de problemele domnişoarei Caroline. Avocatul susţine că nu a mai ştiut de fată de vreo câteva luni, aceasta apărând

acum două luni şi jumătate. Abia atunci avea să afle de acţiunile tatălui ei.

- Am înţeles. Patrik, eu sunt ocupat şi pentru nimeni nu sunt la birou. Am să te rog să o faci pe domnişoara Caroline să semneze un contract pe termen lung cu firma noastră. Spune-i că îmi pare rău că nu am putut participa la această sedinţă, dar cu siguranţă ne vom vedea curând.

- înţeleg, domnule, dar credeam că pentru noi era mai avantajos să renunţe la acţiunile ei.

- Mai târziu ai să înţelegi că domnişoara Caroline va fi un membru valoros în consiliul nostru. Eşti liber acum.

Patrik nu mai înţelegea nimic, dar ştia că nici nu îl putea plictisi pe şeful lui cu zeci de întrebări.

Şedinţa începu, iar Elias îi spuse secretarei sale să lase uşa puţin deschisă. Acesta rămase impresionat de câte lucruri ştia Caroline despre această întreprindere. Era ca şi cum lucrase ani buni si ajunsese să cunoască toate dedesubturile. Toţi cei prezenţi erau surprinşi de cunoştinţele Carolinei în domeniu. Şedinţa se termină cu semnarea unui contract pe termen lung între Caroline şi patronul acestei întreprinderi. Elias plecă cu câteva minute înainte să se termine şedinţa şi se încuie în biroul

său. După plecarea Carolinei, acesta ceru secretarei contractul semnat de noua acţionară şi îl semnă şi el în dreptul său.

- Domnişoară, spuse Elias secretarei, fă te rog o copie şi pune-o pe biroul domnişoarei Caroline să o poată găsi dimineaţă când va sosi. Pentru prima zi de lucru aici, aş dori să
i se decoreze biroul cu aranjamente florale, în semn de bun venit.

- Am înţeles, domnule director.

în aceste câteva luni, Elias îşi cumpărase un spaţiu mai mare pentru birouri. Camila rămăsese la sediul vechi să termine de strâns toate actele şi registrele, urmând apoi să vină la noile birouri.

Elias plecă direct la Camila. în jurul prânzului, ajunse acolo şi propuse să ia masa împreună.

- Domnule Elias, mai am multe de strâns, iar timpul mă presează.

- Te cred, dar am veşti bune pentru dumneata. Trebuie să sărbătorim aşa că nu mă refuza.

Ajunşi la restaurant, comandă ceva de mâncare şi după ce chelnerul plecă, Elias începu să-i povestească ce i se întâmplase.

- Nu pot să cred! Domnişoara Caroline?

- Exact. Şi ghici cine îi va fi secretară?

- Ar fi prea frumos să spuneţi că eu.

- Chiar tu, Camila. Cu siguranţă va fi foarte încântată să te aibă lângă ea.

- Sper din tot sufletul. Eu cu siguranţă sunt bucuroasă să am grijă de domnişoara Carolina.

- Ştiam. Sincer, Camila, mi-e cam teamă.

- De ce, domnule Elias?

- Mă gândesc că nu am procedat corect ascunzându-mă.

- Atunci de ce aţi făcut-o?

- îmi era teamă că dacă va da cu ochii de mine va apela la varianta a doua. Aceea de a vinde acţiunile numai să nu fie în preajma mea.

- Şi acum nu va putea pleca?

- Acum cel puţin o ţine pe loc un contract pe care l-a semnat chiar astăzi. într-un fel este obligată să-şi respecte clauzele contractuale.

- Când aveţi de gând să daţi ochii cu ea?

- Sincer, nu ştiu. De aceea vroiam să îţi cer părerea.

- Eu cred că nu este cazul să vă arătaţi chiar de mâine. Ar fi bine mâine să o întâmpin eu şi încet-încet să încerc să-i explic ce s-a întâmplat după plecarea dumneaei de la firmă. Poate după câteva zile va încerca să înţeleagă. Vă voi ţine bineînţeles la

curent, zilnic, prin telefon.

- Cred că ai dreptate, Camila. Dacă apar eu, mâine s-ar putea să se lase cu vreo ceartă si cu siguranţă nu asta îmi doresc. Poţi chiar să îi spui că o răceală mă împiedică să vin câteva zile la birou.

A doua zi, şeful biroului administrativ o conduse pe Caroline la biroul său. De asemenea o anunţase că secretara ei va întârzia câteva minute având de făcut un comision. Ajunsă în faţa biroului se despărţi de cel care o condusese.

Cu mari emoţii pătrunse în birou. Era o încăpere foarte mare, spaţioasă si foarte bine luminată. Diferite aranjamente florale ocupau anumite spaţii parcă special create pentru ele. Primele lacrimi de bucurie apărură pe chipul Carolinei. Se aşeză pe un fotoliu si îşi aruncă privirea pe biroul său. Câteva rechizite, o agendă şi pe un colţ al biroului se afla chiar contractul pe care îl semnase cu o zi în urmă. îl luă în mână şi îl răsfoi puţin. Ajunsă la ultima pagină îşi admiră semnătura şi mai jos de semnătura ei se pare că se semnase patronul unităţii. Dar ceva nu era în regulă. Acea semnătură semăna perfect cu cea a lui Elias. Ştia foarte bine semnătura, deoarece o vedea aproape zilnic atunci când lucra pentru el. Se putea oare să fie un fals? Căută numărul de telefon al

Camilei şi o sună.

- Alo? Bună dimineaţa, Camila, Caroline sunt.

- Bună dimineaţa, domnişoara Caroline, vă ascult.

- Camila crezi că am putea să ne întâlnim astăzi la prânz? Aş dori să discut cu tine. Am nevoie de ajutorul tău.

- Domnişoară, sunt mai aproape decât vă imaginaţi. Un moment, vă rog.

Telefonul se închise şi Caroline rămase privind mirată la el. în acelaşi timp, uşa se deschise şi pe ea intră nimeni alta decât Camila.

- Camila, tu aici? L-ai părăsit pe domnul Elias?

- Nici gând domnişoară, pot spune că dumneavoastră aţi ajuns din nou la noi. Se pare că destinul are aici un cuvânt de spus.

- Nu înţeleg.

- Acţiunile tatălui dumneavoastră se află la întreprinderea domnului Elias.

- Cred că glumeşti.

- Ce intenţionaţi să faceţi acum, când ştiţi că veţi colabora direct cu domnul Elias?

- Crezi că pot avea un răspuns imediat, când nici nu mă gândeam să mi se întâmple aşa ceva?

- Domnişoară, nu vă interesează ce s-a întâmplat după ce aţi plecat?

- Camila, m-am resemnat. S-au căsătorit, nu-i aşa?

- Când s-a întors la birou, domnul Elias era foarte furios că nu vă găsise în apartament. Spera să vă găsească la serviciu.

Ajuns la birou aveam să-i explic ce se întâmplase în lipsa dumnealui. A plecat imediat la Beatrice. Aceasta minţise atât în privinţa nunţii cât şi în privinţa copilului. Aflase de undeva că lucrezi aici ca secretară şi a căutat un motiv serios să vă despartă. Şi după cum se vede a reuşit. A avut apoi probleme serioase de sănătate cu bunica. Ştiţi că suferă cu inima.

- Acum bunica se simte bine?

- Doamna Peneloppe da, dar domnul Elias s-a ales cu o răceală zdravănă şi preţ de câteva zile nu cred că îl putem vedea. Ieri a trebuit să-i duc mapa la semnat acasă. Cred că aţi văzut deja contractul dumneavoastră semnat.

- Ce a spus când a văzut numele meu pe acel contract?

- Nu a schiţat niciun gest, doar l-a semnat şi atât. Este foarte dezamăgit pentru că nu ai avut încredere în dumnealui.

- Dumnezeule cum pot da ochii acum cu el?

Arată-mi, Camila, o cale de ieşire din această situaţie.

- Cred că un prim pas important ar fi să nu mai dai bir cu fugiţii şi să înfrunţi realitatea, că doar nu mai eşti un copil. Dacă domnul Elias te mai iubeşte, va trece cu vederea faptul că ai fugit fără să-i daţi ocazia să se explice.

- Şi până atunci?

- Până atunci îţi vei vedea de treabă şi eu voi fi alături de tine şi te voi ajuta. Ce spui?

- Este foarte greu.

- Ştiu dar nu şi atunci când ai pe cineva lângă tine, îi
răspunse Camila râzând. Ce spui ne apucăm de treabă?

- Bine, Camila, voi încerca, dar dacă nu voi face faţă să ştii că voi vinde în cele din urmă acţiunile.

- De acord, dar acum măcar vrei să încercăm?

- Da.

- Pentru început ce spui dacă îţi fac rost de o documentaţie a întreprinderii?

- Peste documentaţie m-am uitat, Camila. Acum vreau să-mi aduci toate contractele în derulare şi apoi mai vedem.

- De acord, domnişoară.

Aproape o săptămână Caroline şi Camila lucrară cot la cot.

Camila îi dădea raportul zilnic domnului Elias. Acesta era fericit că trecuse cu bine acest prim pas. Caroline nu dăduse bir cu fugiţii şi acesta era deja un început. Cu toate că abia aştepta să dea ochii cu ea, trebuia să o asculte pe Camila şi să mai amâne puţin momentul. în săptamâna imediat următoare Elias fusese invitat la un congres pe teme de producţie. îl considera un motiv bun să amâne întrevederea cu Caroline şi atunci acceptase.

Caroline îşi împărţea timpul între serviciu şi şcoală având tot timpul ocupat. Pe de o parte era fericită că nu avea timp să se gândească la Elias, dar ştia că o dată şi odată tot trebuia să dea ochii cu el. Se gândea să meargă pe la bunica ştiind că Elias nu este în ţară, dar îi era teamă de reacţia ei. Poate o va certa pentru că nu a ştiut să aibă încredere în Elias având perfectă dreptate. Dar totodată se gândi că poate o va înţelege. îi era greu să stea departe de această femeie care i-a fost şi mamă şi bunică în acelaşi timp. Indiferent ce se va întâmpla se hotărî că era timpul să dea ochii cu bunica. Aşa că foarte hotărâtă se îmbrăcă şi porni spre castel.

Ajunsă, sună îndelung la uşă. Nu peste mult timp,

Tora îi deschise.

- Domnişoara Caroline, doamne ce surpriză îi veţi face doamnei Peneloppe. Bine aţi venit. Poftim, intraţi.

- Bună, Tora. Bine v-am găsit. Bunica este acasă?

- Desigur. Se gândeşte numai la dumneavoastră cu toate că ştie că în ultimul timp sunteţi din nou alături de domnul Elias. Acesta a anunţat-o că a dat de dumneavoastră ca să nu mai stea cu grijă. O găsiţi în bibliotecă.

Caroline se îndreptă cu inima strânsă către bibliotecă. Deschise încet uşa. Bunica privea pe fereastră cu spatele către uşă. Caroline închise uşa în urma ei şi se îndreptă către bunica.

- Sărut mâna, bunico.

Pe faţa bunicii apărură câteva lacrimi de bucurie. Se întoarse apoi către cea care o salutase.

- Caroline, fata mea, intră, te rog. Se apropie de ea şi o luă în braţe.

Caroline începu să plângă văzând lacrimi pe faţa bunicii. înţelesese că îi fusese dor de ea. Şi ea care nu mai dăduse niciun semn de viaţă de câteva luni de zile.

- Bunico, îmi pare atât de rău că te-am făcut să suferi din cauza mea. Nu am îndrăznit să mai dau

niciun semn de viaţă, când am auzit că Elias urma să aibe un copil cu Beatrice. Abia săptămâna trecută când m-am întâlnit din nou cu Camila am aflat de minciuna Beatricei în legătură cu acel presupus copil. De atunci, abia acum am îndrăznit să vin pe la tine. Spune-mi bunico poţi să mă ierţi?

- Draga mea cum să nu te iert? Din cauza acelei profitoare crezi că aş pierde eu relaţia cu tine?

- îţi mulţumesc că mă ierţi, bunico. Ştiu că trebuia să am mai multă încredere în voi şi să nu mă las influenţată de Beatrice.

- Acum, draga mea, hai te rog să servim un ceai în salon. între timp poţi să-mi povesteşti cum ai ajuns din nou la firma lui Elias.

- Cu câţiva ani în urmă, tatăl meu a cumpărat o parte din acţiunile firmei. Dintr-o eroare judiciară, ele nu au fost trecute în testament la timpul potrivit. ştiindu-se că persoana titulară a acestor acţiuni decedase, conducerea societăţii a pornit pe urmele moştenitorilor săi. Aşa a ajuns la avocatul familiei noastre şi acesta m-a înştiinţat de îndată ce m-a găsit.

- Şi în ceea ce priveşte relaţia ta cu Elias ce poţi să-mi mai spui?

- Deocamdată nu ne-am văzut. Simt că mă urăşte

pentru că nu am avut din nou încredere în el şi mă întreb dacă mă va
putea ierta vreodată.

- Tu încă îl mai iubeşti?

- Nu am încetat să mă gândesc la el nici măcar o secundă.

- Atunci, fata mea, nu pot să îţi dau decât un singur sfat. Să ai răbdare. Timpul este cel care va vindeca toate rănile.

După alte câteva ore petrecute alături de bunica, Caroline plecă spre casă. Ajunsă acasă, se destinse cu o baie, îşi luă o carte din bibliotecă şi încercă fără niciun rezultat să citească câteva pagini. Gândul îi era la Elias şi la modul cum o va trata atunci când se vor întâlni.

Trecu un weekend, timp în care Caroline nu ieşi din casă şi aşteptă cu nerăbdare începutul săptămânii care avea să o pună faţă în faţă cu Elias. Luni dimineaţă, Caroline ajunse la birou înaintea Camilei. Fără să o mai aştepte pe aceasta, Caroline îşi pregăti o cafea cu spatele către uşă. Auzi când uşa se deschise şi gândi că nu putea fi decât Camila. Atunci îi aduse la cunoştinţă:

- Bună dimineaţa, Camila! Astăzi mi-am pregătit eu cafeaua, deoarece am ajuns mai devreme.

- Bună dimineaţa, Caroline, îi răspunse Elias.

Caroline se întoarse uimită şi îi răspunse sfios:

- Bună dimineaţa, Elias! Scuză-mă, nu am ştiut că eşti tu.

- Nu îţi face probleme. Am trecut doar să îţi spun că aş dori să discutăm referitor la acţiunile tale în biroul meu. Poţi veni?

- Desigur.

Elias plecă lăsând în urma lui uşa deschisă. Caroline îşi luă agenda şi porni după el. Intră în biroul său şi văzu pe masă pregătite două cafele. Elias se ridică şi îi oferi un scaun. Caroline văzu în Elias un om schimbat, un om dur, un om de care îi era teamă să se mai îndrăgostească. Pe tot parcursul discuţiei, Elias nu se abătuse de la subiect. îi stabilise chiar şi priorităţile în cadrul întreprinderii. Spre finalul discuţiei, acesta i se adresă:

- Eu am spus ce am vrut să discutăm. Acum,dacă ai ceva întrebări, te rog să mi le adresezi.

- Nu cred, lucrurile îmi sunt destul de clare. Nu aş vrea să te mai reţin.

Caroline se ridică, îşi luă agenda şi se îndreptă spre uşă. Se gândi că poate ar fi bine să-i spună cât de rău îi pare pentru faptul că nu a avut încredere în el. Se întoarse şi-i spuse:

- Elis, referitor la ceea ce s-a întâmplat între noi...

- Caroline, referitor la această problemă, cred că ai procedat aşa cum ai crezut tu că e corect. Acum, te rog să mă scuzi, am o întâlnire care nu suportă amânare.

Caroline ieşi, îndreptându-se către biroul său. Lacimile îi invadară faţa, fără să le poată controla. Ştia că Elias prin această comportare nu căuta decât s-o pedepsească şi îi dădu perfectă dreptate. Trecu pe lângă Camila şi intră în birou, închizând uşa în urma ei. Camila se ridică şi se îndreptă către biroul domnului Elias. Ciocăni încet la uşă, apoi intră.

- Bună dimineaţa, domnule Elias!

- Bună dimineaţa, Camila! S-a întâmplat ceva?

- Domnişoara Caroline tocmai a intrat în biroul dumneaei plângând şi mă întrebam dacă nu cumva aţi fost prea dur.

- într-adevăr, cred că ai dreptate. Am fost puţin cam dur. Am vrut să îi dau o lecţie şi să-i arăt că nu mai este o fetiţă. Este timpul să gândească ca un om matur pentru a nu mai fi influenţată atât de uşor de alte persoane.

- Am să încerc să stau de vorbă cu ea, dacă va voi să vorbească cu cineva, spuse Camila.

- Te rog, Camila, vezi ce poţi face.

Camila se întoarse şi ciocăni uşor la uşa Carolinei. Deschise apoi uşa încet şi găsi biroul gol. Camila se întoarse, se aşeză la biroul ei şi încercă să facă ordine în hârtiile sosite în dimineaţa aceea. Se aşeză pe scaun şi zări în faţa ei un bileţel galben pe care scria:''Dragă Camila, am o întâlnire urgentă. Ne vedem după-amiază. ''Caroline părăsi clădirea şi se îndreptă către biroul lui Spence. în urma unui apel telefonic, acesta o primi simţind că ceva este în neregulă cu ea. Cum o văzu, secretara o invită în biroul avocatului. Intră, şi după ce băură împreună o cafea, îi povest ce se întâmplase în acea dimineaţă.

- Draga mea, faptul că sunteţi acum din nou unul lângă celălalt nu este decât mâna destinului. într-adevăr, ai fost nedreaptă cu el pentru că l-ai părăsit fără să îi dai ocazia să se explice. Acum ce vrei vrea să faci? Vei fugi din nou ca o şcolăriţă sau vei prefera să gândeşti matur şi să laşi timpul să decidă ce va fi cu voi doi?

- Spence, sunt hotărâtă să mă ţin de treabă în continuare şi bineînţeles şi de şcoală. Voi lăsa, cum spui tu, timpul să decidă.

- E în regulă, draga mea. Acum te poţi întoarce la serviciu. Nu uita că aici ai oricând un umăr pe care poţi să plângi.

- îţi mulţumesc, Spence. Pe curând.

Caroline se întoarse la birou, unde Camila o aştepta cu o mapă plină de acte la semnat.

- Caroline, te simţi bine? întrebă Camila.

- Da, sunt bine, mulţumesc. Ne putem apuca de treabă acum.

Din clipa aceea, Caroline îşi luă un aer sobru, matur şi se ţinu serios de treabă. în următoarele două săptămâni, Caroline refuză trei invitaţii la cină făcute de colegii ei, tocmai din motivul că acolo se aflau toţi, inclusiv Elias. Camila observă situaţia şi într-o zi aduse în discuţie acest subiect.

- Caroline, de ce refuzi întotdeauna invitaţiile colegilor la restaurant?

- N-am timp, trebuie să învăt.

- Cum adică să înveţi?

- Sunt înscrisă la facultate şi trebuie să învăt, altfel Spence ar fi dezamăgit de mine.

- Acesta este un lucru cu adevărat util, dar fata mea mai trebuie să te şi distrezi. Nu te poţi închide în fiecare zi să înveţi.

Mai trebuie să te şi destinzi puţin.

- Cu siguranţă mi-aş face timp şi pentru distracţie, dar invitaţiile pe care le-am refuzat au mai avut un scop.

- Acela de a sta departe de Elias?

- Exact. Zău, Camila, nu pot să stau în acelaşi restaurant cu el. I-aş simţi privirea aţintită asupra mea întreaga noapte.

- Draga mea, cât crezi că vă mai puteţi ascunde unul de celălalt?

Camila tăcu şi lăsă privirea în jos.

- Apropo, astăzi m-a rugat să-i cumpăr un cadou doamnei Peneloppe. Ştii cumva dacă este ziua dumneaei?

- Doamne cum am putut să uit. Aşa este, mâine împlineşte şaptezeci şi cinci de ani. Mulţumesc, dacă nu mi-ai fi spus aş fi uitat. Trebuie să trec neapărat pe la bunica. Ştii cumva dacă Elias merge mâine?

- Nu ştiu sigur, dar nu cred pentru că m-a rugat să-i trimit cadoul acasă.

- Atunci e bine voi fi doar eu cu bunica.

- Caroline, nu fi rea. Bunica vă iubeşte pe amândoi în aceeaşi măsură.

- Ai dreptate. Câteodată mă întreb dacă nu sunt cam egoistă.

Plecă de la serviciu seara după ce îşi termină treburile. Colindă oraşul să găsească un cadou pentru bunica. Vroia să-i ia ceva frumos să aibă amintire din partea ei. La întoarcere o apucă ploaia.

O ploaie rece o pătrunse până la piele. Pe stradă nu era nicio urmă de taxi. Mări pasul să ajungă mai repade acasă. Ajunsă acasă se dezbracă repede şi se urcă în pat învelindu-se cu o pătură moale. Era fericită că reuşise să-i cumpere bunicii un cadou plăcut. Frisoanele puse stăpânire pe ea. Se ridică, îşi făcu un ceai îl bău fiebinte şi se urcă din nou în pat. Toată noaptea se foise din cauza temperaturii.

A doua zi, la serviciu Camila o aştepta cu cafeaua pregătită. Aproape de ora prânzului aceasta se hotărî să-l întrebe pe Elias dacă Caroline rămăsese la bunica. Ajunsă la uşa biroului bătu încet apoi intră. Elias era într-o mică şedinţă. Camila îşi ceru scuze şi se întoarse spunând că revine mai târziu.

Elias văzu faţa Camilei îngrijorată şi ieşi după ea.

- Camila, s-a întâmplat ceva?

- Voiam să vă întreb dacă domnişoara Camila a rămas peste noapte la doamna Peneloppe.

- Camila nu a fost ieri la bunica. Eu am plecat destul de târziu de la castel. De ce?

- Ieri a plecat spunând că merge să-i cumpere un cadou şi apoi să-i facă o vizită bunicii. Astăzi nu a ajuns la birou şi nici acasă nu răspunde.

- în câteva minute termin şedinţa. Pune-mi, te rog, pe o hârtie adresa şi mă voi ocupa eu personal

de această problemă.

- Am înţeles, domnule.

Camila se întoarse, luă o bucăţică de hârtie şi notă adresa şi
numărul de telefon fix şi se întoarse la Elias.

- Camila vrei să vii cu mine?

- Dacă doriţi, eu vin.

- Hai atunci, să mergem. îţi promit că o să-i dau o mamă de bătaie copilului ăsta când o vom găsi.

- Spuneţi şi dumneavoastră aşa de supărare. Nu puteţi să staţi supărat nici cinci minute pe ea. Credeţi că nu vă cunosc?

- Aşa este, Camila, numai că acum chiar îmi fac griji.

- Staţi liniştit ajungem imediat.

Ajunşi la adresa comunicată în scris la personal de Caroline, sunară la uşă. Nu se auzi nicio mişcare. Apoi bătură din ce în ce mai tare. Puţin mai târziu se auzi un zgomot slab. Atunci Elias insistă să bată. Uşa se deschise parcă de cineva fără vlagă şi în prag apăru Caroline. Era total schimbată la faţă, trasă şi neputincioasă.

- Caroline, ce este cu tine? întrebă Elias.

- Aseară m-a prins ploaia în oraş şi nu am avut niciun mijloc de transport la îndemână aşa că am

venit pe jos. Cred că şi acum am puţină de febră.

- Puţină? Iubita mea, arzi toată. Hai în pat. Camila pregăteşte, te rog, un ceai. Elias o ajută să se urce în pat, o înveli, apoi sună la medicul familiei sale. Acesta ajunse într-o jumătate de oră. O consultă şi Elias văzu cum faţa doctorului se crispă.

- Domnule Elias, trebuie internată de urgenţă.

Caroline auzi şi începu să plângă spunând că nu doreşte să meargă la spital.

- Domnule doctor, ce altceva se poate face numai să nu o duc la spital? întrebă Elias.

- Ei, atunci vă voi trimite personal specializat pentru îngrijirea la domiciliu. Voi trece şi eu cât de des am să pot.

- Vă mulţumesc, domnule doctor, vă voi ţine la curent. Eu nu mă voi mişca de lângă ea până nu o voi vedea din nou pe picioare.

- Am încredere că aşa o să faceţi.

în scurt timp sosi o asistentă la domiciliu cu tratamentul prescris de doctorul care tocmai plecase. începu imediat un tratament injectabil apoi îi puse o perfuzie pentru că nu avea poftă de mâncare. După câteva ore, temperatura mai ceda puţin, şi Caroline adormi liniştită. Elias nu se mişcă nici măcar până la bucătărie să ia masa. Camila îi aduse ceva de

mâncare pe o tavă, dar nici nu se uită la ea. Camila pregăti şi o supă pentru Caroline când se va trezi, apoi la îndemnul lui Elias se întoarse la birou.

- Domnule Elias, vă rog să mă sunaţi şi pe mine din când în când.

- Te voi ţine la curent Camila, îţi promit.

La scurt timp, asistenta o sculă să-i administreze din nou tratamentul. Atunci Elias insistă să servească şi puţină supă. De dragul lui, Caroline luă câteva linguri după care adormi din nou. Aşa trecu o noapte întreagă sub stricta supraveghere a asistentei şi a lui Elias. Dimineaţa când se trezi, Caroline îl văzu pe Elias dormind pe un fotoliu cu mâna pe patul ei. Atunci Caroline înţelese că el încă ţinea la ea, iar răceala pe care o afişa în faţa ei era doar de suprafaţă. Se întinse din nou pe pat să nu îl trezească pe Elias. Când acesta deschise ochii văzu că iubita lui se simţea mult mai bine.

- Draga mea, cum te simţi în dimineaţa aceasta?

- Mult mai bine, datorită ţie.

- Datorită tratamentului prescris de medic mai degrabă. Eu nu am făcut decât să stau lângă tine.

- Pentru mine a însemnat foarte mult.

- Acum că te simţi mai bine ce ai zice să vii din nou acasă la noi.

- După tot ce s-a întâmplat nu îndrăznesc.

- Ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

- Dar totuşi nu trebuia să mă las influenţată de Beatrice atât de uşor.

- Este adevărat, dar acum nu mai vreau să pomeneşti nici în glumă de ea. Vreau să mergem acasă la noi şi să mă laşi să te îngrijesc cum ştiu eu mai bine.

- Elias sigur nu mai eşti supărat pe mine?

- Iubito, nu am fost nicio secundă supărat pe tine. Dacă îmi promiţi că de astăzi înainte vei avea încredere în mine totul va fi bine.

- Nu mă voi mai despărţi de tine nici măcar o secundă.

- Aşa să faci.

Se apropie de ea şi o sărută uşor.

- Hai să mergem.

Plecară împreună la apartamentul lui Elias care acum era şi al ei. Seara Elias pregăti o friptură şi era hotărât s-o îndoape cu mâncarea deoarece slăbise foarte mult. Caroline se simţea mult mai bine motiv, pentru care insistă să revină la serviciu. După multă muncă de lămurire cu Elias, ajunse la concluzia că era mai bine să iasă măcar câteva ore pe zi să-şi facă poftă de mâncare. Aşa nu va mai sta toată ziua

închisă în casă plictisindu-se.

Dimineaţă se treziră amândoi şi se întâlniră la bucătărie. Caroline se oferi să facă ea cafeaua. Băură cafeaua apoi plecară la serviciu. Era atât de plăcut împreună, parcă formau un cuplu. Spre seară, Elias o anunţă că îi pune la dispoziţie o maşină să o ducă acasă, el urmând să vină ceva mai târziu.

Ajunsă acasă, Caroline pregăti masa şi intră să facă o baie până la sosirea lui Elias. Era cufundată în cada plină cu spumă, când uşa se deschise uşor. Apăru un imens buchet de trandafiri şi o tavă cu două pahare şi o sticlă cu şampanie.

Caroline rămase mută de uimire, aproape uitând unde se află, îi zâmbi lui Elias cu căldură.

- Acest zâmbet este cumva şi o invitaţie?

- Elias, eşti obraznic.

- Numai în prezenţa ta! Lăsă florile pe măsuţa cu farduri, se întoarse si umplu paharele cu şampanie, oferindu-i unul Carolinei. Aceasta întinse mâna, îl prinse de mână şi îl trase în cadă aşa îmbrăcat cum era. Luară paharele şi savurară şampania amuzându-se. îl ajută să-şi dezbrace hainele ude şi se aşeză în braţele lui în acea cadă imensă. Acesta o sărută, o ridică în braţe, o înveli cu un prosop mare şi o duse în dormitorul lui.

- Cred că am greşit dormitorul.

- Eu cred că nu, răspunse Caroline.

- Mă gândeam eu că s-ar putea să am dreptate. Iubito, acest dormitor îl vom împărţi împreună. Eşti de acord?

- Da, iubitule.

- Cred că nu am auzit bine. Vrei să repeţi?

Nici nu apucă să mai rostească o dată, că Elias o luă în braţe şi o sărută cu pasiune. Gura lui cercetă fiecare părticică a corpului ei.

- Caroline, eşti atât de frumoasă, încât nu cred că voi reuşi să mă satur vreodată de tine.

- Elias, iubeşte-mă aşa cum ştii tu mai bine şi învaţă-mă şi pe mine să te iubesc.

- Bineînţeles, draga mea.

Urmă o noapte plină de pasiune şi dragoste. Abia spre ziuă reuşiră să adoarmă unul în braţele celuilalt. Caroline se trezi speriată când văzu cât este ceasul.

- Stai liniştită, astăzi vom rămâne acasă.

Caroline se cuibări din nou în braţele lui Elias si adormiră amândoi din nou.

La un moment dat, telefonul începu să sune. Era asezat pe noptiera din partea Carolinei.

- Draga mea, dacă vrei să nu răspunzi, nu o face.

- Poate este ceva serios. Pot să raspund eu?

- Nu esti tu stăpâna casei?

Caroline ridică receptorul.

- Alo!

-Alo? Cine e acolo? Vreau să vorbesc cu Elias. Numele meu este Beatrice.

- Imediat, Beatrice.

Caroline îi înmână receptorul lui Elias si vru să se ridice din pat, când Elias o prinse de mână si o trase lângă el.

- Da, Beatrice.

- Elias, cine este la tine la ora asta?

- Soţia mea, Beatrice. Spune-mi care este motivul pentru care m-ai sunat?

- Soţia ta?

- Beatrice, s-a întâmplat ceva cu auzul tău? Da, soţia mea.

Beatrice trânti receptorul. Caroline aşeză telefonul la locul
lui.

- Cred că ai fost cam dur cu ea.

- Nu atât de dur pe cât ar fi trebuit să fiu. Cel puţin acum am certitudinea că nu ne va mai deranja.

O prinse de mijloc şi o sărută pe gât.

- Pot să ştiu unde aveai de gând să fugi?

- Voiam să te las să vorbeşti în linişte cu Beatrice.

- Dar eu nu vreau să vorbesc în linişte decât cu tine. Acum fii cuminte şi lasă-mă să te iubesc altfel, o să sărim şi peste masa de prânz.

După ce luară totuşi prânzul, Elias îi propuse o plimbare.

- Crezi că bunica s-ar bucura să mergem să-i dăm vestea că ne-am logodit?

- Vrei să mergem acum, Elias?

- Da, iubito, după ce mâncăm, mergem la castel.

Pe drum spre castel discutară o grămadă de probleme legate de nuntă. S-au hotărât în cele din urmă să o facă la castel. Nu s-au înţeles într-o singură privinţă. Caroline dorea o nuntă restrânsă pentru a nu cheltui prea mulţi bani, iar Elias voia o nuntă mare pentru a o prezenta pe Caroline tuturor cunoştinţelor sale. Voia ca toată lumea să o vadă pe aleasa inimii lui.

Ajunşi la castel, intrară în fugă în salon. Bunica, speriată, privi la ei mirată.

- Bunico, am venit să ne dai binecuvântarea ta, să ne putem căsători.

- Dragii mei, sunt foarte fericită că aţi hotărât să vă căsătoriţi. De altfel mă aşteptam la aşa ceva. Ştiam că nu este decât o chestiune de timp. Acum insist ca eu să plătesc cheltuielile cu nunta. Vreau o

nuntă mare, să mă pot mândri cu copiii mei.

Nunta a fost ca din poveşti. Castelul a strălucit în acea zi. Toţi nuntaşii au admirat toaletele celor doi şi felul cum organizaseră toată nunta. Caroline şi Elias au strălucit ca două stele în plină zi.

La vreo două săptămâni după nuntă, Caroline se simţea rău dimineaţa, dar se ascundea de Elias cum putea, să nu îl necăjească. Plecau în fiecare dimineaţă la serviciu împreună. Acum era mai lejer programul Carolinei.

- Caroline, nu prea îmi place cum arăţi, fata mea. Ce este cu tine?

- Doamna Camila, mă simt rău dimineaţa, dar nu vreau să-l supăr pe Elias cu problemele mele. Sper să-mi treacă.

- Cred că ar fi cazul să rămâi un timp acasă pentru a te pune pe picioare. Şi mai cred că ar fi bine să consulţi un medic.

în clipa aceea, Elias tocmai intră pe uşă.

- Ce s-a întâmplat?

- Caroline nu se simte prea bine.

- Iubito, ce s-a întâmplat?

- Nu cred să fie ceva serios.

- Mergem chiar acum la medicul meu.

Ajunşi, medicul o luă pe Caroline în cabinet pentru

control. După un sfert de oră doctorul deschise uşa şi îl invită în cabinet şi pe Elias. Acesta era foarte îngrijorat. Se aşeză lângă Caroline.
Aceasta nu schiţă niciun gest pentru că nu ştia cum va primi Elias această veste, de aceea îl rugă pe medic să-i spună.

- Domnule doctor pot să ştiu ce este cu soţia mea?

- Soţia ta, Elias, va deveni mămică, iar tu tătic. Nu pot decât să vă felicit.

în ochii lui Elias apărură lacrimi de bucurie. O sărută pe Caroline şi îi mulţumi.

- Iubito, toată viaţa am să-ţi mulţumesc pentru faptul că mă faci neîncetat fericit.

- De astăzi înainte va trebui să aveţi mai multă grijă de dumneavoastră. Să vă hrăniţi bine şi să vă odihniţi mai mult, spuse doctorul.

- Aveţi toată încrederea în mine, domnule doctor. Voi fi cu ochii pe ea.

Acum îşi dădu seama Caroline că sunt şi alte lucruri care pot face omul fericit. Acum îşi dădea seama că "este o fericire să fii iubit, iar una şi mai mare să iubeşti şi cine le are pe amândouă e mai presus de orice".

Sfârşit